

„Să fie Dumnezeu adevărat”

„Și ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredința lor va nimici ea credințioșia lui Dumnezeu? Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: „Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale, și să ieși biruitor când vei fi judecat”.

- Romani 3:3,4.

EDITORI:
WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.
INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
Brooklyn, New York, U.S.A.

Prima ediție
10.502.780 exemplare.

Revizuită – 1 aprilie 1952.

A doua ediție
4.432.071 exemplare.

Tipărită în 45 de limbi.

Dedicată Celui Prea Înalt, „un Dumnezeu al adevărului”, și în folosul „altor oi” ale Bunului Său Păstor.

- Deuteronom 32:4
Ioan 10:11,14,16.

Abrevieri ale versiunilor Bibliei citate sau amintite în această carte:

AS – Versiunea americană Standard, prin Comitetul American de Revizuire;
 AT – O Traducere Americană, de J.M.P. Smith și E.J. Goodspeed;
 CB – Sfânta Biblie, tradusă de Asociația Biblică Catolică din America;
 Dy – Traducerea versiunii Latine Vulgata făcută la Douay și Rheims
 ED – Emphatic Diaglott, de Benjamin Wilson (1864)
 Le – Douăzeci și patru de cărți ale Sfintelor Scripturi, de Isaac Leeser (1853)
 Mo – Noua Traducere a Bibliei, de James Moffat
 NW – Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine, ediția a II-a
 Ro – Biblia Paralelă, o nouă traducere, de J.B. Rotherham
 Yg – Sfânta Biblie, tradusă de Robert Young.

Orice citat care nu este urmat de o abreviere amintită mai sus, se subînțelege a face parte din *Traducerea nouă românească a Bibliei*.

CUPRINS

CAPITOLUL		PAGINA
I	„Dumnezeu să fie găsit adevărat”	5
II	„Cine este Iehova?”	10
III	„Ce spuneți voi cu privire la Mesia?”	14
IV	Transmiterea Înregistrării Adevărate	18
V	Satan Diavolul	23
VI	Ce este omul?	27
VII	De ce nu poate fi adevărată evoluția?	31
VIII	Iadul - un loc al odihnei în speranță	36
IX	Există o treime?	40
X	„O răscumpărare în schimbul multora”	45
XI	„Adunarea lui Dumnezeu”	49
XII	„Împărăția lui Dumnezeu”	53
XIII	Folosirea simbolurilor în închinare	58
XIV	Calea spre Dumnezeu prin rugăciune	62
XV	Sabatul – între umbră și realitate	66
XVI	„Nu sub Lege, ci sub bunătate nemeritată”	72
XVII	Întoarcerea lui Cristos	77
XVIII	Întoarcerea Israelului natural în Palestina	81
XIX	Cine sunt martorii lui Iehova?	86
XX	„Lucrurile Cezarului pentru Cezar”	92
XXI	Sfârșitul lumii	98
XXII	„Un pământ nou”	103
XXIII	Înviere	107
XXIV	Ziua de judecată	111
XXV	Consacrarea lui Dumnezeu – calea vieții	115
XXVI	Viața schimbată prin transformarea minții	119

CAPITOLUL I

„DUMNEZEU SĂ FIE GĂSIT ADEVĂRAT”

¹ Pentru a câștiga încrederea creaturilor inteligente vii, Dumnezeu trebuie să fie adevărat. El trebuie să fie credincios promisiunii Sale, demn de încredere în ceea ce privește profețiile Sale și în armonie cu faptele științifice dovedite. Există un asemenea Dumnezeu al adevărului. Dar nu numai aceia care sunt dușmanii Săi declarați au încercat să-L discrediteze, ci și majoritatea acelor care pretind că sunt servii, preoții și slujitorii Săi. Acești ipocriți religioși au mers până acolo încât să concentreze cuvântul, înțelepciunea, filozofiile, prezicerile și planurile lor împotriva cuvântului, legii și scopurilor lui Dumnezeu. Prin urmare, în această zi, când toate teoriile și sistemele neîntemeiate sunt zguduite de sus până jos, chestiunea a devenit acum: Cine trebuie să fie găsit adevărat, Dumnezeu sau omul?

² Vastul Univers pe care noi îl vedem este întemeiat pe adevăr; de aceea, acesta se mișcă într-un mod ordonat și netulburat, în ciuda îndărătniciei oamenilor de pe pământ. Creatorul lui este Marele Dumnezeu al adevărului. El este Acela căruia toți oamenii creștinătății au pretins că I se închină, dar diferențele, certurile și erorile religioase vechi de secole, au adus ocară atât asupra Lui, cât și asupra Cuvântului scris, pe care El l-a dat omenirii. Căutătorii dezorientați ai adevărului au spus în multe cazuri, în disperare: „Oh, Biblia este un instrument vechi, cu care poți cânta orice melodie veche”. Dacă acest lucru ar fi adevărat, ar însemna că Autorul Bibliei a fost cu totul confuz și dezbinat împotriva Lui Însuși. Dar acest lucru nu putea fi adevărat în ceea ce privește pe Dumnezeul a cărui creație vizibilă, Universul, funcționează într-o unitate și armonie atât de minunată. Atunci, în mod rațional, Cartea Sa, Biblia, nu putea fi cu totul confuză și nu putea permite să fie făcută orice interpretare a acesteia. Conducătorii religioși ai acestei așa-numite „creștinătăți”, împreună cu minciunile confuze ai căror interpreți se mărturisesc a fi, se contrazic între ei și, din când în când, chiar într-un mod violent. Prin urmare, când cititorul abordează studiul Bibliei cu această carte în mână, el nu este invitat și nici nu este îndrumat să studieze cuvântul lui Dumnezeu după erorile religioase, misterioase și uluitoare ale creștinătății. Lui i se cere să studieze după ceea ce are de spus Însuși Dumnezeu în propriul Său cuvânt. „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al confuziei, ci al păcii” (1Cor. 14:33 AS).

³ Pentru a ajunge la o înțelegere a adevărului, noi trebuie să alungăm prejudecățile religioase din inimă și minte. Noi trebuie să lăsăm ca Dumnezeu să vorbească pentru Sine. Orice altă cale va conduce numai la mai multă confuzie. Și ce dacă oamenii, religioși și nereligioși, au discreditat și minimalizat Biblia și au pus părerile și tradițiile oamenilor mai presus de ea? Și ce dacă acești lideri religioși au respins mărturia dreaptă a Bibliei? Și ce dacă mult stimatul cler al creștinătății a fost găsit fals și înșelător? Schimbă aceste fapte șocante și tulburătoare Biblia însăși sau mesajul său al adevărului? Gândirea sănătoasă ne asigură că Viul și Adevăratul Dumnezeu trebuie să fi dat omenirii care caută o descoperire inspirată scrisă, despre El Însuși. Așa stând lucrurile, atunci poziția noastră să fie ca a unuia dintre scriitorii Bibliei, care a spus: „Atunci, care este situația? Dacă unii n-au arătat credință, lipsa lor de credință va face oare fără efect credințioșia lui Dumnezeu? Aceasta nu se poate întâmpla niciodată! Ci DUMNEZEU SĂ FIE GĂSIT ADEVĂRAT, chiar dacă orice om ar fi găsit mincinos, după cum este scris: Ca tu să poți fi justificat în cuvintele tale și să poți câștiga când vei fi judecat” (Rom. 3:3,4 NW).

⁴ Scriitorul care tocmai a fost citat a fost un om sincer, care a fost destul de curajos pentru a mărturisi că era un păcătos greșit și pentru a justifica pe Dumnezeu ca fiind adevărat, în orice situație. El a spus lui Dumnezeu: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta. Întrucât Tu ești drept când vorbești și fără vină când judeci” (Ps. 51:4 AT). Dacă noi îl găsim pe Dumnezeu adevărat, El ne va instrui în adevăr, prin cuvântul Său înregistrat.

⁵ A-L găsi pe Dumnezeu adevărat, înseamnă a lăsa ca Dumnezeu să aibă cuvântul în chestiunea ce este adevărul care face oamenii liberi. Aceasta înseamnă a accepta cuvântul său, Biblia, ca adevăr. De aceea, în această carte noi apelăm la Biblie pentru adevăr. Obligația noastră este să ne

întorcem la ceea ce s-a spus în ea, prin citate din Biblie, pentru dovedirea adevărului și caracterului ei demn de încredere. Aceasta este calea pe care au luat-o și recomandat-o scriitorii inspirați și caracterele credincioase ale Bibliei. Isaia, un profet major, a întrebat pe poporul ales al lui Dumnezeu: „Atunci când spirițiștii vă îndeamnă să întrebați pe mediumuri și pe vrăjitori, care șoptesc și bolborosesc în chip misterios, nu se cuvine ca voi, ca popor al lui Dumnezeu, să-L întrebați mai degrabă pe El? Veți încerca să întrebați pe cei morți pentru cei vii?” Atunci Isaia a dat sfatul sigur: „(Țineți) la lege și la mărturie; căci dacă ei nu vor vorbi după acest cuvânt, nu va mai exista nici o lumină” (Isa. 8:19,20, *Le*). „Mai degrabă la lege și la mărturie. Căci dacă ei nu vor vorbi după acest cuvânt, nu vor mai avea lumina dimineții” (Isa. 8:20, *Dy*). Nu există nici o lumină a adevărului în învățăturile oamenilor lumesti care se află sub influența demonilor invizibili supraomenești, spirite rele care sunt responsabile, în primul rând, de întunericul acestei lumi. Dacă noi nu căutăm să ne conducem după legea și mărturia cuvântului scris al lui Dumnezeu, nu vom ajunge niciodată la lumina razelor care arată că dimineața lumii noi a dreptății este aproape.

⁶ Maleahi, chiar ultimul dintre profeții evrei din vechime, a atras atenția spre cuvântul scris al lui Dumnezeu, așa cum a făcut Isaia. Ca un purtător de cuvânt inspirat al lui Dumnezeu, Maleahi a spus: „Amintiți-vă legea lui Moise, servul Meu, prin care Eu am poruncit la Horeb legi și porunci pentru tot Israelul” (Mal. 3:22, *Le*). Scrierile profetului Moise alcătuiesc primele cinci cărți ale Bibliei din zilele noastre; astfel, ultimul dintre profeții evrei din vechime se declară de acord chiar cu primul scriitor al Bibliei, deși Moise l-a precedat cu mai mult de o mie de ani. Toți scriitorii Bibliei dintre Moise și Maleahi au luat aceeași poziție; în înregistrarea sa, Moise însuși a păstrat declarațiile inspirate ale profeților lui Dumnezeu care l-au precedat.

⁷ Nici unul din scriitorii Bibliei de la Maleahi înapoi, până la Moise, n-au făcut vreo mențiune despre o lege orală sau tradițională, care să fi existat pe lângă cuvântul scris al lui Dumnezeu. Nicăieri ei nu declară că tradițiile orale ale oamenilor religioși sunt la egalitate cu cuvântul înregistrat al lui Dumnezeu, sau că acest cuvânt scris ar fi incomplet fără asemenea tradiții orale. Profetul Moise s-a declarat cu toată puterea împotriva adăugării tradițiilor orale ale oamenilor neinspirați la legea și mărturia dată de Dumnezeu. Moise a spus: „Să n-adăugați nimic la cuvântul pe care vi l-am poruncit, nici să nu scădeți nimic din el; ca să puteți păzi poruncile DOMNULUI Dumnezeului vostru, pe care Eu vi le-am poruncit” (Deut. 4:2, *Le*). Cuvântul scris al lui Dumnezeu este pur, fără asemenea tradiții făcute de om; cei care învață și țin la asemenea tradiții și care le evaluează ca fiind egale cu cuvântul scris sau chiar superioare acestuia, se fac ei înșiși mincinoși. „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este purificat; el este un scut pentru cei care își pun încrederea în El. N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească și să fi găsit un mincinos” – Prov. 30:5,6, *Le*.

⁸ Dumnezeu a inspirat pe profetul Său Isaia să vorbească prin cuvinte puternice împotriva acelor care pretind a fi poporul lui Dumnezeu, dar care practică ipocrizia, prin urmarea mai degrabă a preceptelor și tradițiilor oamenilor, decât a Scripturilor inspirate. „Și Domnul a zis: Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă onorează cu gura și cu buzele, dar inima lor este departe de Mine și frica pe care o au față de Mine nu este decât preceptul căpătat de la oameni; de aceea, iată, voi împlini iarăși o lucrare minunată cu acest popor, făcând minune după minune; astfel încât înțelepciunea înțelepților lor va fi pierdută și priceperea oamenilor lor chibzuiți va fi ascunsă” – Isa. 29:13,14, *Le*.

Cuvântul scris împotriva tradiției

⁹ Chiar din pricina acestei controversă asupra tradițiilor și preceptelor liderilor religioși, Marele Învățător din Nazaret a venit în conflict cu rabinii primului secol al erei creștine. Despre aceasta, citim înregistrarea următoare: „Atunci, niște scribi și farisei din Ierusalim au venit la el, zicând: De ce calcă discipolii tăi tradiția strămoșilor? Căci ei nu-și spală mâinile când mănâncă. Drept răspuns, El le-a zis: Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu din cauza tradiției voastre? Căci Dumnezeu a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta; și, Cine blestemă pe tatăl său și pe mama sa să fie

omorât”. Dar voi ziceți: Cine va zice tatălui său sau mamei sale: ‚Orice sprijin pe care l-ai fi putut avea din partea mea, este dedicat lui Dumnezeu’, nu mai trebuie să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. De aceea, voi ați făcut fără valoare porunca lui Dumnezeu prin tradiția voastră. Ipocriților, bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis: Poporul acesta mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine; dar degeaba Mi se închină ei, învățând ca doctrine niște precepte ale oamenilor” (Mat. 15:1-9, CB). Astfel, tradiționaliștii religioși s-au dovedit a fi mincinoși și călcători ai legii scrise a lui Dumnezeu; pe când, Învățătorul sincer din Nazaret L-a găsit pe Dumnezeu adevărat, deoarece El a apelat la cuvântul scris al lui Dumnezeu și l-a urmat.

¹⁰ Un lucru este sigur: Scripturile Ebraice din vechime nu ne învață să ne stabilim credința pe tradițiile orale ale religioniștilor. De când oamenii au înregistrat și publicat asemenea tradiții ca fiind egale cu Scripturile inspirate sau chiar superioare Scripturilor, există un conflict între acestea două. În timpul primului nostru secol, Scripturile creștine inspirate au fost scrise în limba greacă, dar nici una dintre acestea nu ne învață să acceptăm și să avem încredere în tradițiile și preceptele morale ale oamenilor, care pretind a fi clerul creștin. De sute de ori acele Scripturi Grecești creștine citează și se referă la cuvântul scris al lui Dumnezeu conținut în Scripturile Ebraice. Acele Scripturi erau singurele pe care Isus din Nazaret le avea în acele zile și s-a referit la ele în rugăciunea făcută lui Dumnezeu pentru discipolii Săi, când a spus: „Sfințește-i prin adevăr; cuvântul Tău este adevăr” (Ioan 17:17, NW). Atunci când El a fost ispitit de marele adversar, în timpul celor patruzeci de zile de izolare în pustie, a rezistat atacurilor dușmanului folosind Cuvântul scris al lui Dumnezeu. El l-a folosit pentru a-și dovedi adversarul a fi un mincinos. În întâmpinarea primei ispite, El a zis: „*Este scris*: Omul trebuie să trăiască, nu numai cu pâine, ci cu orice declarație care iese din gura lui Iehova”. Zădărniciind cea de-a doua ispită, El a spus: „Iarăși *este scris*: Tu nu trebuie să-L pui la încercare pe Iehova Dumnezeul tău”. Respingând cea de-a treia ispită, El a zis: „Plecă, Satan! Căci *este scris*: Lui Iehova Dumnezeul tău trebuie să te închini și numai Lui trebuie să-I faci serviciu sfânt”. În fiecare caz, Isus a citat cuvântul lui Dumnezeu, așa cum era scris de profetul Moise – Mat. 4:4,7,10, NW; Deut. 8:3; 6:16; 6:13.

¹¹ Declarând misiunea Sa pe pământ, în timp ce era în sinagoga din Nazaret, Isus a cerut sulul Scriptural al profeției lui Isaia și a citit din capitolul 61, versetele 1 și 2 (Luca 4:16-21). Mai târziu, El a spus: „Să nu credeți că am venit să distrug Legea sau Profeții. Am venit nu să distrug, ci să împlinesc; căci adevărat vă spun, mai degrabă vor trece cerul și pământul, decât să treacă cea mai mică literă sau o fărâmă a unei litere din Lege, prin orice mijloace, și să nu se întâmple toate lucrurile”. Religioniștilor care n-au crezut în El, le-a dat sfatul să creadă cuvântul scris al lui Dumnezeu: „Voi cercetați Scripturile, deoarece gândiți că prin ele veți avea viață veșnică; și chiar acestea stau mărturie despre Mine. De fapt, dacă l-ați crede pe Moise, M-ați crede, căci el a scris despre Mine. Dar dacă voi nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” – Mat. 5:17,18 și Ioan 5:39,46,47, NW.

¹² În cele din urmă, cu ajutorul unui trădător, dușmanii Săi religioși au putut să-L ia sub arest ilegal. De ce a refuzat El să li se împotrivescă? Deoarece El oferise adevărul din cuvântul lui Dumnezeu. El spusese discipolilor Săi, în sprijinul cuvântului lui Dumnezeu: „Vă spun că trebuie să se îplinească cu Mine ceea ce este scris, anume: ‘Și El a fost numărat cu cei nelegiuți’. Căci ceea ce se referă la Mine își are o împlinire” (Luca 22:37, NW). Câteva zile mai târziu, când explica experiențele Sale neobișnuite urmașilor Săi uimiți, El a slăvit din nou cuvântul scris al lui Dumnezeu ca adevărat, arătând cum se împlinise acesta cu El. Noi citim despre conversația Sa cu doi dintre discipoli: „Și începând cu Moise și cu toți profeții, le-a interpretat lucrurile cu privire la El însuși, în toate Scripturile”. Mai târziu, într-o conversație cu un grup mai mare de discipoli, El a spus: „Acestea sunt cuvintele Mele pe care vi le spuneam în timp ce încă eram cu voi, că toate lucrurile scrise despre Mine în legea lui Moise, în Profeți și în Psalmi trebuie să se îplinească”. „Atunci El le-a deschis mințile pe deplin pentru a prinde însemnătatea Scripturilor și le-a zis: Așa este scris” (Luca 24:27,44-46, NW). În nici o situație El n-a apelat la școlile rabinice de învățatură, cu tradițiile lor și preceptele oamenilor. El a îndrumat cu credincioșie discipolii Săi la cuvântul lui Dumnezeu, pentru a slăvi astfel pe Dumnezeu ca adevărat, deși, în același timp, acest lucru îi dovedea mincinoși pe liderii religioși respectați în public.

¹³ Cazul lui Isus din Nazaret este un exemplu. Acesta ne asigură că oamenii care urmează interpretările religioniștilor și care pun tradițiile omenești înaintea cuvântului sfânt scris, cu siguranță se vor împotrivi și vor persecuta pe urmașii Săi credincioși care proclamă cuvântul pur al lui Dumnezeu. Unul dintre proprii urmași ai lui Isus se folosește pe el însuși ca o ilustrație, pentru a arăta cum o aderare oarbă la tradiții și sisteme religioase conduce o persoană în opoziție cu aceia care țin la cuvântul lui Dumnezeu ca adevărat. Pavel, un urmaș al lui Isus face această mărturisire: „Voi, desigur, ați auzit despre purtarea mea de altădată în iudaism, că până la extrem am continuat să persecut adunarea lui Dumnezeu și să o devastez; și făceam progrese mai mari în Iudaism decât mulți din neamul meu de o vârstă cu mine, deoarece eram foarte zelos pentru tradițiile strămoșilor mei” – Gal. 1:13,14, NW.

¹⁴ Pavel a recunoscut că tradițiile religioase îl orbiseră pentru un timp cu privire la adevărul din scrierile lui Moise, ale celorlalți profeți și din Psalmi. De asemenea, el a știut dinainte că oamenii pretinzând a fi clerul creștin, vor dezvolta un sistem de tradiții și precepte religioase și vor ascunde astfel adevărul de membrii organizațiilor religioase. Așa că el a scris: „Păziți-vă ca nici un om să nu vă înșele prin filozofie și amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după lucrurile lumii și nu după Cristos” (Col. 2:8, Dy). Pavel a știut că asemenea tradiții vor fi minciuni și vor oferi o cale a mântuirii diferită de cea care este conținută în cuvântul scris inspirat al lui Dumnezeu. Oamenii din ziua de azi, pe care tradițiile religioase i-au îndepărtat de vestea bună, așa cum este înregistrată în sfânta Biblie, ar face bine să ia în considerare sfatul lui Pavel, anume: „Există unii care vă tulbură și vor să pervertească Evanghelia lui Cristos. Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar propovădui o altă Evanghelie decât cea pe care v-am propovăduit-o, să fie anatema! Așa cum noi am spus-o înainte, v-o mai spun încă o dată: dacă vă propovăduiește cineva o altă Evanghelie decât cea pe care ați primit-o, să fie anatema!” – Gal. 1:7-9, CB.

¹⁵ De aceea, Pavel a rămas neclintit lângă cuvântul scris al lui Dumnezeu atunci când a învățat și a propovăduit. De asemenea, el a permis ascultătorilor săi să-l verifice cu propriile lor exemplare ale Scripturilor. De fapt, medicul personal al lui Pavel, Luca, a numit mai degrabă nobile pe acele persoane care făceau așa, decât să-i acuze de citirea Bibliei pentru a proba sinceritatea unui *apostol*. Luca scrie: „Frații au trimis imediat, noaptea, pe Pavel și Sila la Berea. Când ei au sosit acolo, au intrat în sinagoga iudeilor. Aceștia erau mai nobili decât cei din Tesalonic, au primit cuvântul cu toată râvna, cercetând zilnic Scripturile, ca să vadă dacă aceste lucruri erau așa” (Fap. 17:10,11, Dy). Prin urmare, atunci când o organizație religioasă interzice membrilor ei să citească Biblia și le cere să accepte ceea ce clerul învață, fără să compare învățăturile lor cu Sfintele Scripturi, o asemenea organizație religioasă dezmente pretenția sa că este apostolică.

Poziția lui Petru față de Cuvânt

¹⁶ Apostolul tovarăș al lui Pavel, Petru, a avut aceeași cugetare în chestiunea întăietății Sfintelor Scripturi. Petru a citat în permanență din Scripturile Ebraice și a scris: „Dar *Cuvântul Domnului rămâne în veac*. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie” – 1Pet. 1:25, Dy.

¹⁷ Niciunde în scrierile lui Petru sau în declarațiile sale înregistrate, el nu pretinde infailibilitate, nu-și asumă titluri religioase pompoase și nu cere să i se dea onoruri în închinare. Tot timpul el își îndreaptă ascultătorii sau cititorii către cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu drept călăuză lor luminoasă, până când vor apărea zorile Împărăției lui Dumnezeu. Petru scrie: „Noi avem cuvântul profeției încă mai sigur, la care faceți bine că luați aminte ca la o lampă strălucitoare într-un loc întunecos, până când vor apărea zorile zilei și luceafărul de dimineață va răsări în inimile voastre. Mai întâi de toate, voi trebuie să înțelegeți că nici o profeție din Scripturi nu este făcută printr-o interpretare particulară. Căci nici o profeție n-a fost adusă vreodată prin voia omului; ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit așa cum au fost mișcați de Spiritul Sfânt. Dar în norod s-au ridicat și profeți falși, așa cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor introduce secte distrugătoare. Ei vor tăgădui chiar pe Domnul care i-a răscumpărat, aducând astfel asupra lor înșiși

o distrugere grabnică... să fiți atenți la ceea ce am propovăduit mai înainte din cuvintele profeților sfinți și ale apostolilor voștri, care sunt învățăturile Domnului și Mântuitorului” – 2Pet. 1:19; 2:1; 3:2, CB.

¹⁸ Prin urmare, în această carte aflată în mâinile cititorului, noi alegem să urmăm calea apostolică. Noi Îl vom găsi pe Dumnezeu adevărat, îndrumând cititorii noștri spre cuvântul Său scris, nepieritor. Cunoscând că Dumnezeu a inspirat Sfintele Scripturi prin spiritul Său sfânt, făcându-le astfel demne de încredere, noi alegem să lăsăm ca El să facă interpretarea. Cum? Prin înregistrările Sale ale profeției împlinite și prin lucrurile pe care El le-a făcut să se întâmple în istoria modernă, pentru a împlini profețiile ce trebuiau să se întâmple în zilele noastre. „Nu aparține interpretarea lui Dumnezeu?” (Gen. 40:8, Dy). Ba da, și interpretarea Sa este singura adevărată. În consecință, această carte va fi plină cu citate și referințe din Scripturi și sugerăm ca cititorii noștri să caute în Bibliile lor toate referințele necitate și să le citească.

¹⁹ Cititorii noștri vor observa imediat că în această carte citatele sunt din diferite ediții ale Bibliei, iudaică, romano-catolică și altele, după cum redă fiecare, cel mai clar, sensul textului original ebraic și grecesc. Întoarceți-vă și observați lista versiunilor Bibliei citate în pagina 5 a acestei cărți. Întrebările de la sfârșitul capitolelor sunt pentru autoexaminarea cititorului despre ceea ce a citit în paragrafe, sau pentru a le folosi în orele de studiu biblic împreună cu alții. Următoarele capitole sunt destinate unei cercetări progresive a învățăturilor principale sau esențiale ale cuvântului divin.

Întrebări pentru studiu

1. Cum trebuie să fie Dumnezeu pentru a câștiga încrederea noastră și ce chestiune se ridică astăzi?
2. (a) De ce n-a putut Biblia să fie subiectul vreunei interpretări vechi? (b) La ce fel de studiu al Bibliei sunt invitați și conduși cititorii acestei cărți?
- 3,4. (a) Ce trebuie să facem pentru a ajunge la cunoștința adevărului? (b) Dată fiind lipsa de credință a oamenilor, ce poziție trebuie să luăm noi?
5. (a) „Dumnezeu să fie găsit adevărat” - ce înseamnă aceasta? (b) De ce calea studiului acestei cărți este în armonie cu Isaia 8:20?
6. Ce poziție au adoptat scriitorii Scripturilor Ebraice din vechime, în privința învățaturii?
7. Ce arată Moise și Proverbele în privința așa-numitei „legi orale” sau legi tradiționale?
8. Cu ce cuvinte puternice a vorbit Isaia împotriva acelor care urmează tradiții și precepte omenești?
9. Ce controversă asupra tradiției este înregistrată la Matei 15:1-9 și cine au fost dovediți adevărați și cine mincinoși?
10. (a) Ce este sigur cu privire la poziția tuturor Scripturilor Sfinte față de tradițiile omenești? (b) Cum a dat Isus atenție cuvântului scris, în rugăciune și în ispită?
11. Mai mult, cum a dat Isus atenție Scripturilor în propovăduire și în avertizarea religioniștilor necredincioși?
12. De ce nu li s-a împotrivit El dușmanilor Săi când l-au arestat? Cum a slăvit El cuvântul lui Dumnezeu pentru discipolii Săi, câteva zile mai târziu?
13. Ce asigură cazul lui Isus în privința celor care urmează tradiții? Cum se folosește discipolul Său Pavel ca un exemplu?
14. Ce avertismente a scris Pavel cu privire la întemeierea unui sistem al tradițiilor religioase?
15. Prin urmare, ce cale a urmărit Pavel față de cuvântul lui Dumnezeu? Care este calea nobilă față de cei care propovăduiesc?
16. Cum a arătat Petru aceeași cugetare în chestiune, ca și Pavel?
17. A căutat Petru să se slăvească pe sine? De ce îndeamnă el pe creștini să dea atenție cuvântului scris al lui Dumnezeu?
18. Cum urmează această carte calea apostolică?
19. Ce poți spune despre citatele, întrebările și cuprinsul capitolelor acestei cărți?

CAPITOLUL II

„CINE ESTE IEHOVA?”

¹ „Cine este Iehova?” Aceasta este o întrebare veche. Atunci când Faraonul Egiptului a pus această întrebare pentru prima dată pe acest ton, în secolul al XVI-lea î.C., el a întrebat cu sfidare și dispreț, adăugând: „ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Iehova și, mai mult, nu voi lăsa pe Israel să plece”. Această provocare a necesitat următoarele cuvinte de mângâiere pentru profetul Moise: „Faraon nu te va asculta; Eu Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și voi scoate din țara Egiptului oștirile Mele, pe poporul Meu, copiii lui Israel, prin mari judecăți. Și egiptenii vor ști că Eu sunt Iehova, când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și voi scoate pe copiii lui Israel din mijlocul lor” – Ex. 5:2 și 7:4,5, AS.

² În Biblie, Egiptul este folosit ca un model la scară mică a acestei întregi lumi de astăzi. Prin urmare, prin acele cuvinte referitoare la Egipt este furnizat un anunț profetic, că în curând lumea întreagă va afla și va cunoaște că singurul Dumnezeu Viu și Adevărat este Cel care se numește Iehova, dar într-un mod în care ea nu se vor bucura. De aceea, este bine să aflăm acum cine și ce este El, ca să putem acționa în beneficiul nostru.

³ Atunci când Moise stătea înaintea faraonului Egiptului și îi spunea să împlinească ceea ce ceruse Dumnezeu, Moise a rostit numele Dumnezeului care l-a trimis. Moise n-a spus: *Domnul* spune așa și așa, deoarece Faraon și egiptenii se închinau și recunoșteau pe proprii lor dumnezei falși ca *domni*. Chiar atunci când s-a adresat propriului său popor în Egipt, pentru a le explica întoarcerea sa la ei, Moise a rostit numele lui Dumnezeu, pentru a identifica pe Cel care-l trimisese înapoi în Egipt. Noi citim: „Dumnezeu i-a spus lui Moise: EU SUNT CEL CE SUNT; și a mai spus: Vei spune astfel copiilor lui Israel, EU SUNT [evreiește: *Ehyeh*] m-a trimis la voi. Și Dumnezeu i-a mai spus lui Moise: Vei spune astfel copiilor lui Israel: Iehova, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isac și Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi; acesta este numele Meu pentru veșnicie și acesta este memorialul Meu pentru toate generațiile” (Ex. 3:14,15, AS). După ce Moise și fratele său Aaron au apărut înaintea lui Faraon pentru prima dată, citim: „Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: Eu sunt Iehova; Eu m-am arătat lui Avraam, Isac și Iacob ca Dumnezeul Cel Atotputernic, dar prin numele Meu Iehova n-am fost cunoscut de ei” – Ex. 6:2,3, AS.

⁴ Noi nu putem evita numele lui Dumnezeu. Dacă citim cuvântul Său scris, noi întâlnim numele lui Dumnezeu. Nu se câștigă nimic prin argumentarea că numele nu este pronunțat corect ca *Iehova*. Scripturile scrise înainte de era creștină au fost scrise, practic, toate în ebraică, numai o parte în aramaică, și în acele Scripturi se află literele alfabetice pentru numele lui Dumnezeu, anume, Yod He Waw He (□□□□ sau YHWH), de la prima carte până la ultima. Numele, simbolizat prin aceste patru consoane ebraice, apare de 6.823 ori în Scripturile Ebraice. (Pagina 39, prg. 2, a *The Biblical Text in the Making*, de Robt. Gordis. De asemenea, *Lexicon in Veteris Testamenti Libros*, de Koehler-Baumgartner). Scripturile Ebraice au început să fie traduse în limba greacă aproximativ în anul 280 î.C. Dar cu ceva timp înainte, evreii superstițioși au început să părească pronunțarea numelui, de teama de a nu-l lua în deșert. De aceea, când ei citeau și ajungeau la nume, pronunțau în locul acestuia cuvântul *Adonay* (Domn) sau *Elohim* (Dumnezeu). Cu toate acestea, atunci când a fost făcută prima traducere în limba greacă, cunoscută ca *Versiunea Septuaginta* (LXX), traducătorii n-au urmat acel obicei, ci au pus în versiunea lor greacă cele patru litere ebraice (□□□□) pentru numele lui Dumnezeu.

⁵ Scriitorii Scripturilor Grecești creștine au folosit acea *Versiune Septuaginta* și au citat textul ei grecesc, care conținea numele literal al Atotputernicului Dumnezeu. Dar mai târziu, copiatorii *Septuagintei* au început să omită numele divin în litere ebraice și să-l substituie prin cuvintele grecești, care însemnau „Domn” sau „Dumnezeu”. De atunci, traducătorii Bibliei au început să urmeze acest obicei rabinic, ceea ce explică, în parte, de ce nu apare numele în majoritatea traducerilor Scripturilor Grecești creștine. Jerome (Girolamo), care a alcătuit traducerea Latină

Vulgata, a urmat aceeași practică și la Exod 6:3 el a folosit titlul *Adonai* în loc de *Iehova*, ceea ce explică de ce nu apare numele în versiunea engleză romano-catolică *Douay*. În *Versiunea Autorizată* sau *Regele Iacob* noi găsim numele „Iehova” în Exod 6:3, Psalmii 83:18, Isaia 12:2 și 26:4. Versiunea Bibliei de J.B. Rotherham redă numele de 6.823 ori ca „Yahweh”, dar *Versiunea Americană Standard* îl redă de fiecare dată cu „Jehovah”. Chiar dacă nici una dintre aceste două pronunții nu poate fi exact așa cum și-a pronunțat Dumnezeu numele lui Moise, totuși aceasta ne ajută imediat să identificăm ce se înțelege prin acel nume. În mod asemănător, numele „Isus” nu reprezintă maniera originală de pronunție a acestui nume, așa cum a fost pronunțat în ebraică sau aramaică; cu toate acestea, această pronunție apropiată ne ajută imediat să identificăm ce înseamnă și aceasta nu-I cauzează nici o dezonoare sau blasfemie.

⁶ Să ilustrăm aceasta: Versiunea Catolică *Douay* redă la Psalmii 109:1,2: „Domnul a zis Domnului meu: Stai la dreapta Mea, până voi face pe dușmanii Tăi așternutul picioarelor Tale. Domnul va trimite din Sion sceptrul puterii Tale: domnește în mijlocul dușmanilor Tăi”. Dar *Versiunea Pr. Dr. N. Nițulescu* redă același psalm al regelui David (Ps. 110:2): „Iehova a zis Domnului meu: Stai la dreapta Mea, până voi pune pe dușmanii Tăi așternut picioarelor Tale. Iehova va trimite din Sion toiagul puterii Tale: Să domnești în mijlocul dușmanilor Tăi”. Astfel, această traducere din urmă, care dă în mod cinstit valoarea cuvenită numelui lui Dumnezeu, îndepărtează toată confuzia din minte; aceasta arată că Acela pe care David l-a numit „Domnul meu” este Mesia, pe care Iehova L-a făcut un Rege și Preot asemenea lui Melhisedec. Atunci când versiunile moderne traduc numele lui Dumnezeu cu titlul „Domn” sau „Dumnezeu”, ele pun tot timpul acest titlu cu toate literele majuscule, ca „DOMN”, „DUMNEZEU”, pentru a le distinge de substantivele comune „Domn” și „Dumnezeu”. – Observați acest lucru la Psalmii 110:1.

Cine este El?

⁷ Urmărind versetele unde numele apare în Biblia Ebraică, noi putem să găsim răspunsul la întrebarea „Cine este Iehova?” În Psalmul 90 profetul Moise scrie: „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost în toate generațiile. Înainte ca să se fi născut munții și chiar înainte să fi fost format pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, tu ești Dumnezeu! Întoarce-Te, O, Iehova; până când zăbovești? Ai milă de servii Tăi” (Ps. 90:1,2,13, AS). Atunci, cine este Iehova? El este Dumnezeu și, ca atare, nu a avut niciodată un început. Veșnicia Sa este declarată de asemenea la Isaia 57:15: „Așa vorbește Cel Prea Înalt și Măreț care este din veșnicie și al cărui nume este sfânt: Eu locuiesc în locul înalt și sfânt”. Dată fiind veșnicia Sa, este o blasfemie indiscutabilă a vorbi despre vreo femeie ca despre „mama lui Dumnezeu”, deoarece femeia este numai o creatură umilă, pe care Dumnezeu a creat-o pentru bărbat, ca ajutor al lui.

⁸ Iehova domnește din veșnicie peste întreg spațiul Universal. El merită toată onoarea și slava și unul dintre scriitorii Săi inspirați spune bine: „Acum, a Regelui eternității, a nepieritorului, invizibilului și singurului Dumnezeu să fie onoarea și gloria pentru totdeauna și veșnic” (1Tim. 1:17, NW). Fiind veșnic și nepieritor, El este Izvorul întregii vieți. Unii cred că numele Său *Iehova* înseamnă „existență prin sine sau veșnic”; traducerea Bibliei de eruditul evreu I. Leeser și cea a lui J. Moffat redă numele ebraic în engleză ca „Cel Veșnic” în loc de *Iehova*.

⁹ Prin urmare, a existat un timp când Iehova a fost cu totul singur în spațiul Universal. Toată viața, energia și gândirea erau conținute numai în El. Totuși, El n-a putut fi singuratic, deoarece El este perfect în Sine, ceea ce înseamnă că este complet în El Însuși și nu-i lipsește nimic. Apoi, a venit timpul când Iehova a început să creeze. Atunci, El a devenit *Dumnezeul* întregii Sale creații. De aceea, în deschiderea relatării despre creație, chiar primul verset al Bibliei vorbește despre El ca *Dumnezeu*. „La început Dumnezeu a creat cerul și pământul” (Gen. 1:1). Deoarece Iehova este Dumnezeu Creatorul, expresia „Iehova Dumnezeu” este potrivită și folosită. Această expresie apare imediat după relatarea despre creație. Noi citim: „Acestea sunt generațiile cerurilor și pământului atunci când au fost create, în ziua când IEHOVA DUMNEZEU a făcut pământul și cerul” (Gen. 2:4,5,7-9,15,18,19,21,22, AS). Primele Sale creaturi au fost creaturi spirite, spirite asemenea Lui

Însuși. Isus a spus: „Dumnezeu este un Spirit și cei care I se închină, trebuie să I se închine cu spirit și adevăr” (Ioan 4:24, NW). Deoarece El este un spirit, Iehova este și va fi totdeauna invizibil ochilor omenești. El a spus lui Moise: „Tu nu-Mi poți vedea fața; căci nici un om nu va putea să Mă vadă și să trăiască” (Ex. 33:20). El este atât de glorios, încât nici o creatură umană nu poate rezista să-L vadă.

¹⁰ Deși El este Marele Spirit, Marele Personaj inteligent activ invizibil omului, totuși El S-a făcut cunoscut omului prin minunatele Sale lucrări de creație. De aceea, cei care tăgăduiesc divinitatea și existența Sa ca Dumnezeu Creatorul, sunt supuși condamnării. „Căci calitățile sale invizibile se văd clar de la crearea lumii, deoarece ele sunt înțelese prin lucrurile făcute, chiar și puterea și dumnezeirea Sa veșnică; așa că nu se pot scuza” (Rom. 1:20, NW). Vorbind despre gloria Sa ca și Creator, psalmistul inspirat a cântat cu credință: „Binecuvântează pe DOMNUL, sufletul meu. O, DOAMNE Dumnezeul meu, Tu ești foarte mare; Tu ești îmbrăcat cu onoare și maiestate. Cel care Te acoperi cu lumina ca și cu o haină; Cel care întinzi cerurile ca o cortină; Cel care Își așează grinzile camerelor Lui pe ape; Cel care Își face din nori carul Său; Cel care umblă pe aripile vântului; Cel care face îngerii Săi spirite; și pe servii Săi o flacără arzătoare” – Ps. 104:1-4; Evrei 1:7,14.

¹¹ Ca și Creator, Iehova este Izvorul întregii existențe și puteri și a oricărei calități bune, iar lucrările Sale sunt perfecte. Moise I-a cântat această cântare: „Voi vesti numele lui Iehova; dați mărire Dumnezeului nostru. Stânca, lucrarea Sa este perfectă; căci toate căile Lui sunt dreptate; un Dumnezeu al credincioșiei și fără nedreptate, just și drept este El”. Prin urmare, El este Acela despre care este scris: „Orice dar bun și orice cadou perfect este de sus, căci acesta coboară de la Tatăl luminilor cerești, iar la El nu există nici schimbare, nici umbră de mutare” (Deut. 32:3,4, AS; Iac. 1:17, NW). Deci, Dumnezeu n-a adus niciodată vreun diavol în Univers, deoarece El n-a creat niciodată o asemenea creatură rea. În schimb, El este Autorul tuturor îngrijirilor pentru eliberarea omenirii de păcat, robie, durere și moarte, pe care acel adversar rău le-a adus asupra rasei noastre. Din acest motiv, se spune: „Mântuirea este a lui Iehova; binecuvântarea Ta să fie peste poporul Tău” – Ps. 3:8, AS.

Organizația Sa Universală

¹² Iehova Dumnezeu a aranjat toate creaturile Sale sfinte, inteligente din ceruri într-o organizație ordonată, armonioasă, pașnică, sub El Însuși, pentru a împlini voia Sa. Toate aceste creaturi spirite îngerești, fiind aranjate astfel, alcătuiesc organizația Sa Universală care este de sus. Toți au fost fiii ai lui Dumnezeu, toți au primit viață de la El, Izvorul vieții. Când omul și femeia perfectă au fost creați pe pământ și puși să împlinească mandatul lui Dumnezeu în grădina Eden, ei au fost făcuți partea vizibilă a organizației Sale Universale. Ei erau copiii Săi pământești, motiv pentru care Adam a fost numit atunci „fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38). Adam și Eva și-au pierdut relația de copii ai lui Dumnezeu în organizația Sa Universală atunci când s-au asociat rebeliunii împotriva suveranității Universale a lui Iehova.

¹³ Ca și Creator și Cap peste organizația Sa Universală a creaturilor sfinte credincioase, Iehova exercită în mod drept dominația Universală. Totuși, astăzi, marea chestiune înaintea întregului cer și pământ este: Cine este suprem? De fapt, cine exercită suveranitatea peste întreg Universul? Scopul principal al lui Iehova este să rezolve această chestiune. Făcând astfel, aceasta înseamnă justificarea suveranității sau dominației Sale Universale. În Psalmul 83:17,18 este exprimată o rugăciune ca El să-și justifice poziția și domnia supremă împotriva tuturor adversarilor Săi uniți, prin aceste cuvinte: „Să fie uluiți și îngroziți pe vecie; da, să fie rușinați și să piară; ca oamenii să poată ști că numai Tu, al cărui nume este IEHOVA, ești Cel Prea Înalt peste întreg pământul”. Supremația Sa va fi dovedită peste orice contestare viitoare.

¹⁴ Atunci când Iehova va justifica astfel suveranitatea Sa Universală, prin nimicirea tuturor dușmanilor Săi din cer și de pe pământ, El va fi din nou Marele Teocrat sau Domnitorul teocratic peste toate creaturile care trăiesc. Guvernul Său teocratic va governa toate părțile locuite ale

Universului. Legea Sa teocratică va fi respectată pretutindeni. Atunci nu va mai fi permisă nici o rebeliune de lungă durată, așa cum a existat în timpul celor 6.000 de ani de istorie a omului, deoarece Iehova Dumnezeu va justifica odată și pentru totdeauna suveranitatea Sa Universală și numele Său sfânt, împotriva tuturor acuzațiilor false, batjocurilor și provocărilor dușmanilor Săi răutăcioși, demoni și oameni. El este Cel Atotputernic și Cel Suprem. El și Fiul Său ceresc, pe care El îl face Rege teocratic, supus Lui, în guvernul teocratic, constituie împreună „Stăpânirile Înalte”, cărora toate sufletele demne de viață trebuie să fie supuse. Iehova Dumnezeu a hotărât ca aceasta să fie așa – Rom. 13:1,2.

¹⁵ Acel Fiul ceresc și-a învățat urmașii să se roage: „Tatăl nostru din ceruri, să fie sfințit numele Tău. Să vină Împărăția Ta. Să se facă voia Ta, precum în cer așa și pe pământ” (Mat. 6:9,10, NW). Acolo El se referea la numele sfânt și Împărăția lui Iehova Dumnezeu. În cele din urmă, numele lui Dumnezeu trebuie să fie sfințit prin propriul act nemaiauzit de justificare în războiul Universal al Armaghedonului. Mijlocul prin care numele Său va fi dovedit sfânt și care merită să fie păstrat sfânt este Împărăția Sa prin Mesia, care va purta curând acest război al Armaghedonului, până la un final victorios împotriva tuturor dușmanilor. Nici un rebel, lucru idolatru sau organizație nu-I va lua gloria. El spune: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; și gloria Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite” – Isa. 42:8, AS.

¹⁶ Numele „Iehova” este un verb ebraic care înseamnă „El cauzează să fie”, adică, pentru un scop. Atunci când și-a făcut cunoscut numele într-un mod deosebit profetului Său Moise, El a făcut-o declarându-și scopul în legătură cu poporul Său ales, care se afla atunci în robie în Egipt. Astfel, pe lângă însemnătatea sa literală, numele Său „Iehova” implică scopul Său cu privire la creaturile Sale (Ex. 3:15-21; 6:2-8, AS). De multe ori, peste tot în Biblie, El Își declară scopul de a face ca toate națiunile, precum și propriul Său popor favorizat, să știe că El este Iehova. Numai în cartea profetică a lui Ezechiel, această declarație a scopului Său că toți trebuie să știe că El este Iehova, apare de mai mult de șaiszeci de ori (Ex. 6:7; Ezec. 6:7,10,13,14, AS). De aceea, o parte importantă a scopului Său mare este justificarea numelui Său batjocorit și prezentat într-un mod fals. Justificarea sa este mai importantă decât mântuirea oamenilor.

¹⁷ De ce a permis Atotputernicul Dumnezeu principalului Său adversar și tuturor servilor celui rău să trăiască și să-și continue răutatea până în bătălia finală a Armaghedonului? Într-o explicație scurtă, Iehova i-a spus împietritului Faraon al Egiptului: „Pentru a te învăța că nu există altcineva asemenea Mie în întreaga lume. Altfel, mi-aș fi exercitat puterea și te-aș fi lovit pe tine și poporul tău cu ciumă, până când v-aș fi măturat de pe fața pământului; dar de aceea te-am ținut viu, ca să vezi puterea Mea și să vestesc faima Mea peste tot pământul” (Ex. 9:14-16, *Mo*; de asemenea *AT*; *Le*). Aici, Iehova își descoperă scopul de a ridica pe martorii Săi să declare și să vestească numele sau faima Sa pe întreg pământul, înainte ca toți dușmanii să fie nimiciți. Martorul Său Principal este Acela pe care El îl face Mesia sau Regele Său Uns în guvernul Său teocratic. Dar să lăsăm ca următoarele capitole să vorbească mai mult despre acest Martor Principal și tovarășii Săi martori, despre care Biblia are multe de spus.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Când s-a pus pentru prima dată întrebarea „Cine este Iehova?” și cu ce semnificație?
3. Prin ce termen s-a referit Moise la Dumnezeu înaintea lui Faraon și a Israelului?
4. Cum apare numele lui Dumnezeu în Scripturile Ebraice? A apărut numele Său în versiunea grecească *Septuaginta*?
5. De ce nu apare numele „Iehova” în majoritatea traducerilor Scripturilor Grecești creștine? Dar la ce ajută folosirea numelui?
6. Unde avem o bună ilustrație a utilității acestui nume?
7. Cine este Iehova și de când există El?
8. De ce trebuie ca El să fie Izvorul întregii vieți?

9. (a) A fost El vreodată singur? De ce este potrivită expresia „Iehova Dumnezeu”? (b) De ce omul nu-l va vedea niciodată pe Dumnezeu?
10. Cum s-a făcut El Însuși perceptibil omenirii? Ce și-a făcut El îngerii?
11. Cum sunt lucrările Sale? Cui se datorează mântuirea noastră?
12. Cum și-a întemeiat El o organizație Universală?
13. Care este marea chestiune astăzi și cum va fi ea rezolvată?
14. Cum va conduce Teocrația Sa, din nou, întreg Universul?
15. Al cui nume trebuie să fie sfințit și cum?
16. Ce înseamnă și ce reprezintă numele Său? Care este scopul său referitor la acesta?
17. De ce Atotputernicul Dumnezeu a permis marelui adversar și agenților săi răi să acționeze până la Armagedon?

CAPITOLUL III

„CE SPUNEȚI VOI CU PRIVIRE LA MESIA?”

¹ Iudeii vorbitori de limbă aramaică din primul secol al erei creștine L-au numit „Ye.shu’ Mshi’hha”. Iudeii vorbitori de limbă greacă și Neamurile L-au numit „Isus Mesia” sau „Isus Cristos”. În fiecare din aceste două limbi aceasta înseamnă „Isus Unsul”; numele *Isus* sau *Jeshua* este chiar forma prescurtată a numelui ebraic *Je.hóshua*, însemnând *Iehova este Mântuitorul*. Atât de mult este dovedit de istorie că un iudeu care a purtat acest titlu și acest nume a umblat și a învățat în Palestina în prima jumătate a secolului I, încât acest lucru nu mai necesită nici o dovadă suplimentară aici. Acum, vom folosi înregistrările autentice scrise de însoțitorii Săi personali și prietenii lor, pentru a afla unele detalii despre El.

² Viața și învățăturile acestui iudeu au schimbat calea întregii istorii umane și sunt destinate s-o schimbe în continuare, în viitoarea mie de ani. Înainte de a apărea pe pământ, El avusese deja un trecut minunat. Pentru a obține date despre aceasta, noi ne întoarcem la cuvintele unui om, care pe vremuri a fost dușmanul Său înverșunat, dar care a devenit un prieten credincios și care a spus, în ceea ce-l privea: „Circumcis în a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, un evreu născut din evrei; în ce privește legea, fariseu; în ce privește zelul, persecutor al adunării” (Filip. 3:5,6, NW). În aceeași scrisoare adresată credincioșilor filipeni, acest scriitor evreu spune ceva despre trecutul preuman al lui Isus, zicând: „Păstrați în voi această atitudine mintală, ce era și în Isus Cristos, care, deși exista în formă de Dumnezeu, nu s-a gândit la o uzurpare, și anume că El trebuie să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci El s-a dezbrăcat pe Sine, a luat chipul unui rob și a venit să fie asemenea oamenilor. Mai mult decât atât, când la înfățișare s-a găsit ca om, s-a smerit și a devenit ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. Din acest motiv, și Dumnezeu L-a înălțat la o poziție superioară și I-a dat cu plăcere numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor din cer, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ și orice limbă să mărturisească în mod deschis că Isus Cristos este Domn, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl” – Filip. 2:5-11, NW.

³ Acesta nu era Iehova Dumnezeu, ci „exista în formă de Dumnezeu”. Cum așa? El era o persoană spirit, exact cum „Dumnezeu este un spirit”; El era un puternic, deși nu atotputernic cum este Iehova Dumnezeu; de asemenea, El a existat înaintea tuturor celorlalte creaturi ale lui Dumnezeu, deoarece a fost primul fiu pe care Iehova Dumnezeu L-a adus în existență. De aceea, El este numit „singurul Fiu născut” al lui Dumnezeu, căci Dumnezeu n-a avut nici un asociat când L-a adus în existență pe întâiul Său Fiu născut. El a fost primul din creația lui Iehova Dumnezeu. În Descoperirea (sau Apocalipsa) 3:14, El vorbește astfel despre Sine: „Acestea sunt lucrurile pe care le spune Amin, martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu” (NW). De asemenea la Coloseni 1:15 se vorbește despre El ca despre „imaginea Dumnezeului invizibil, întâiul născut din toată creația”. Astfel, El face parte din creația lui Dumnezeu, fiind primul dintre fii spirituali și de asemenea Cel mai iubit și mai favorizat. El nu este autorul creației lui Dumnezeu; ci,

după ce Dumnezeu L-a creat ca pe întâiul Său Fiu născut, L-a folosit apoi ca Partenerul Său de lucru în crearea restului creației. Acest lucru este declarat astfel la Coloseni 1:16-18 și Ioan 1:1-3, NW.

⁴ În Ioan, capitolul 1, se vorbește despre El ca fiind *Cuvântul* lui Dumnezeu, adică purtătorul de cuvânt sau vorbitorul reprezentativ pentru Dumnezeu. În textul grecesc al Bibliei *Cuvântul* este *Logos*. De aceea, El poate fi numit „Cuvântul sau Logosul”. Fiind un puternic și deținând această calitate oficială înaltă de Logos și existând înaintea tuturor celorlalte creaturi, El era un Dumnezeu, dar nu Atotputernicul Dumnezeu, care este Iehova. Această deosebire este arătată în traducerea *Emphatic Diaglott* din Ioan 1:1-3, după cum urmează: „La început a fost LOGOSUL și LOGOSUL era cu DUMNEZEU și LOGOSUL era Dumnezeu. Acesta a fost la început cu DUMNEZEU. Prin El a fost făcut fiecare lucru; și fără El n-a fost făcut nici măcar un singur lucru”. În citatul nostru de aici, diferența tipografică dintre DUMNEZEU și Dumnezeu este exact așa cum se găsește în *Diaglott*. Traducerea interliniară cuvânt cu cuvânt din limba greacă a *Diaglott-ului* face mai clară distincția dintre Iehova ca „DUMNEZEU” și Logosul ca „Dumnezeu”, citind după cum urmează: „La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era un dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu”. *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine* (publicată în anul 1950) redă în mod potrivit Ioan 1:1,2: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era un dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu”. Astfel, Cuvântul sau Logosul a venit în existență cu mult înainte ca una dintre creaturile de mai târziu ale lui Dumnezeu să se distingă ca un diavol și să devină, așa cum este numit la 2Corinteni 4:4 (NW), „dumnezeul acestui sistem de lucruri”.

⁵ Că Isus Cristos a avut o existență preumană, o mărturisește El însuși, zicând: „Dar dacă ați vedea pe Fiul omului urcând acolo unde era mai înainte?” (Ioan 6:62, NW). „Voi sunteți din târâmurile de jos; Eu sunt din târâmurile de sus... Înainte ca Avraam să vină în existență, Eu am fost” (Ioan 8:23,58, NW; *Mo*; *AT*). În ultima Sa rugăciune împreună cu discipolii Săi, Isus I-a zis lui Dumnezeu: „Eu Te-am slăvit pe pământ, încheind lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac. Acum, Tu, Tată, slăvește-Mă alături de Tine cu slava pe care o aveam alături de Tine înainte de a fi lumea... Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume și Eu vin la Tine” (Ioan 17:4-11, NW). După mai puțin de două luni, discipolii Săi credincioși, ca martori ai Săi, L-au văzut urcând la cer, și apoi dispărând din vederea lor. Zece zile mai târziu, ei au avut dovada, prin revărsarea spiritului lui Dumnezeu prin Isus, că El ajunsese în prezența cerească a Tatălui Său ceresc – Fapte, capitolele 1 și 2.

⁶ Înainte de a veni pe pământ, acest singur Fiu născut al lui Dumnezeu n-a gândit despre Sine a fi egal cu Iehova Dumnezeu; El nu s-a văzut pe Sine ca „egal în putere și glorie” cu Atotputernicul Dumnezeu; El n-a urmat calea Diavolului, n-a complotat și n-a plănuit să se facă pe Sine asemenea sau egal cu Dumnezeul Cel Prea Înalt și să jefuiască pe Dumnezeu sau să uzurpe locul lui Dumnezeu. Din contră, El și-a arătat supunerea față de Dumnezeu ca Superiorul Său, smerindu-se sub mâna atotputernică a lui Dumnezeu, chiar până la gradul cel mai de jos, adică până la moartea cea mai rușinoasă pe un stâlp de tortură. Să cităm traducerea *Emphatic Diaglott*, la Filipeni 2:5-8: „Isus Cristos, care deși exista în forma lui Dumnezeu, totuși n-a plănuit o uzurpare pentru a fi asemenea lui Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat de Sine, luând chipul unui rob, fiind făcut asemenea oamenilor; fiind în starea unui om, El s-a smerit, devenind ascultător până la moarte, chiar moarte de cruce”.

⁷ Isus a întrebat pe Iudei cu privire la descendența lui Mesia, spunând: „Ce spuneți voi cu privire la Mesia? Al cui fiu este El?” Dușmanii Săi au recunoscut prin care linie străbună trebuia să vină Mesia, spunând: „Fiul lui David” (Mat. 22:41,42, *traducerea lui Delitzsch*). Chiar așa era. La venirea pe pământ, Fiul lui Dumnezeu a fost născut prin linia lui David, deoarece Maria, mama Sa, se trăgea din David. Iosif, cu care tânăra femeie era logodită, era de asemenea un descendent al lui David, dar înainte ca Maria și el să se unească, îngerul lui Dumnezeu a anunțat-o despre maternitatea ei, zicând: „Tu vei concepe în pântecele tău și vei da naștere unui fiu și îi vei pune numele Isus... Spiritul sfânt va veni asupra ta și puterea Celui prea Înalt te va umbri. Din acest motiv, Cel ce se va naște va fi chemat sfânt, Fiul lui Dumnezeu” – Luca 1:30-35, NW.

⁸ Îngerul a spus că pruncul Mariei va fi chemat „Fiul lui Dumnezeu”. Deci este o blasfemie s-o numim „mama lui Dumnezeu”. Acest titlu a fost împrumutat de clerul romano-catolic de la Babilonul păgân, unde Rhe'a (Semíramis) sau Venus era venerată ca „mama dumnezeilor”. Isus nu s-a adresat Mariei ca „Maică Binecuvântată”. În fiecare caz din înregistrarea Bibliei, El i s-a adresat cu „femeie” (Ioan 2:4; 19:26; Mat. 12:46-50). De asemenea, apostolul Său Pavel scrie: „Atunci când a sosit limita deplină a timpului, Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său, care s-a născut din femeie” (Gal. 4:4, *NW*). La timpul când tânăra femeie a conceput prin puterea făcătoare de minuni a Atotputernicului Dumnezeu, viața Fiului lui Dumnezeu a fost transferată din poziția glorioasă pe care o avea în cer alături de Dumnezeu, Tatăl Său, în embrionul unui om.

⁹ Maria a conceput în cetatea Nazaret din Galileea, dar datorită decretului de înscriere al lui Cezar, ea s-a mutat în Betleemul din Iudeea, acolo unde fusese născut regele David cu aproape unsprezece secole înainte. Acolo a fost născut Isus, aproximativ la 1 octombrie anul 2 d.C. Acest lucru se întâmpla în împlinirea profeției din Mica 5:2. Îngerul i-a anunțat pe păstorii iudei, ce se găseau afară pe câmp, în acea noapte de toamnă: „Astăzi vi s-a născut în cetatea lui David un Mântuitor, care este Cristos Domnul”. Atunci, au mai apărut o mulțime de oști cerești și au spus: „Glorie lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ printre oamenii de bine” (Luca 2:8-14, *NW; Dy*). În ziua a opta, El a fost circumcis asemenea oricărui băiat iudeu obișnuit, apoi, după cea de-a patruzecia zi, Mariei i s-a permis să intre în templul din Ierusalim și să-L înfățișeze. Mai târziu, copilul a fost dus în Egipt, pentru a scăpa de soldații criminali ai regelui Irod, dar a fost adus înapoi după moartea lui Irod și dus la Nazaret, să trăiască acolo și să crească. Acest lucru a împlinit o altă profeție din Osea 11:1: „L-am chemat pe Fiul Meu din Egipt” – Mat. 2:13-23, *NW*.

¹⁰ Vara mamei lui Isus s-a căsătorit cu un preot, Zaharia, căruia i-a născut un fiu, pe Ioan, vărul lui Isus. Cu șase luni înainte ca Isus să împlinească treizeci de ani, Ioan a început să propovăduiască ca un premergător al lui Isus și de asemenea, el a botezat în apă, fapt ce era în legătură cu propovăduirea sa. El a propovăduit în exclusivitate iudeilor, spunând: „Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat”. După acest anunț despre Împărăție, Isus a mers la Ioan, arătând scopul principal pentru care a venit pe pământ, anume să ducă mărturia despre Împărăția lui Dumnezeu, care va justifica suveranitatea și numele sfânt al lui Iehova Dumnezeu. Atunci când Isus a rezistat în probă înaintea guvernatorului Pontius Pilat, trei ani și jumătate mai târziu, El a spus: „Împărăția Mea nu este o parte a acestei lumi... Împărăția Mea nu-și are originea aici”. „Pilat i-a zis, deci: Ei bine, atunci ești rege? Isus a răspuns: Tu însuși spui că sunt rege. Pentru aceasta am fost născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr. Oricine este de partea adevărului ascultă glasul Meu” (Ioan 18:36,37, *NW*). Pentru această Împărăție a lui Dumnezeu a fost uns Isus să fie Regele Mesianic. Când?

¹¹ La vârsta de 30 de ani Isus a mers la Ioan Botezătorul pentru a fi cufundat în apă. După ce Ioan L-a cufundat în râul Iordan și Isus a ieșit afară din apă, „cerul s-a deschis și spiritul sfânt, sub forma unui porumbel, a coborât asupra Lui, iar din cer s-a auzit o voce: Tu ești Fiul Meu, cel iubit; Eu Te-am aprobat” (Luca 3:21-23, *NW*). Prin botezul Său în apă, Isus și-a arătat supunerea de a face voia lui Dumnezeu; apoi, Dumnezeu L-a consacrat prin spiritul Său sfânt. Recunoscându-L ca pe Fiul Său iubit, Dumnezeu L-a născut pe Isus pentru a fi din nou Fiul Său spiritual, în locul unui Fiou uman. Prin turnarea spiritului Său sfânt asupra lui Isus Cel botezat, Dumnezeu L-a uns cu spirit pentru a deveni Regele mult promis în Împărăția lui Dumnezeu. Fiind uns astfel cu spirit, Isus a devenit Mesia, Mashíah sau Cristos, cuvinte care înseamnă „Uns”. De fapt, în felul acesta El a devenit Isus *Cristos* sau Isus *Unsul*. Discipolul Său iudeu Petru, a declarat: „Isus, care era din Nazaret, cum Dumnezeu L-a uns cu spirit sfânt și cu putere” – Fap. 10:38, *NW*.

¹² După ce a petrecut patruzeci de zile în pustie, unde a respins ispitele Diavolului, Isus s-a întors în localitatea lui Ioan, pentru a se întâlni cu primii Săi discipoli. Când a văzut pe Isus apropiindu-se, Ioan a spus ascultătorilor săi: „Iată Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii!” (Ioan 1:29,36, *NW*). În felul acesta, Ioan a arătat scopul secundar pentru care Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ, anume să moară ca o jertfă sfântă pentru Iehova Dumnezeu, pentru a șterge păcatele oamenilor care cred și pentru a-i elibera de condamnarea morții, ca ei să poată câștiga viață veșnică în noua lume dreaptă pe care Dumnezeu a promis că o va crea. Isus era potrivit să fie o asemenea jertfă de

răscumpărare. Având viață perfectă, fără păcat, transferată din cer în pântecele fecioarei iudee, Isus a fost născut un om perfect și a crescut pentru a deveni un om perfect, absolut fără păcat, nevinovat, nepângărit (Evrei 7:26, NW). De aceea, atunci când El s-a prezentat pe deplin consacrat pentru a face voia lui Dumnezeu, Iehova Dumnezeu L-a acceptat pentru jertfă ca Răscumpărătorul omenirii. Deoarece prin aceasta Isus era obligat să-și părăsească pentru totdeauna umanitatea Lui, ca o jertfă, Dumnezeu L-a născut prin spiritul Său, pentru a deveni din nou un Fiu spiritual al lui Dumnezeu. De aceea, Isus a spus: „Fiul omului a venit nu ca să fie servit, ci să servească și să-și dea sufletul ca răscumpărare în schimbul multora” (Mat. 20:28, NW). Deci El și-a părăsit viața umană pentru totdeauna.

¹³ La întoarcerea Sa din vizita făcută la Nazaret, unsoțul Isus a vorbit în sinagoga de aici. Acolo a aplicat la El însuși profeția din Isaia 61:1,2. El a mărturisit că fusese uns cu spiritul lui Dumnezeu pentru a propovădui vestea bună sau Evanghelia, persoanelor smerite care caută eliberare din robia păcatului și a erorii religioase (Luca 4:16-21). După aceasta, El a propovăduit „Împărăția cerurilor s-a apropiat” în susul și în josul Iudeii, Galileii și Trans-Iordanului. El a adunat la sine doisprezece apostoli și alți discipoli, pe care i-a instruit să propovăduiască Împărăția cerească pentru care fusese uns. El a demascat tradițiile și erorile religioase și a propovăduit adevărul pentru a face pe oameni liberi. Acest lucru l-a adus în conflict cu rabinii, preoții și liderii sectanți, care au cerut moartea Sa. La vremea paștelui anului 33 A.D., cu ajutorul apostolului trădător Iuda Iscarioteanul, ei L-au prins pe Isus, L-au supus unui proces batjocoritor, dându-L pe mâna neamurilor pentru a fi judecat de Pontius Pilat și Irod Antipa, iar apoi au împiedicat eliberarea Sa, ațâțând poporul iudeu, care era călăuzit în mod greșit, să strige ca Isus să fie spânzurat pe un stâlp de tortură, asemenea unui călcător de lege și hulitor instigator. El a murit ascultător față de Dumnezeu, fără să se lepede de Împărăția lui Dumnezeu.

¹⁴ În cea de-a treia zi de stare a morții în mormânt, nemuritorul Său Tată, Iehova Dumnezeu, L-a ridicat din moarte nu ca pe un Fiu uman, ci ca pe un puternic Fiu spiritual nemuritor, cu toată puterea în cer și pe pământ, sub Dumnezeul Cel Prea Înalt. Martorul iudeu Petru spune: „fiind dat morții în carne, dar fiind făcut viu în spirit” (1Pet. 3:18, NW; Dy). Timp de patruzeci de zile după aceea, El s-a materializat, așa cum făcuseră îngerii înaintea Lui, pentru a se arăta viu discipolilor, ca martori. Apoi, El a urcat la cer și a apărut în prezența lui Dumnezeu cu valoarea jertfei Sale umane, ca Mare Preot al lui Dumnezeu, pe care a folosit-o în interesul tuturor acelor care vor crede în El – Evrei 9:11,23,24; 10:12,13.

¹⁵ Dumnezeu a înălțat pe Fiul Său Isus pentru a fi mai mare decât fusese înainte de a trăi și a muri ca om. Dacă Isus ar fi fost „egal în putere și glorie” cu Cel Suprem, atunci Iehova Dumnezeu n-ar fi putut înălța pe Fiul Său mai mult decât fusese în starea Sa preumană. Dar acum Isus este făcut Capul organizației capitale a lui Dumnezeu peste întreg Universul, supus lui Iehova. Apostolul Petru spune: „Prin învierea lui Isus Cristos. El se află la dreapta lui Dumnezeu, căci a mers la cer, iar îngerii, autorități și puteri i-au fost supuse” (1Pet. 3:21,22, NW). Aceasta dovedește că Isus nu și-a luat trupul omenesc în cer, pentru a fi pentru totdeauna om acolo. Dacă El ar fi făcut așa, acest lucru L-ar fi făcut pentru totdeauna mai prejos decât îngerii. Prin existența Sa umană, „noi îl vedem pe Isus, care a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii, încoronat cu glorie și onoare pentru că a suferit moartea” (Evrei 2:6-9, NW). Dumnezeu n-a avut ca scop ca Isus să fie umilit în felul acesta pentru totdeauna, fiind veșnic un om de carne și sânge. Nu, ci după ce El și-a jertfit umanitatea perfectă, Dumnezeu L-a ridicat la viață fără moarte, ca o creatură spirit glorioasă. El L-a înălțat mai presus de toți îngerii și alte părți ale organizației Universale a lui Dumnezeu, pentru a fi următorul după El Însuși, Dumnezeul Cel Prea Înalt. Ceea ce face Isus în această calitate slăvită, lăsăm să ne spună următoarele capitole.

Întrebări pentru studiu

1. Ce înseamnă întregul nume „Isus Cristos”?
2. Ce scrie un fost dușman despre existența preumană a lui Isus?

3. Cum „a existat El în formă de Dumnezeu”?
4. Care a fost poziția Sa preumană?
5. Cum a mărturisit Isus despre existența Sa preumană?
6. Referitor la Isus, ce arată Scripturile cu privire la aspirația de a fi asemenea lui Dumnezeu?
7. Cum a satisfăcut Isus cerința cu privire la linia descendenței lui Mesia?
8. De ce este impropriu s-o numim pe Maria „mama lui Dumnezeu”?
9. Unde a fost conceput, născut și crescut Isus?
10. Cum a arătat Isus scopul principal pentru care a venit pe pământ?
11. Ce evenimente remarcabile au avut loc la botezul lui Isus?
12. Ce scop secundar a împlinit Isus la venirea pe pământ, așa cum este arătat de Ioan Botezătorul?
13. Cum și-a împlinit Isus ungera pe pământ? Cu ce rezultat pentru El ca om?
14. Ce a avut loc în cea de-a treia zi a morții Sale și în timpul celor patruzeci de zile după aceasta?
15. În ce fel a fost înălțat Isus cel înviat?

CAPITOLUL IV

TRANSMITEREA ÎNREGISTRĂRII ADEVĂRATE

¹ „Iehova i-a zis lui Moise: Scrie aceasta ca un memorial într-o carte”. Aceasta se întâmpla în anul 1513 î.C. Aceasta este prima poruncă divină de a scrie și arată scopul lui Iehova de a avea înregistrate chestiunile importante. Memorialul lor nu trebuia să fie încredințat transmiterii orale predispusă corupției, prin memoria umană supusă greșelii. Produsul finit al acestui scop divin este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Cele șaiszeci și șase de cărți ale ei au o origine comună, fiind inspirate de Dumnezeu; totuși, ele au fost scrise de mai mult de treizeci și cinci de oameni, într-o perioadă de mai bine de șaisprezece secole. Moise a început scrierea lor nu mai târziu de anul 1513 î.C., iar apostolul Ioan a încheiat ultima carte în jurul anului 98 A.D. Aceste date istorice ridică două întrebări. De vreme ce Moise a scris în prima carte a Bibliei, Geneza, despre lucrări de creare și evenimente istorice care s-au întâmplat cu mii de ani înainte de viața sa, cum a obținut el o informație demnă de încredere? Și din moment ce au trecut aproape nouăsprezece secole de când a fost scrisă ultima carte a Bibliei, cum cunoaștem că toate acestea au ajuns la noi într-o formă corectă și demnă de încredere?

² Iehova ar fi putut descoperi informația din Geneza lui Moise. Spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu ar fi putut face aceasta. Spiritul Său a lucrat la scrierea Bibliei, așa cum scriitorii însăși sunt gata să recunoască. David a spus: „Spiritul DOMNULUI vorbește prin mine”. Luca a declarat: „El a vorbit prin gura profeților Săi sfinți din vechime”. Petru a adăugat la mărturie: „Nici o profeție din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profeția n-a fost adusă niciodată prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, așa cum au fost purtați de spiritul sfânt”. Pavel n-a lăsat loc nici unei îndoieli sau excepții, atunci când a spus în mod clar: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu” (2Sam. 23:2; Luca 1:70; Fap. 1:16; 2Tim. 3:16,17; 1Pet. 1:10,11; 2Pet. 1:20,21, NW). Așadar Moise, unul din „profeții sfinți din vechime” ai lui Dumnezeu, ar fi putut primi înregistrarea Genezei, cuvânt cu cuvânt, prin descoperire directă; dar nu există nimic care să arate că așa au stat lucrurile. Sau el ar fi putut primi informația prin tradiție orală, transmisă verbal. Era nevoie numai de cinci verigi omenești care să-l lege pe Moise de Adam (Metusala, Sem, Isaac, Levi și Amram). Dar Biblia nu indică nici unul din aceste două cazuri.

³ Descoperirile arheologice moderne din țările biblice arată că arta scrierii exista înaintea potopului și ne conduc la concluzia că Moise a alcătuit Geneza din înregistrări scrise mai vechi. La Ur în Caldeea, Sir Leonard Woolley a găsit sigilii aparținând oamenilor care au trăit înaintea potopului, ce includeau adesea numele proprietarului în scrierea cuneiformă a aceluia timp. Au fost găsite mii de tăblițe de lut cu scriere cuneiformă care au existat în timpul lui Noe. Declarațiile făcute de Ashurbanipal (numit în Biblie Osnappar) indică scrierea înainte de potop. El a spus: „Am avut bucuria să citesc inscripții pe piatră din timpul dinaintea potopului”. Întorcându-ne la începutul

omenirii și arătând că Adam a scris sau a posedat înregistrări scrise, noi avem declarația din Geneza 5:1: „aceasta este cartea generațiilor lui Adam”.

⁴ Această expresie „generațiile lui” și utilizarea ei este foarte importantă. Ea apare prima dată la Geneza 2:4: „Acestea sunt generațiile cerurilor și pământului”. Dar este evident că cerurile și pământul nu produc sau dau naștere la odrasle, iar aceasta arată că este incorect să traducem cu „generații” cuvântul original ebraic *toledóth*. Acesta trebuie să fie tradus „istorie” sau „origini istorice”. Traducerea lui Darby redă cuvântul „istorii” la Geneza 2:4, dar nu și în apariții ulterioare. La Geneza 2:4 traducerea lui Moffatt folosește cuvântul „istorie” și *An American Translation* folosește „origini”; dar nici una din ele nu urmează regula în mod consecvent. După Geneza 2:4 și 5:1, această expresie „generații” apare de nouă ori și în fiecare caz este urmată de un nume propriu sau o desemnare a unor anumiți individuali, anume, Noe, fiii lui Noe, Sem, Terah, Ismael, Isac, Esau (de două ori) și Iacob – Gen. 6:9; 10:1; 11:10,27; 25:12,19; 36:1,9; 37:2.

⁵ O altă concepție greșită despre această expresie, pe care o au majoritatea învățaților în Biblie este că ea face o introducere la ceea ce urmează, pe când de fapt ea trage concluzia la ceea ce o precede. De aceea, *An American Translation* greșește atunci când inserează cuvântul „următor” în traducerea ei din Geneza 2:4: „Următoarele sunt originile cerurilor și pământului”. Aceasta este evident o greșeală, deoarece istoria originilor a precedat acest verset. Moffatt a recunoscut acest lucru, așa că el a scos versetul din Geneza 2:4 de la locul lui și l-a pus înainte de Geneza 1:1. Dar aceasta este o violare inutilă a stilului scrierii din acel timp. În zilele lui Moise și în secolele dinaintea lui, stilul literar era ca un document istoric să fie încheiat cu cuvintele „acestea sunt generațiile” sau mai bine tradus „aceasta este istoria” lui cutare sau cutare, iar în felul acesta indica cine era scriitorul sau proprietarul documentului. Într-o carte modernă această informație apare la început, pe prima pagină; în zilele lui Moise și înainte de el, aceasta era pusă la sfârșit. Arheologia modernă a stabilit cu fermitate aceste fapte.

⁶ Moise însuși a folosit acest stil de concluzie pentru anumite secțiuni din propriile sale scrieri. Ultimul verset din Levitic spune: „Acestea sunt poruncile pe care DOMNUL le-a poruncit lui Moise pentru copiii lui Israel, pe Muntele Sinai”. El a încheiat evident instrucțiunile date la muntele Sinai și n-a introdus relatarea călătoriilor din cartea Numeri, care urma. El a încheiat cartea Numeri cu cuvintele: „Acestea sunt poruncile și legile pe care le-a dat DOMNUL prin mâna lui Moise copiilor lui Israel, în câmpiile Moabului, lângă Iordan, aproape de Ierihon”. Aceste cuvinte n-au introdus cartea Deuteronom, care urma. De aceea, în ambele versete de mai sus, *An American Translation* redă: „Acestea AU FOST poruncile”.

⁷ Din toate cele spuse mai înainte, este clar că Moise a compilat materialul pentru Geneza, până la capitolul 37 versetul 2, din unsprezece documente scrise mai înainte. Fără îndoială că Adam l-a scris pe primul despre creație, el este identificat ca scriitorul celui de-al doilea, iar scriitorul sau proprietarul celor rămase este identificat, în fiecare caz, prin concluzie. Inserând aceste concluzii sau note, așa cum sunt ele numite, Moise a păstrat stilul scrierii aceluși timp și a arătat sursele sale scrise, stabilind ca autentică compilația sa din Geneza. De la Geneza 37:3 înainte, nu mai apare expresia „acestea sunt generațiile”, indicând faptul că Moise însuși a compus restul Genezei și Pentateucului (primele cinci cărți ale Bibliei). Pentru acest scop, el a putut aduna informație despre evenimentele dinaintea vieții sale prin tatăl său Amram de la fratele lui Iosif, Levi.

⁸ După moartea lui Moise, alți evrei credincioși au scris sub inspirație, până când a fost scrisă de Maleahi, în jurul anului 442 î.C., ultima dintre cele 39 de cărți ale Scripturilor Ebraice, la mai mult de o mie de ani mai târziu. S-au scurs aproape cinci secole fără să fie scrisă, în continuare, Biblia. Cristos a venit, a propovăduit, a murit și a urcat la cer, pentru ca mai târziu să toarne spiritul sfânt peste urmașii Săi. Acesta a adus adevăruri vitale în memoria lor, adevăruri care trebuiau să fie păstrate pentru generațiile viitoare, împreună cu faptele despre Cristos și călătoria Sa pământeană ca om, despre multe profeții împlinite din Scripturile Ebraice, cât și profeții noi. De aceea, spiritul a acționat încă o dată asupra evreilor credincioși pentru a scrie. Matei și-a scris istoria despre Isus Cristos, probabil între anii 41 și 50 (A.D.). Alți scriitori evrei au adăugat cărțile și epistolele lor, până când apostolul Ioan a scris ultima din cele 27 de cărți ale Scripturilor Grecești Creștine, în jurul anului 98 A.D. – Ioan 14:26; Rom. 3:1,2.

Păstrarea Înregistrării până acum

⁹ Astăzi nu se cunoaște a exista nici una din scrierile originale ale Bibliei, dar mesajul lor a fost păstrat prin facerea multor copii. Evreii păstrau manuscrisele Scripturii împreună cu chivotul legământului, la locul lor central de închinare (Deut. 31:26; 2Regi 22:8). Atunci când a fost distrus primul templu de către babilonieni, în anul 607 î.C., manuscrisele Bibliei au fost păstrate; Daniel le-a studiat în timp ce se găsea în captivitate (Dan. 9:2). După întoarcerea din captivitate, Ezra este găsit citind poporului Legea, ceea ce demonstrează păstrarea manuscriselor Bibliei în timpul acelei perioade periculoase (Neem. 8:1-3). Se crede că Ezra a compilat și a pus în forma finală canonul Scripturilor Ebraice, cu excepția cărților lui Neemia și Maleahi. Apoi a urmat o perioadă de activitate intensă în executarea multor copii manuscrise ale Scripturilor Ebraice, căci nu toți iudeii s-au întors la Ierusalim după eliberarea din captivitate. Mulți au rămas acolo unde se găseau și și-au înființat acolo sinagogi pentru închinare, iar aceste sinagogi răspândite peste tot, trebuiau să fie aprovizionate cu copii ale Scripturilor. Astăzi există aproape 1.700 de manuscrise vechi ale Scripturilor Ebraice.

¹⁰ Scribii evrei profesioniști au dat cea mai ireproșabilă atenție copierii acestor manuscrise. Ei nu au calculat numai cuvintele, ci și literele. Scrierea unui singur cuvânt din memorie era considerat un mare păcat. Înainte și în timpul lui Cristos, acești copiiști evrei erau numiți *scribi* sau *soferimi* și în timp ce evitau greșelile, ei își luau libertatea de a face schimbări ale textului, ca de pildă înlocuirea de multe ori a cuvântului „Iehova” cu „Dumnezeu” sau „Domn”. Dar după ei au venit învățați iudei instruiți, numiți „masoreți”, iar ei au exercitat o mare grijă și fidelitate în copierea manuscriselor, nefăcând absolut nici o schimbare, ci au compilat observațiile care atrăgeau atenția la schimbările făcute de *soferimi*. Ei au produs ceea ce este cunoscut astăzi ca textul masoretic, pe care se bazează copiile și traduceri noastre prezente ale Scripturilor Ebraice. Cea mai veche copie datată a textului masoretic este Codex Babilonicus Petropolitanus din anul 916 A.D.

¹¹ O descoperire recentă a unui manuscris al Bibliei a confirmat în mod izbitor acuratețea textului masoretic. În anul 1947 a fost descoperit faimosul Sul de la Marea Moartă al lui Isaia și se crede că el a fost scris în secolul al II-lea î.C. sau cu mai mult de o mie de ani înainte de cea mai veche copie datată a textului masoretic. Cu toate acestea, savanții au fost uimiți să descopere că, fără câteva diferențe minore de exprimare acceptate, acest sul al lui Isaia este identic cu textul masoretic acceptat. O mie de ani de copiere fără nici o schimbare însemnată! Remarcabilă mărturie despre păstrarea Bibliei!

¹² Ca și în cazul manuscriselor Scripturilor Ebraice, a fost necesar să se facă numeroase copii ale scrierilor Scripturilor Grecești originale, mai întâi pentru a răspândi mesajul repede și la distanță și mai târziu pentru a-l păstra împotriva uzării și ravagiilor timpului. Astăzi există vreo 4.000 de copii manuscrise ale Scripturilor Grecești în limba originală (plus 8.000 în limba latină și 1.000 în alte limbi). Acuratețea scribilor profesioniști evrei a fost transmisă în mare măsură copiștilor neprofesioniști ai Scripturilor Grecești. Cu toată grija silitoare, bineînțeles că acolo s-au strecurat și erori ale copistului, dar acestea au fost în mare măsură nesemnificative în ceea ce privește înțelesul.

¹³ Așa cum descoperirea sulului foarte vechi al lui Isaia a confirmat încrederea în textul masoretic al Scripturilor Ebraice, tot așa, recente descoperiri de manuscrise pe papirus ale Scripturilor Grecești, scrise în secolul al II-lea și al III-lea, stabilesc, peste orice îndoială, acuratețea acestei părți a Bibliei. Observați concluzia remarcabilului învățat englez, Sir Frederic Kenyon: „Intervalul dintre data compoziției originale și data celei mai vechi dovezi existente devine atât de mic, încât este de fapt neglijabil, iar ultima bază a oricărei îndoieli că Scripturile au ajuns până la noi în forma reală, așa cum au fost scrise, este acum îndepărtată” – *Biblia și arheologia*, paginile 288,289.

¹⁴ Există unii care au încercat să păstreze, ca o parte a Bibliei inspirate, anumite cărți cunoscute ca „Apocrife”. Biserica Romano Catholică și-a avut începutul în secolul al IV-lea d.C., iar la Consiliul de la Cartagina din anul 397, a adoptat un canon lărgit al Bibliei, care includea cărți apocrife; dar această mișcare a primit o mare împotrivire chiar în cercurile catolice, iar opoziția a continuat printre membrii Ierarhiei până în timpul Reformei Protestante. Cum știm noi că aceste

cărți nu aparțin Bibliei? Pentru că în primele patru secole ale erei creștine nici una dintre ele nu se găsea în cataloagele cărților inspirate acceptate de adunările creștine. Pentru că nici una dintre ele n-a fost citată vreodată și Cristos sau de urmașii Săi nu s-au referit la ele, așa cum este arătat în Scripturile Grecești Creștine. Și pentru că nici una dintre ele n-a fost inclusă de iudei în traducerea lor *Septuaginta* Grecească, așa cum a apărut ea pentru prima dată. Cărțile apocrife și-au făcut apariția în *Septuaginta* doar în copiile de mai târziu. Cărțile canonice inspirate ale Scripturilor Ebraice au fost expuse deschis pentru informare pe rafturile bibliotecii scribilor iudei, dar celelalte cărți neinspirate de Dumnezeu au fost ascunse de public și au ajuns să fie numite „Apocrife”, care înseamnă „ascuns”.

¹⁵ Mențiunea despre *Septuaginta* aduce în discuție traducerea Bibliei. Traducerea Bibliei a fost necesară pentru a păstra mesajul Bibliei. După întoarcerea din captivitatea babiloniană, atunci când scribii citeau din Scripturile Ebraice, ei trebuiau să parafrazeze înțelesul în aramaică (Neem. 8:8). Ebraica devenise o limbă moartă. Curând, greaca *koiné* sau *comună* a devenit o limbă internațională. Traducerea *Septuaginta* a fost făcută pentru iudeii vorbitori de limba greacă din Egipt. Aceasta a început în jurul anului 280 î.C. și în cele din urmă conținea toate Scripturile Ebraice în limba greacă. După moartea lui Isus, când trebuia făcută mai multă activitate de scriere a Scripturii, spiritul lui Iehova a făcut ca aceasta să fie înregistrată în limba cea mai înțeleasă în acel timp, greaca *koiné*. El n-a venerat și n-a socotit sfântă limba ebraică moartă, așa cum face astăzi Biserica Romano-Catolică cu limba latină moartă. Iehova a păstrat Biblia pentru a fi citită și înțeleasă de toți, nu numai de o ierarhie religioasă.

¹⁶ Nu numai că traducerea Bibliei este necesară pentru a o păstra într-o limbă vie, ci acest lucru este vital pentru a o face disponibilă în atâtea limbi cât este posibil, pentru a facilita citirea și propovăduirea ei în toate națiunile (Mat. 28:19,20; Fap. 1:8). Încă de timpuriu, în ceea ce privește existența lor, Scripturile Grecești au fost traduse în latină și alte limbi. Remarcabilă a fost Latina *Vulgata* produsă de Jerome (Girolamo) între anii 382-404. Această versiune conținea întreaga Biblie tradusă în latină din limbile originale, ebraică și greacă. Ea a devenit baza cercetării biblice timp de o mie de ani. Astăzi traducerea Bibliei a înaintat cu rapiditate, până acolo că există versiuni ale Bibliei, întregi sau parțiale, în mai mult de 1.125 de limbi.

¹⁷ Cu toate acestea, această lucrare de traducere a Bibliei, pentru a o păstra în limbi vii și pentru a o face înțeleasă oamenilor obișnuiți din multe națiuni, n-a progresat fără opoziție. Istoria accentuează că adversarul principal a fost Ierarhia Romano-Catolică, în ciuda pretențiilor ei că este păstrătoarea Bibliei. Ea intenționa să o păstreze numai într-o limbă moartă, pentru ca oamenii de rând să nu o poată înțelege. După producerea Latinei *Vulgata*, Ierarhia Romano-Catolică a ajuns la o putere imensă. Ei nu-i plăcea ca oamenii să fie capabili să citească Biblia în propria lor limbă și s-a bucurat atunci când latina a încetat să fie înțeleasă de oameni în general. În secolul al unsprezecelea, Papa Grigore al VII-lea a mulțumit lui Dumnezeu pentru această împrejurare. Dar el n-a putut ține Biblia în lințoliul întunecat al unei limbi moarte. Primul care a completat Biblia în limba engleză a fost John Wycliffe și asociații săi, către sfârșitul secolului al XIV-lea. Pe măsură ce Ierarhia fierbea și persecuta, au urmat alte traduceri. Înregistrările cu privire la ierarhie, despre modul cum vâna ea pe posesorii Bibliei în limba comună, ca și cum aceștia erau fiare sălbatice, îi ardea pe rug împreună cu Bibliile lor atârinate de gât, alcătuiesc câteva din cele mai sângeroase pagini ale istoriei.

¹⁸ Prin secolul al XV-lea și mai cu seamă secolul al XVI-lea, Ierarhia și-a slobozit furia împotriva tipăririi Bibliei în limbajul obișnuit, dar în final a devenit vizibil că pierduse lupta. Nemaiputând să oprească acest lucru, s-a gândit să-l contracareze. Ea a făcut aceasta scoțând cu întârziere o traducere proprie în limba engleză, cunoscută ca *Versiunea Douay*. Ea a publicat parțial Scripturile Grecești în anul 1582, iar Scripturile Ebraice nu le-a publicat până în anul 1610. Această versiune a fost una dificilă, cu o traducere stângace, ce folosea multe cuvinte neclare; *Enciclopedia Catolică* spune că s-a procedat așa, pentru ca atunci când „un cititor de rând găsea cuvântul neclar, să se oprească și să pună întrebări despre însemnătatea lui”. Desigur, bunul catolic punea întrebări preotului, care putea să dea textului întorsătura dorită.

¹⁹ Probabil cel mai valoros manuscris al Bibliei este Vatican 1209. Acesta a fost scris în secolul al IV-lea. Nici acest manuscris, nici alte manuscrise vechi, într-adevăr valoroase, n-au fost găsite pe teritoriile aflate sub dominația Ierarhiei. Ea a intrat în posesia manuscrisului Vatican 1209 în secolul al XV-lea. Cine l-a păstrat până la acea dată târzie? Nu Ierarhia. Când a pus mâna pe el, ea n-a lăsat pe nici unul din învățații ne-catolici să-l examineze cu atenție. Numai după ce un alt manuscris faimos din secolul al IV-lea a fost descoperit în secolul al XIX-lea, Codex Sinaiticus, Ierarhia a publicat copii facsimil ale manuscrisului ei, pentru a preveni eclipsarea acestuia. Ea poate apăra arderea Bibliilor, spunând că ele erau traduceri ne-catolice. Atunci de ce n-a făcut ea o traducere catolică în limba engleză cu care să acopere în mod potrivit necesitățile, în loc să încerce să suprimă alte versiuni și să păstreze Scripturile în întinericul unei limbi moarte? Din același motiv ea și-a păstrat manuscrisul Vatican 1209 ascuns. Faptele covârșitoare arată că ea lasă ca lumina să strălucească asupra Bibliei, numai dacă este forțată să facă aceasta. Și aceasta numai în țările mai avansate și democratice, unde pozează ca favorizând citirea Bibliei; ea nu face așa în țările înapoiate, majoritar catolice.

²⁰ Dar, în ciuda împotrivrării, cuvântul lui Dumnezeu va ține în veci și acesta va permite ca El să fie găsit adevărat. El este păstrătorul lui. *Soferimii* iudei au încercat să-l modifice, dar schimbările lor sunt cunoscute. Copiștii și teologii romano-catolici au strecurat pasaje contrafăcute în el, dar învățații moderni le demască. Un exemplu important este textul falsificat trinitarian din Ioan 5:7. Traducerile moderne au beneficiat de cunoștința avansată a limbilor originale în care a fost scrisă Biblia și de descoperiri recente de manuscrise mai vechi, aducându-ne mai aproape de însemnătatea adevărată a originalelor. Acum este covârșitoare dovada că înregistrarea care ne-a fost transmisă din zilele lui Adam este Înregistrarea adevărată – Isa. 40:8; 1Pet. 1:25.

Întrebări pentru studiu

1. Când a început și când s-a încheiat scrierea Bibliei? Ce întrebări se ridică?
2. Cum ar fi putut Iehova să descopere lui Moise informația din Geneza?
3. Ce dovadă stabilește că scrierea exista înaintea potopului?
4. Cum trebuie tradus cuvântul „generații” din Geneza și de ce?
5. Ce arată această expresie, în ciuda cărei concepții greșite?
6. Unde a urmat Moise însuși acest stil literar?
7. Care este concluzia în ceea ce privește compilarea Genezei de către Moise?
8. Cum a fost completată Biblia după moartea lui Moise?
9. Cum au fost păstrate manuscrisele și de ce au fost multiplicare?
10. Ce este textul masoretic?
11. Ce confirmă acuratețea lui?
12. De ce și de cine au fost făcute manuscrise ale Scripturilor Grecești?
13. Cum este stabilită acuratețea acestor manuscrise?
14. De ce nu sunt Apocrifile o parte a Bibliei?
15. De ce a fost făcută *Septuaginta*? De ce s-a schimbat scrierea Bibliei în limba greacă?
16. De ce și cum a continuat traducerea Bibliei până în zilele noastre?
17. Cum a căutat Ierarhia Romano-Catolică să păstreze Biblia?
18. Ce a făcut ea cu întârziere?
19. Cum sunt demascate în continuare pretențiile ei false?
20. Cine este păstrătorul Bibliei? Cum este ea purificată astăzi?

CAPITOLUL V

SATAN DIAVOLUL

¹ Atât de asemănătoare a fost calea națiunilor care au dominat succesiv afacerile acestei lumi timp de patru mii de ani, încât istoricii au avansat teoria că „istoria se repetă”. S-a observat că modul în care puterile lumii și-au avut începuturile, înălțându-se proeminent ca puteri mondiale și apoi decăzând până la o stare de obscuritate, este comun tuturor. Războaiele le-au caracterizat pe fiecare. Comerțul lor s-a bazat pe asupra și intimidare. Religia a fost o parte influentă a fiecăreia.

² Observând această asemănare a experienței până în timpul lumii noastre moderne, oamenii înțelepți au ridicat întrebările: „Este posibil ca o putere comună invizibilă să domine toate națiunile? Aceeași forță călăuzitoare a fost responsabilă pentru actele lor similare de violență? De ce pare că istoria se repetă? Totdeauna va fi așa?”

³ Nu are nici un rost să încercăm să ghicim răspunsul la aceste întrebări, când Biblia, cuvântul scris al lui Dumnezeu, face dovada atât de clară. În istoria omului, ce datează chiar de la crearea sa, Dumnezeu dovedește că ideea unei supraforțe inteligente a răutății, care să influențeze atât oamenii, cât și națiunile, nu este o imaginație stupidă. Aceasta este o realitate.

⁴ Să luăm în considerare cazul lui Cristos, de la începutul serviciului Său aici pe pământ. În Matei, capitolul 4, ne este spus că, imediat după botezul Său în râul Iordan, Cristos a fost dus de spirit în pustiu, „pentru a fi ispitit de Diavol”. O parte a acelei ispitiri s-a transformat în trei propuneri adresate de Diavol lui Cristos, dintre care cea de-a treia a fost așa cum urmează:

⁵ „Din nou, Diavolul L-a luat cu el pe un munte neobișnuit de înalt, I-a arătat toate regatele lumii și gloria lor și I-a zis: Toate aceste lucruri Ți le voi da, dacă te vei prosterna și vei înfăptui un act de închinare înaintea mea” – Mat. 4:8,9, NW.

⁶ Din această cauză, este irațional să credem altceva decât că toate guvernele lumii au fost proprietatea Diavolului. Cum ar fi putut el, altfel, să le ofere lui Cristos? El era domnitorul lor invizibil. Din acest motiv, Isus a fost silit să spună: „Împărăția Mea nu este o parte a acestei lumi”. „Vine conducătorul lumii. El nu are nici o putere asupra Mea” (Ioan 18:36; 14:30, NW). Însușirile de lăcomie, cruzime și egoism ale Diavolului au caracterizat fiecare guvern de pe pământ. El este „dumnezeul acestui sistem de lucruri” – 2Cor. 4:4, NW.

⁷ De unde a venit Satan Diavolul? De ce un Dumnezeu drept i-a permis să rămână pentru a influența oamenii în răutate? Va fi tot timpul așa? Nu există nici o cale pentru oamenii sinceri de a se păzi de acea influență?

⁸ Cel cunoscut acum ca Diavolul, n-a fost totdeauna astfel. A existat un timp când el se bucura de o poziție înaltă în familia lui Dumnezeu. El era un fiu-spirit al lui Dumnezeu. Contrar părerii unora, el n-a fost o creatură hidoasă cu coarne și coadă, ci a fost frumos. Biblia îl descrie figurativ la Ezechiel 28:12,13: „Erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu; erai acoperit cu tot felul de pietre prețioase”.

⁹ În conformitate cu poziția sa de fiu al lui Dumnezeu, lui i-a fost dată o poziție de mare încredere și responsabilitate: aceea de supraveghetor al omenirii. Termenul desemnat pentru această funcție era, așa cum este relatat în Biblie la Ezechiel 28:14, „heruvim uns care ocrotește”.

¹⁰ Dumnezeu pusese perechea umană perfectă în grădina Edenului, iar datoria heruvimului-spirit era să-i ajute să respecte cerințele lui Dumnezeu și să-i educe pentru a avea o relație potrivită cu Creatorul lor. Acesta este motivul pentru care s-a putut spune despre el: „Stăteai în Eden”.

¹¹ Pentru un timp toate au mers bine în Univers și exista pace perfectă în acea lume dreaptă. Dar aceasta n-a durat. Lăcomia și avariția au pătruns acolo. Heruvimul ocrotitor a avut vise mari. El a văzut o rasă de creaturi umane pe un pământ perfect, toate consacrate de bună voie lui Iehova, care Îl recunoșteau ca Marele Rege și Dătătorul tuturor lucrurilor bune. El a dorit acea devoțiune și închinare pentru sine, și astfel inima sa a devenit invidioasă. El s-a răsculat împotriva aranjamentului teocratic. Acest lucru este arătat prin noul nume care i s-a dat, anume Satan, deoarece acest nume înseamnă „împotrivor” – 1Cron. 21:1; Iov 1:6-12.

¹² Astfel a căzut heruvimul ocrotitor din perfecțiunea și inocența sa. De ce? Sentința de nimicire a lui Dumnezeu împotriva lui spune: „Ai fost perfect în căile tale din ziua când ai fost creat, până când s-a găsit nedreptate în tine. Ți s-a îngâmflat inima din cauza frumuseții tale; ți-ai stricat înțelepciunea din pricina strălucirii tale” – Ezech. 28:15,17, AS.

¹³ Starea de autoadmirație și îngâmfare a inimii sale s-a manifestat mai întâi prin introducerea păcatului în lume, cu viclenie și în ascuns. Dumnezeu spusese perechii umane perfecte să nu mănânce din copacul cunoștinței binelui și răului ca să nu moară. Totuși, heruvimul ocrotitor a influențat pe Eva să nu asculte. Prin purtătorul său vizibil de cuvânt, șarpele, el i-a spus: „Cu siguranță că nu veți muri”. Aceasta a fost prima minciună. Acest lucru l-a înfierat pe heruvim ca pe „tatăl minciunii” – Ioan 8:44, NW.

¹⁴ Deși Dumnezeu a pronunțat sentința morții asupra heruvimului rebel, exprimarea acelei sentințe a arătat că va exista o perioadă lungă de amânare înaintea execuției sale: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; el îți va zdrobi capul și tu îi vei pândi călcâiul” (Gen. 3:15, CB). Heruvimul rebel trebuia să aibă timp să dea naștere la o asemenea sămânță. De aici înainte, în Biblie se face referire la el ca la Șarpe, Satan, Diavol și Balaur – Apoc. 12:9.

¹⁵ El a întors prima pereche de la Dumnezeu în dizgrație, apoi s-a gândit că era capabil să întoarcă toată rasa umană în rebeliune împotriva suveranității Universale a lui Iehova. Atunci părea că ar fi câștigat teren, deoarece s-a adresat lui Dumnezeu în mod ironic și L-a provocat, cu cuvintele: „Iehova, tu nu poți pune pe pământ oameni pe care eu să nu-i pot întoarce de la Tine prin anumite mijloace”.

¹⁶ Aceste cuvinte nu apar realmente în Biblie, dar dovada că el le-a rostit este clară și evidentă. Pentru o asemenea dovadă, întoarceți-vă la Iov 1:6-11 (AS) și citiți: „S-a întâmplat în ziua când fiii lui Dumnezeu au venit să se prezinte înaintea lui Iehova, că a venit și Satan printre ei. Iehova i-a zis lui Satan: De unde vii? Atunci Satan i-a răspuns lui Iehova: De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el. Iehova i-a zis lui Satan: Te-ai gândit la servul Meu Iov? Căci nu există nici unul ca el pe pământ, un om perfect și drept, unul care se teme de Dumnezeu și se depărtează de rău. Atunci Satan i-a răspuns lui Iehova: Degeaba se teme Iov de Dumnezeu?... Tu ai binecuvântat lucrul mâinilor sale,... Dar ia întinde-ți mâna acum și atinge tot ce are și el se va lepăda de Tine pe față”.

¹⁷ Această conversație descoperă o chestiune de lungă durată între Dumnezeu și Satan. Întrebarea lui Dumnezeu: „De unde vii, Satan? Și replica lui Satan: „De la cutreierarea pământului”, a arătat o permisiune din partea lui Iehova, ca Satan să aibă mână liberă să-și producă sămânța sau copiii din mijlocul oamenilor. Pe lângă pretenția nedovedită a lui Satan, în legătură cu abilitatea sa de a înfrânge suveranitatea Universală a lui Iehova, chestiunea includea problema păstrării integrității omului față de Creatorul său.

¹⁸ Iov a fost un caracter real al istoriei. El a fost un strănepot important al lui Avraam și a trăit cu aproape 1.700 de ani înainte de Cristos, sau la 2.300 de ani după rebeliunea din Eden. În toți acei 2.300 de ani, oamenilor li s-a dat ocazia să-și dovedească integritatea față de Dumnezeul Cel Prea Înalt. Chestiunea nu era nouă în zilele lui Iov.

Dovedit un mincinos

¹⁹ Paginile Bibliei sunt pline de relatări despre aceia care au căzut înaintea Creatorului sub atacul lui Satan. Pe de altă parte, au existat aceia care, asemenea lui Iov, au putut să respingă tot ceea ce adversarul le-a oferit și prin calea lor de acțiune, în asemenea împrejurări, l-au dovedit pe el ca „tatăl minciunii” și cu totul incapabil de a fi un domnitor Universal asemenea Dumnezeului Cel Prea Înalt.

²⁰ Iudeii au oferit un exemplu național de cădere. Atunci când ei, ca națiune, au făcut eforturi conștiințioase de a servi pe Iehova și a ține poruncile Sale, El a fost cu ei, a luptat pentru ei în bătălii și le-a dat prosperitate economică. Atunci când au cedat ofertelor Diavolului și au căzut în

practicile populare ale națiunilor păgâne din jurul lor, Iehova și-a retras protecția, iar ei au suferit din mâinile lui Satan și ca națiune, și ca individuali.

²¹ Cu toate acestea, în nici un timp Satan Diavolul n-a avut succes să întoarcă toate creaturile de la Creator. În fiecare perioadă a istoriei de la Abel înainte, au trăit bărbați și femei credincioase, a căror integritate față de Dumnezeu a fost ireproșabilă și pe care Diavolul n-a avut succes să-i întoarcă de la închinarea adevărată.

²² Așa a fost și cu Isus Cristos. Cu toate că a murit de o moarte rușinoasă prin mâinile agenților lui Satan, acesta n-a putut dovedi prin El că n-a fost posibilă păstrarea integrității creaturilor umane față de Dumnezeu, în orice împrejurare pe care Diavolul o poate aduce.

²³ Cristos a fost Acela pe care Scripturile L-au arătat ca fiind Sămânța promisă care va zdrobi capul Șarpelui; la Apocalipsa 12:7-9 (NW) apare viziunea despre pașii pe care El îi face imediat după venirea Sa în Împărăție: „Un război a izbucnit în cer. Mihail și îngerii Săi s-au luptat cu balaurul, și balaurul și îngerii săi s-au luptat, dar n-au triumfat, nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer. Astfel a fost aruncat jos balaurul cel mare, Șarpele original, cel numit Diavolul și Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit; el a fost aruncat jos pe acest pământ, iar îngerii săi au fost aruncați jos împreună cu el”. Dovada este convingătoare că această viziune s-a împlinit în timpul anilor 1914-1918 A.D.

²⁴ Deși istoria pare că se repetă la anumite intervale, trebuie să se înțeleagă faptul că stările tulburi prezente ale lumii depășesc orice precedent ca întindere și importanță. Motivul este că Satan n-a mai avut acces în cer, ci a fost aruncat jos pe acest pământ și toți îngerii sau demonii săi nelegiuți au fost aruncați împreună cu el. El încă mai este conducătorul spirit nevăzut al omenirii neascultătoare și în ciuda căderii sale, este hotărât să domnească sau să ruineze.

²⁵ După căderea sa, răsună strigătul: „Vai de pământ și de mare, pentru că Diavolul a coborât la voi, cuprins de o furie mare, știind că are o perioadă scurtă de timp” (Apoc. 12:12, NW). Chiar acum noi ne aflăm în acea perioadă scurtă de vai. Știind că timpul pentru a-și dovedi pretențiile este limitat, Satan își varsă acum furia peste toți. În fiecare domeniu, el influențează pe conducători și pe omul obișnuit deopotrivă, pentru a acționa cu lăcomie, egoism și violență și întreaga lume este în confuzie. Mulți oameni amărâți fac exact ce a intenționat Satan: se întorc de la Dumnezeu, despre care ei cred că aduce necazurile, dar care de fapt numai permite lui Satan să-și dovedească, dacă poate, pretențiile sale laudăroase cu privire la supremație și neputința omului de a-și păstra integritatea.

²⁶ Limita timpului pentru a-și dovedi încercările sale este aproape atinsă, iar Diavolul și demonii săi știu aceasta. Ei se înfioară la gândul acesta. „Tu crezi că există un singur Dumnezeu, nu-i așa? Foarte bine faci. Însă și demonii cred și se cutremură” – Iac. 2:19, NW.

²⁷ Atât de subtil a fost atacul său de-a lungul miilor de ani, încât astăzi mulți oameni pun la îndoială existența fie a lui Satan, fie a demonilor săi nelegiuți. Pentru ei, păcatul, nelegiuirea și răul sunt numai stări abstracte moștenite de oameni. Un mod prin care orbește oamenii cu privire la existența sa, este explicat la 2Corinteni 11:14 (NW): „Satan însuși se ascunde, transformându-se într-un înger al luminii”. Șiretlcurile sale prin care înșală oamenii, par foarte inocente. Națiunile Unite și alte organizații de securitate mondială, mișcări unite bisericesti și altele, sunt toate planuri ale sale de a orbi oamenii cu privire la adevăratul remediu.

²⁸ Dar nu va fi tot timpul așa. Apocalipsa 20:1-3 ne vorbește despre timpul când amăgitorul-șef va fi complet restrâns din activitatea sa. El va fi legat și aruncat în abis pentru o mie de ani, pentru a nu mai înșela națiunile și popoarele, până când va veni timpul lui Dumnezeu să-l dezlege pentru puțină vreme. Între timp înșelăciunea, minciuna și ipocrizia continuă.

²⁹ Unde te afli tu în această chestiune a integrității? Prin calea ta de acțiune, sprijini tu afirmația lui Satan? Multe persoane smerite caută aprobarea lui Iehova și printr-o conduită credincioasă îl dovedesc pe Diavolul un mincinos. Un mod de a câștiga aprobarea lui Dumnezeu este arătat la 2Timotei 2:15 (NW): „Fă tot posibilul pentru a te prezenta aprobat înaintea lui Dumnezeu, un lucrător care n-are de ce să fie rușinat, mânuind corect cuvântul adevărului”. Cuvântul lui Dumnezeu este acela care ne spune despre mașinațiile subtile ale lui Satan și dacă îl mânuim corect,

suntem capabili să ne împotrivism Diavolului. „Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi” – Iac. 4:7, NW.

³⁰ Aceasta nu înseamnă că noi putem ajunge acum la punctul în care suntem imuni înaintea atacului Diavolului. Până când Satan nu va fi complet legat, acest lucru nu se va întâmpla. Totuși, aceasta înseamnă că noi nu vom fi înșelați să-l sprijinim pe Satan în controversă. Acum, lupta noastră principală este împotriva forțelor nevăzute. „Noi avem o luptă, nu împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva guvernărilor, împotriva autorităților, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forțelor spirituale rele din locurile cerești” – Efes. 6:12, NW.

³¹ Sfârșitul final al lui Satan este anihilarea completă. De acest lucru suntem asigurați prin cuvintele lui Isus Cristos adresate celor care au fost înșelați de cel rău: „Duceți-vă de la Mine, voi care ați fost blestemați, în focul veșnic pregătit pentru Diavol și îngerii lui” (Mat. 25:41, NW). Ceea ce este distrus prin focul veșnic nu este păstrat niciunde, ci este mistuit pentru veșnicie.

³² „Iazul de foc și pucioasă” în care Satan va fi aruncat în final înseamnă moarte veșnică. „Aceasta înseamnă moartea a doua, iazul de foc” (Apoc. 20:14, NW). Isus Cristos va avea grijă ca Satan Diavolul să nu trăiască pentru totdeauna, deoarece noi citim la Evrei 2:14 (NW): „El, în mod similar, a avut parte de aceleași lucruri, pentru ca prin moartea Sa să poată nimici pe cel care are mijloacele de a cauza moartea, adică pe Diavol”. Iehova Dumnezeu îi spune de asemenea lui Satan, „heruvimul ocrotitor” necredincios: „Te voi nimici, o heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare... și nu vei mai fi niciodată” (Ezec. 28:16-19). Atunci dumnezeul acestui sistem de lucruri nu va mai putea să controleze omenirea și s-o domine invizibil. Satan va fi mort!

³³ Așadar, înarmați-vă cu cunoștință. Informați-vă. „Păziți-vă simțurile, fiți vigilenți. Adversarul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând să devoreze pe cineva. Dar voi împotriviți-vă lui, tari în credință, știind că aceleași lucruri în ce privește suferințele se petrec în societatea fraților voștri din lume” – 1Pet. 5:8,9, NW.

Întrebări pentru studiu

- 1 De ce au avansat istoricii teoria că „istoria se repetă”?
- 2 Ce întrebări au pus oamenii înțelepți observând acest lucru?
- 3 De ce nu trebuie să ghicim răspunsul la întrebări?
- 4,5 Ce eveniment întâmplat la începutul serviciului lui Cristos face să cadă mai multă lumină asupra chestiunii?
- 6 Ce concluzie trebuie să tragem din scriptura de la Mat 4:8,9? Ce a fost silit să spună Cristos din același motiv?
7. Ce întrebări sunt puse acum în mod potrivit?
8. De unde a venit Diavolul? Cum poate fi el descris?
9. În armonie cu calitatea sa de fiu al lui Dumnezeu, ce poziție i-a fost dată?
10. Ce datorii atrăgea după sine poziția de „heruvim uns”?
11. Cum s-a sfârșit aranjamentul teocratic din Eden și ce are Biblia de spus în legătură cu aceasta?
12. Cum s-a întâmplat că heruvimul a căzut din perfecțiunea și inocența sa?
13. Cum s-a manifestat starea inimii heruvimului și ce i-a adus declarația pe care a inspirat-o?
14. De ce n-a fost executată imediat sentința morții asupra heruvimului și cum a fost el numit de aici înainte?
15. Ce gândea el acum și ce părea că ar fi câștigat?
16. Care este dovada provocării lui Iehova de către Satan?
17. Ce descoperă acea conversație că a existat de mult timp și ce include chestiunea?
18. Cum știm noi că acea chestiune nu era nouă în zilele lui Iov?
19. Ce descoperă Biblia în privința celor care au fost sub atacul lui Satan?
20. Ce exemplu național avem și cum trata Iehova stările diferite care apăreau?
21. Ce fapt remarcabil demonstrează istoria despre cei pe care Satan i-a persecutat?
22. Cum a dovedit moartea lui Isus că argumentul lui Satan a fost fals?

23. Cum și când a început Cristos să facă pași, în mod energetic, pentru zdrobirea capului Șarpelui?
24. De ce stările tulburi prezente ale lumii întrec cu mult pe cele dinainte, în întindere și importanță?
25. De ce există acum mai multe acte de răutate și violență decât oricând înainte și cum au căzut mulți oameni sinceri în cursa lui Satan?
26. Ce este arătat prin scriptura din Iacob 2:19?
27. Care a fost rezultatul subtilității atacului lui Satan și cum explică Biblia acest lucru?
28. De ce nu va fi așa totdeauna?
29. (a) Ce întrebări trebuie să ne punem acum? (b) Ce fac acum cei smeriți de pe pământ și de ce?
30. (a) Care este înțelesul lui Iacob 4:7? (b) Cu cine se dă lupta noastră acum?
31. Care este sfârșitul final al lui Satan și cum știm noi aceasta?
32. Ce asigurare suplimentară scripturală avem noi despre acest lucru?
33. Cum trebuie să ne păzim noi de influența lui Satan?

CAPITOLUL VI

CE ESTE OMUL?

¹ De-a lungul secolelor, întrebări precum: „Ce este omul? Are el un suflet nemuritor? Care este destinul omului?”, au fost subiectele unor discuții importante între înțelepții acestei lumi. Oamenii religiei, științei și chirurgiei și-au petrecut mult timp și au depus mari eforturi în încercarea de a răspunde satisfăcător la aceste întrebări. Oamenii de știință și chirurgii răspund la aceste întrebări pe baza datelor pe care le-au învățat în studiul lor despre anatomia omului. Liderii religioși ai acestei lumi răspund la întrebări pe baza cunoștinței pe care au dobândit-o în institutele religioase sau seminariile teologice.

² Oamenii de știință și chirurgii au ajuns la concluzia că omul este doar o formă superioară a vieții animale, având un organism mai complex și capabil să exercite facultăți mai presus de orice alte forme de viață animală. Ei n-au fost capabili să găsească în om vreo dovadă clară a nemuririi. Ei nu pot găsi vreo dovadă care să arate că omul are un suflet nemuritor. Cu toate acestea, liderii religioși lumești pretind că omul are un suflet nemuritor și că aceasta este diferența majoră dintre om și celelalte forme de viață. Ei spun că sufletul este partea nemuritoare, spirituală a omului.

³ Pentru ca Dumnezeu să fie găsit adevărat, studiul nostru asupra acestor întrebări va fi făcut pentru a stabili răspunsurile din cuvântul Său, Biblia. Alții pot să-și bazeze răspunsurile pe părerile și scrierile oamenilor, dar dacă aceste păreri și scrieri nu sunt bazate ferm pe Sfintele Scripturi, ei nu vor răspunde corect la întrebări. Deoarece acesta este răspunsul corect pe care îl doresc oamenii sinceri, Biblia va fi citată ca autoritate pentru tot ceea ce este declarat. Psalmistul a exprimat atitudinea potrivită, atunci când a spus: „Arată-mi căile Tale, O, Iehova; învață-mă cărările Tale. Călăuzește-mă în adevărul Tău și învață-mă; căci Tu ești Dumnezeul salvării mele” – Ps. 25:4,5, AS.

⁴ Acum să ne oprim la întrebarea: Ce este omul? Psalmistul a pus o întrebare asemănătoare în Psalmul 8:4-8, după cum urmează: „Ce este omul, ca Tu să fi atent cu el? Și fiul omului, pe care Tu îl cercetezi? Căci Tu l-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încununat cu glorie și cinste. Tu l-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale; i-ai pus toate lucrurile sub picioarele sale: toate oile și boii, da, și fiarele câmpului, păsările cerului, peștii mării și tot ce străbate cărările mărilor”. Aceste cuvinte au fost în realitate o profeție, așa cum arată apostolul Pavel la Evrei 2:5-10. El aplică aceste cuvinte la Fiul lui Dumnezeu, care a devenit „omul Isus Cristos”, care a fost numit de asemenea „Fiul omului” și care a fost încununat cu glorie și cinste în ceruri – Mat. 16:13,27,28; 1Tim. 2:5,6.

⁵ Descriind crearea omului original, Gen. 2:7 declară foarte clar: „DOMNUL Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață; și omul a devenit un suflet viu”. Astfel, noi învățăm că omul este o combinație dintre două lucruri, anume, „țărâna pământului” și

„suflarea de viață”. Combinarea acestor două lucruri (sau factori) a dat naștere la un suflet viu sau o creatură numită *om*. Dacă aveți o Biblie care are note marginale, puteți privi la Geneza 1:20,30 și observa că peștii, păsările și animalele se află în clasa „sufletelor vii” – nota marginală arătând cuvântul „suflet” pentru „creatură” și „viață” în aceste versete. Adevărul Bibliei, potrivit căruia atât animalele, cât și oamenii sunt *suflete*, este arătat și de Numeri 31:28, care spune: „Să strângi un tribut pentru DOMNUL de la oamenii de război care au mers la luptă: un *suflet* din cinci sute [captureate] atât dintre persoane, cât și dintre boi, măgari și oi”.

⁶ Astfel, noi vedem cum pretenția religioniștilor, că omul are un suflet nemuritor și de aceea diferă de animale, nu este scripturală. Biblia arată că atât omul, cât și animalul sunt suflete și superioritatea omului se datorează faptului că el este o formă de viață superioară și la origine i-a fost dată stăpânirea peste formele inferioare de viață animală (Ecl. 3:18-21). Primul om, Adam, a fost creat un suflet viu și niciunde nu este arătat că lui i-a fost dat un suflet nemuritor – 1Cor. 15:45.

⁷ După o examinare suplimentară, noi aflăm că în Versiunea Bibliei *Regele Iacob*, cuvântul „suflet” este folosit pentru a traduce cuvântul ebraic *nephesh* și cuvântul grecesc *psy.che*. Cuvântul *nephesh* apare de 745 de ori în Scripturile Ebraice și cuvântul *psy.che* apare de 102 ori în Scripturile Grecești (textul Grecesc Westcott și Hort). Folosind o concordanță analitică, ca cea a lui Young, o persoană poate urmări fiecare apariție a acestor două cuvinte originale. Rezultatul unei asemenea cercetări meticuloase va fi că nu veți putea găsi nici măcar un singur text în care unul din aceste două cuvinte originale traduse cu „suflet”, să fie în legătură sau asociat cu cuvinte ca: „nemuritor, veșnic sau etern”. Nu există nici un singur text al Bibliei care să arate că sufletul uman este nemuritor. Să respectăm faptele din cuvântul lui Dumnezeu, și nu filozofiile oamenilor.

⁸ Cuvintele originale, *nephesh* și *psy.che* sunt traduse în română în versiunea noastră comună a Bibliei printr-un număr de alte cuvinte românești diferite. Întrucât aceste cuvinte originale includ în înțelegerea lor diferite facultăți, funcții și proprietăți ale sufletului uman, traducătorii au folosit diferite cuvinte românești pentru a transmite ideea într-un limbaj corect. Astfel, din când în când, aceste cuvinte originale sunt traduse în română prin cuvinte ca: „viață, minte, inimă, poftă, trup, ființă”, etc.

Sufletul uman este muritor

⁹ Faptul că sufletul uman este muritor poate fi amplu dovedit printr-un studiu atent al Sfințelor Scripturi. Un suflet nemuritor nu poate muri, dar cuvântul lui Dumnezeu spune la Ezechiel 18:4, referitor la oameni: „Iată că toate sufletele sunt ale Mele; după cum sufletul tatălui este al Meu, tot așa este și sufletul fiului; sufletul care păcătuiește, acela va muri”.

¹⁰ În Scripturile Ebraice există cel puțin 54 de texte în care cuvântul *nephesh* (suflet) este folosit în așa fel, pentru a arăta că sufletul poate fi omorât sau ucis. Un astfel de exemplu se găsește în Iosua 10:28-39. Acolo veți găsi șapte cazuri în care se vorbește despre suflet ca fiind omorât, ucis sau nimicit.

¹¹ Este un fapt recunoscut că fiecare creatură vie de carne își are viața sau sângele în trup. Profetul Ieremia, vorbind organizației iudee din zilele sale, care era vinovată de sânge, declară: „Pe hainele tale se găsește sângele sufletelor sârmanilor nevinovați” (Ier. 2:34). Aceasta dovedește clar că termenul „suflete” este folosit aici ca sinonim pentru creaturi de carne și sânge. Există multe alte exemple similare cu acesta în Biblie.

¹² În Scripturile Ebraice există 243 de pasaje în care cuvântul *nephesh* este folosit pentru o persoană care este muritoare, supusă diferitelor moduri de moarte, din care este posibil să fie salvată și eliberată, pentru ca viața să fie prelungită. Un astfel de exemplu se găsește la Psalmii 22:20,29: „Scapă-mi sufletul de sabie; și viața din ghearele câinilor. Toți cei puternici de pe pământ vor mânca și se vor închina și ei; toți cei care se pogoară în țărână se vor pleca înaintea Lui; nici unul nu-și poate păstra viu propriul suflet”. În Scripturile Grecești cuvântul *psy.che* este folosit în mod similar.

¹³ Isaia, capitolul 53, ce conține profeția despre suferințele lui Mesia sau Cristos, dă exemple foarte bune despre folosirea cuvântului „suflet” în Biblie. În versetele 10-12 noi citim: „Totuși, lui Iehova i-a plăcut să-l lovească; El l-a pus să sufere; atunci când Îi vei face sufletul o jertfă pentru păcat, El își va vedea sămânța, își va lungi zilele, iar voia lui Iehova va prospera în mâna Sa. El va vedea truda sufletului Său și va fi mulțumit; prin cunoștința Lui, servul Meu cel drept va îndreptăți pe mulți; El va purta nelegiuirile lor. De aceea, Îi voi da o parte împreună cu cei mari și va împărți prada împreună cu cei puternici; deoarece El și-a vărsat sufletul în moarte și a fost numărat împreună cu păcătoșii; totuși El a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru păcătoși” (AS). Această doctrină a răscumpărării dovedește că a existat un suflet (Adam) care a păcătuit, iar pentru a răscumpăra pe om trebuia să fie sacrificat un suflet corespunzător (un om). Prin „vărsarea sufletului Său în moarte”, Cristos a procurat prețul de răscumpărare pentru om. Prin această declarație a Scripturii se vede clar că însuși omul Isus Cristos a fost muritor. El n-a avut un suflet nemuritor. Isus, sufletul uman, a murit.

¹⁴ În Scripturile Grecești, Matei 10:28 (NW) prezintă un exemplu în care cuvântul „suflet” este folosit ca însemnând viața viitoare ca suflet: „Nu deveniți temători de cei careucid trupul, dar nu pot ucid sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Acela care poate distruge atât sufletul, cât și trupul în Gheenă”. Esența acestui text este că noi trebuie să ne temem de Dumnezeu, deoarece El poate să distrugă nu numai trupul nostru uman prezent, ci și posibilitatea vieții viitoare. Distrugerea în Gheenă la care se referea aici, înseamnă moartea din care nu există înviere la viața viitoare ca suflet.

Nemurire

¹⁵ Acum, că am examinat Scripturile cu privire la suflet, este bine să vedem ce învață cuvântul lui Dumnezeu cu privire la *nemuritor* și *nemurire*. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat când spune că omul (sufletul) este muritor și supus morții. Întrebarea care se ridică acum este: Cine posedă nemurire? Va fi aceasta împărțită vreodată la alții? În Versiunea Bibliei *Regele Iacob*, cuvintele *nemuritor* și *nemurire* apar de șase ori. Să examinăm acum fiecare asemenea apariție.

¹⁶ Apostolul Pavel face două declarații cu privire la Dumnezeu și Isus Cristos ca având nemurire. Una se găsește la 1Timotei 1:17 și spune: „A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului [nepieritorului, Yg; NW], nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin”. Cealaltă se găsește la 1Timotei 6:16 și spune: „Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin”. Numai Iehova Dumnezeu a fost dintotdeauna nemuritor, iar El a acordat lui Isus Cristos nemurirea la învierea Sa.

¹⁷ Despre nemurire se vorbește ca despre ceva pe care creștinul uns trebuie s-o caute: „Va da viață veșnică celor ce prin stăruință răbdătoare în facerea binelui caută slava, cinstea, nemurirea [neputrezirea, NW; Yg], viața veșnică” – Rom. 2:7.

¹⁸ Vorbind adunării creștinilor credincioși care sunt socotiți demni să aibă parte de prima înviere, Pavel spune: „Căci ceea ce este pieritor trebuie să se îmbrace cu neputrezire și ceea ce este muritor trebuie să se îmbrace cu nemurire. Iar când ceea ce este pieritor se îmbracă cu neputrezire și ceea ce este muritor se îmbracă cu nemurire, atunci se va împlini ceea ce este scris: Moartea a fost înghițită pentru totdeauna” (1Cor. 15:53,54, NW). Asemenea lui Isus, membrii adunării creștine nu obțin nemurirea până la învierea lor.

¹⁹ Ultima mențiune a *nemuririi* din Versiunea *Regele Iacob* se găsește la 2Timotei 1:10, unde se spune: „Dar care a fost descoperită acum prin apariția Salvatorului nostru Isus Cristos, care a abolit moartea și a adus la lumină viața și nemurirea [neputrezirea, NW] prin Evanghelie”. În Versiunea Catolică *Douay* a Bibliei, cuvintele *nemuritor* și *nemurire* apar de doisprezece ori. Aceasta se datorează faptului că Versiunea *Douay* conține cărțile apocrife sau false, ca de pildă Înțelepciunea sau Ecleziasticul. Ecleziasticul 17:29 spune: „Fiul omului nu este nemuritor”. Dar noi preferăm mai degrabă mărturia cărților apostolice inspirate, ce nu pot fi trase la îndoială, decât să ne sprijinim pe cărțile apocrife scrise înainte de „apariția Salvatorului nostru, Isus Cristos”.

²⁰ Scripturile arată clar că nemuirea a aparținut la origine numai lui Iehova Dumnezeu. Isus Cristos a fost primul care a primit nemuirea, ca o răsplată pentru calea Sa credincioasă pe pământ și acum ea este dată ca răsplată celor care aparțin adunării adevărate sau „trupului lui Cristos”. Nemuirea este o răsplată pentru credincioșie. Ea nu-i revine, în mod automat, unui om la naștere.

²¹ Omul fiind acum un muritor păcătos, destinul său final este moartea. Dumnezeu a dat perfectului Adam porunca: „Să nu mănânci din pomul cunoștinței binelui și răului; căci în ziua când vei mânca din el, cu siguranță vei muri” (Gen. 2:17). Adam n-a ascultat această poruncă a lui Dumnezeu și a adus condamnarea la moarte asupra lui însuși și asupra urmașilor săi. Dacă perfectul Adam n-ar fi păcătuțit, ar fi fost posibil pentru el, deși era muritor, să trăiască pe pământ veșnic și să lase copiilor săi, ca moștenire, viața. La Geneza 2:17 Dumnezeu a vorbit foarte accentuat cu privire la sentința morții. El a spus: „Cu siguranță vei muri”. Nu există nimic care să arate că Dumnezeu a vrut să spună că păcătosul Adam numai va părea că moare, dar sufletul său va trăi pe vecie. Singura declarație înregistrată în Biblie că omul neascultător nu va muri cu siguranță, se găsește la Geneza 3:4: „Șarpele i-a zis femeii: Cu siguranță că nu veți muri”. Astfel, se vede că șarpele (Diavolul) este acela care a inventat doctrina despre nemuirea moștenită a sufletelor umane. Această este principala doctrină pe care Diavolul a folosit-o de-a lungul secolelor, pentru a înșela oamenii și pentru a-i ține în robie. De fapt, aceasta este doctrina fundamentală a religiei false.

²² Știați că oamenii și animalele mor la fel? Ecleziastul 3:19,20 spune așa: „Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt; toți au aceeași suflare; și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână”.

²³ Vorbind despre moartea omului, Psalmul 146:4 spune: „Suflarea lor trece, se întorc în pământ și în aceeași zi pier și planurile lor”.

²⁴ Scripturile arată astfel că destinul omului păcătos este moartea. Dar Biblia oferă și o rază de speranță. Romani 6:23 spune: „Plata pe care o dă păcatul este moartea, dar darul pe care îl dă Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru” (NW). În felul acesta pentru noi este rezumată speranța adevărată. Dacă un om se întoarce la Dumnezeu prin Isus Cristos și caută dreptatea prin El, acel om poate câștiga viață veșnică în lumea nouă dreaptă – Țef. 2:3.

²⁵ Concluzia Bibliei referitoare la întrebarea „Ce este omul?” este simplă și logică. Fără învățături filozofice deșerte ale păgânilor! Mai presus de orice altceva, numai Sfintele Scripturi oferă speranța adevărată pentru aceia care caută pe Iehova Dumnezeu și se străduiesc să urmeze căile Sale.

Întrebări pentru studiu

1. (a) Ce întrebări trebuie discutate aici? (b) Pe ce cunoștință își bazează răspunsurile oamenii religiei, oamenii de știință și chirurgia?
2. (a) Ce este omul, din punctul de vedere al savanților și chirurgilor? (b) Ce este omul din punctul de vedere al conducătorilor religioși lumști?
3. Cum putem obține răspunsurile adevărate la întrebările noastre cu privire la om?
4. La cine se aplică, într-adevăr, Psalmul 8:4-8 și de unde știm aceasta?
5. (a) Care este descrierea Scripturală a omului, așa cum a fost creat la origine? (b) Ce este un suflet și este omul singura creatură care este un suflet?
6. Are omul un suflet muritor?
7. (a) Care sunt cuvintele originale ebraice și grecești traduse „suflet”? (b) De câte ori apar aceste cuvinte în Biblie și cum am putea urmări noi aceste apariții?
8. Care sunt unele din celelalte cuvinte folosite pentru a traduce *nephesh* și *psy.che*’?
9. Ce dovedesc Scripturile cu privire la suflete?
10. (a) Poate fi ucis un suflet? (b) Care este exemplul scriptural?
11. Ce arată că sufletele au sau nu sânge?
12. De câte ori este folosit cuvântul *nephesh* pentru om, pentru a dovedi că este un suflet muritor?
13. Ce dovedește Isaia 53:10-12 cu privire la suflet?

14. Cum este folosit cuvântul „suflet” la Matei 10:28?
15. De câte ori apar cuvintele „nemuritor” și „nemurire” în Biblia *Regele Iacob*?
16. Cine posedă nemurirea în timpul când Pavel i-a scris lui Timotei?
17. Ce arată dacă nemurirea se moștenește de către creștini sau nu?
18. Ce primesc cei care au parte de prima înviere?
19. Când a venit la lumină ocazia de a câștiga nemurirea?
20. Cum poate fi rezumată învățătura Bibliei despre nemurire?
21. (a) Care este destinul final al omului? (b) Cine a inventat doctrina despre nemurirea moștenită a omului și cum a fost folosită această doctrină?
22. Este moartea omului diferită de cea a animalelor?
23. Ce spune Psalmul 146:4 că se întâmplă cu omul când moare?
24. Ce speranță oferă Scripturile pentru om?
25. La ce concluzie am ajuns luând în considerare răspunsurile Bibliei la întrebările noastre?

CAPITOLUL VII

DE CE NU POATE FI ADEVĂRATĂ EVOLUȚIA?

¹ Atunci când savanții sunt întrebați: „Ce este omul?”, majoritatea vor răspunde că el este numai cea din urmă și cea mai dezvoltată formă de viață în procesul evoluției vieții, care a început cu multe milioane de ani în urmă cu o celulă microscopică vie, venită în existență spontan, într-un fel sau altul. Și mulți dintre ascultătorii lor îi vor crede. De ce? Din cauza dovezii oferite? Nu; ascultătorii vor accepta răspunsul, deoarece savanții au realizat multe în anumite domenii și pentru că ei îi privesc pe savanți ca pe cei ce elaborează teorii bazate numai pe fapte experimentale și logică rece, neinfluențate de emoție sau prejudecată personală și bineînțeles nealterate prin înșelăciune în cântărirea dovezii. Dar această încredere oarbă în ei nu este justificată prin lucrările lor în legătură cu evoluția. Dacă, după metoda științifică, noi punem la o parte speculațiile și afirmațiile lor și lăsăm numai faptele în balanță, argumentul evoluției este lipsit de valoare, iar Dumnezeu este găsit încă o dată adevărat și relatarea Sa despre crearea omului rămâne justificată – Rom. 3:4.

² Asemănarea și înrudirea nu sunt același lucru; totuși, una dintre presupunerile de seamă ale savanților evoluționiști este că ele înseamnă același lucru. Asta se întâmplă când presupunerea le convine. Atunci când există o asemănare care nu ajută teoria lor, ei o întorc, spunând că au existat linii paralele ale evoluției, ce au produs organisme care seamănă, dar care nu sunt înrudite. Astfel, ei își lasă mână liberă pentru a alege și a respinge după pofta lor. Așadar, ei aliniază capete și schelete de la pește la om, fiecare semănând într-o anumită măsură cu vecinii săi din linie și argumentează că asemănarea dovedește evoluția. Dar ei admit că animalele din această linie sunt numai ilustrative, că aceste animale particulare nu sunt strămoșii înrudiți ai omului. Mai întâi ei argumentează că asemănarea dovedește evoluția, apoi ne spun că animalele din lanțul asemănării ales de ei nu sunt înrudite. În această aliniere, alături de om ei pun maimuța, dar devin indignați dacă cineva spune că ei învață că noi ne tragem din maimuțe. Aceasta este ca și cum ai lua verigi de multe forme și mărimi, le-ai alinia după asemănare și ai spune că la origine ele au alcătuit un singur lanț. Acest lucru se aseamănă cu un șir de trepte, omul fiind treapta de sus, iar toate celelalte trepte de jos sunt imagine. Aceasta este filozofie deșartă, nu știință serioasă.

³ Adeseori, acești filozofi științifici cedează înșelăciunii în încercarea disperată de a-și salva teoria care este gata să se prăbușească. Ernst Haeckel a fost un evoluționist faimos și a folosit diagrame peste tot, pentru a dovedi asemănarea dintre embrionul uman și embrionul altor animale și de asemenea asemănările scheletice dintre om și alte animale. Odată, un doctor numit Brass i-a furnizat lui Haeckel diagrame exacte, dar Haeckel le-a falsificat înaintea publicării. Mai târziu el a mărturisit: „Încep imediat cu mărturisirea plină de căință că un număr dintre diagramele mele sunt într-adevăr falsuri. Sute dintre cei mai buni zoologi se află sub aceeași acuzație” (Müncher

Allgemeine Zeitung, ianuarie 1909). Dar diagramele continuă să apară. Acest lucru este asemănător cu ceea ce a spus Anthony Standen despre arborele evolutiv al lui Haeckel, care arată animale prezente pe vârfurile ramurilor, toate din același trunchi și rădăcină: „Arborii lui Haeckel s-au făcut într-adevăr bucăți, căci lemnul care trebuia să-i sprijine a fost tot lemn ipotetic. Și totuși, ei continuă să-și facă apariția în cărți după cărți, destinate pentru instruire” (*Știința este o Vacă Sfântă*). Aparențele sunt înșelătoare; evoluționiștii înșelători le folosesc.

⁴ Unii evoluționiști, deși nu sunt mulți, se agață încă de teoria lui Haeckel, potrivit căreia fetusul uman trece prin istoria evolutivă a omului, ca de pildă de la stadiul de pește la stadiul de animale cu păr, apoi la cel de animale cu coadă; dar autoritățile în domeniu au abandonat-o. Unii încă arată către structurile corpului care aparent nu mai sunt folosite, numite organe rudimentare și spun că ele dovedesc evoluția. Faptul că rolul lor rămâne necunoscut, nu este o dovadă că ele nu sunt decât vestigii. Oricum, evoluția are nevoie să demonstreze câștigarea de noi organe, nu pierderea celor vechi. Odată s-a recurs la teste de sânge, ca mijloc pentru a arăta relația dintre om și anumite animale apropiate de el în lanțul evolutiv; dar ele au dovedit această practică ridicolă și încurcată, atunci când anumite teste de sânge au arătat că broaștele, șerpii și șoarecii erau mai aproape de om decât maimuțele.

⁵ Așa numitele „verigi lipsă” dintre oameni și maimuțe au înșelat pe mulți. Un studiu amănunțit al lor, descoperă, spre uimirea unora, lipsa totală a dovezilor și tendința de a deforma dovada, pentru a se potrivi cu argumentul evoluției. Omul Piltown este un fragment al craniului uman unit cu o falcă de cimpanzeu. Omul de Neanderthal nu este strămoșul vechi al omului. Tipul modern al oamenilor a fost găsit în straturile pământului, fiind mai vechi decât oricare din faimoasele „verigi lipsă”; prin urmare, cum pot acestea să fie strămoșul omului modern, dacă tipul modern de om a existat înaintea lor? Atunci când evoluționiștii găsesc o fosilă de om care nu-i ajută, ci le stânjenește teoria, ce fac? Ei ascund dovada, așa cum recunoaște evoluționistul Hooton: „Fosile de oameni eretice și neconcordante au fost surghiunite în negura dulapurilor muzeului, uitate sau chiar distruse” (*Maimuțe, Oameni și Cretini*). Despre celebrele „verigi lipsă”, evoluționistul Sir Arthur Keith a spus: „Noi nu putem stabili originea omului modern dintr-unul din aceste tipuri dispărute”. Profesorul Branco de la Universitatea din Berlin a spus: „Paleontologia nu ne spune nimic despre acest subiect – aceasta nu cunoaște strămoșii omului”. Profesorul Virchow a declarat: „Omul-maimuță nu a existat, iar veriga lipsă rămâne o fantomă”. Austin Clark de la Institutul Smithsonian a spus: „Verigile lipsă sunt greșit interpretate”.

⁶ Evoluționiștii lasă publicul să creadă că urmele geologice ale rocilor dovedesc evoluția, că în straturile rocilor se găsesc fosile care urmăresc lanțul ascendent al vieții. Nici aceasta nu este adevărat. Astăzi există nenumărate fosile ale formelor recente sau ale formelor dispărute, dar care nu sunt forme de tranziție de la o familie de animale la alta. Dar nu există nici un lanț care să demonstreze tranziția de la o familie la alta, în ciuda pretențiilor înșelătoare ale evoluționiștilor. Darwin însuși a recunoscut acest lucru în cartea sa *Originea speciilor*: „Geologia nu dezvăluie vreun astfel de lanț organic gradat cu precizie; și acesta poate este cel mai serios și evident obstacol împotriva teoriei”. Realitatea este că viața apare deodată în forma fosilei, în straturile rocii, într-o mare diversitate de forme și familii. Apariția nu este treptată, cu o varietate crescândă, așa cum ar cere evoluția. Mai în adânc, straturile rocii nu au fosile; aici viața n-a început. Apoi, dintr-o dată apar o mulțime de fosile în următoarele straturi, deasupra acestor spații goale. Aceasta înseamnă creație, bruscă și diversă, nu evoluție. Urmele rocilor dovedesc pe Dumnezeu adevărat și evoluția falsă.

⁷ Ascultați aceasta din gurile evoluționiștilor și convingeți-vă. Biologul Institutului Smithsonian, Austin Clark, a spus: „În ceea ce privește grupurile majore de animale, cei care susțin creația par să aibă cel mai bun argument. Nu există nici cea mai mică dovadă că cineva din grupele majore a apărut dintr-o altă grupă. Fiecare este un complex special de animale, mai strâns înrudite cu restul și apărând prin urmare ca o creație specială și distinctă”. Despre om el adaugă: „El a apărut dintr-odată și în aceeași formă cum este astăzi” (*Literary Digest*, 16 Februarie 1929). Evoluționistul Lecomte du Nouy a mărturisit: „Fiecare grup, ordin sau familie par să fie născute dintr-odată și cu greu vom găsi vreodată forme care le leagă de o rasă precedentă. Atunci când le descoperim, ele

sunt deja complet diferențiate. Nu numai că noi nu găsim practic nici un fel de forme tranziționale, ci în general este imposibil să facem o legătură autentică între un grup nou și unul vechi”. Despre păsări el s-a plâns că toate au „caracteristicile nesatisfăcătoare ale creației absolute” – *Destinul Uman*.

Noua cunoștință forțază retragerea evoluționiștilor

⁸ Evoluționiștii susțineau odată, și unii încă mai susțin, că viața a luat naștere de la sine în mod spontan, cu milioane de ani în urmă și că acel început a evoluat în nenumăratele forme complexe de astăzi. Noua cunoștință a forțat o serie de retrageri de pe această poziție, până când, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, „toți biologii s-au convins că apariția spontană a fost dovedită falsă, în mod categoric, pentru toate formele de organisme vii” (*Omul și Lumea Biologică*). „Astăzi nu există nici un singur fapt sau o singură ipoteză care să dea o explicație a nașterii vieții sau a evoluției naturale” (*Destinul Uman*, 1947). Cu toate tehnicile lor ingenioase de laborator, savanții moderni au încercat și încearcă să creeze viață, dar au eșuat complet. Acest lucru a făcut pe cei raționali să recunoască faptul că ceea ce ei nu pot face în diferite împrejurări controlate în laborator, cu siguranță nu s-a putut produce din pură întâmplare. Prima verigă a lanțului evoluției este o verigă lipsă.

⁹ Dar dacă evoluționiștii recunosc faptul că nu au începutul, cum au evoluat spre maturitate? Cu mai mult de un secol în urmă, evoluționistul Lamarck spunea că un organism căpăta anumite caracteristici din mediul său, ceea ce este adevărat, și aceste caracteristici căpătate treceau la progenituri, ceea ce nu este adevărat. Așadar, el susținea că mediul schimba organismul și, evoluând spre generațiile viitoare, acumularea caracteristicilor căpătate dezvoltau noi animale. Acum, geneticienii știu mai bine. „Până în anul 1900 mulți biologi credeau că acele caracteristici ale plantelor și animalelor căpătate din mediul lor treceau la progenituri. Genetica modernă a dovedit că ele nu trec la progenituri” (*Viața*, 17 Martie 1947). În legătură cu aceasta, observă altul din multele cazuri de înșelăciune ale evoluționiștilor. În anul 1920, un anume Dr. Paul Kammerer din Viena, pretindea că avea un specimen care căpătase o caracteristică din mediu și aceasta trecuse la progenitura sa. Rezultatul: „Punctul culminant al cazului Kammerer s-a produs recent, când un anumit savant american a mers la Viena, pentru a investiga primul pretențiile acestuia. După examinarea unuia dintre speciemele care, așa cum se pretindea, dezvoltase structuri noi, vizitatorul a constatat că acel Kammerer injectase cerneală de India sub piele, pentru a produce o umflătură. După ce a fost confruntat cu falsul, Kammerer a ridicat un pistol și s-a împușcat” – *Înapoi la Creație*, 1929.

¹⁰ Următorul a venit Darwin cu teoria sa despre selecția naturală și supraviețuirea celor mai potriviți. Dar noile dezvoltări trebuie să apară înainte ca ele să poată fi selectate ca potrivite pentru a supraviețui. Așa spunea profesorul Coulter de la Universitatea din Chicago: „Cea mai fundamentală obiecție împotriva teoriei selecției naturale este că aceasta nu poate produce caractere; ea selectează numai dintre caracterele existente deja”. Sau așa cum se exprimă evoluționistul Hugo de Vries: „Selecția naturală poate explica supraviețuirea celor mai potriviți, dar aceasta nu poate explica apariția lor”.

¹¹ Hugo de Vries a încercat să justifice apariția prin mutații, care se referă la schimbări spontane evidente între părinte și progenitură, schimbări care se moștenesc. De această teorie se agață astăzi mulți evoluționiști, ca răspuns la rugăciunea lor. Pe baza mutațiilor unii încearcă să înlăture înaintarea lentă a evoluției, și spun că aceasta s-a întâmplat rapid, în salturi mari. În felul acesta ei nu sunt stânjeniți de lipsa fosilelor, pentru a face legătura între grupuri de familii; schimbarea de la o familie la alta vine în salturi, nu încet și în schimbări graduale. Au fost făcute multe experimente cu mutații, mai ales de la construirea reactorilor atomici, deoarece radiația atomică determină un potop de mutații, care în mod obișnuit sunt rare în natură. Rezultatul? Au fost pricinuite nenumărate mutații, dar n-au fost produse noi familii.

¹² Pe deasupra, dacă mutațiile sunt neînsemnate, ele îmbolnăvesc, dacă sunt multe la număr,ucid. Fiind periculoase în loc să fie de ajutor, ele nu explică evoluția ascendentă, ci involuția și degenerarea descendentă. Luați în considerare următoarele: „Mă tem că mulți antropologi (inclusiv eu), au păcătuțit împotriva geneticii și se reazemă de o trestie frântă, când se bizuiesc pe mutații. Dovezile geneticii experimentale moderne, par să arate că majoritatea mutațiilor sunt dăunătoare, iar multe dintre ele sunt chiar mortale și sunt atribuite în principal deteriorării” (*Maimuțe, Oameni și Cretini*, de Hooton). „N-a apărut nici o mutație folositoare și nu este anticipată vreuna” (*Viața*, 21 Noiembrie, 1949). „Se estimează că peste 99% din genele mutante sunt dăunătoare” (*Science News Letter*, 4 Noiembrie 1950). „Teoria mutației lui De Vries poate fi acum aruncată în groapa ipotezelor-rebut,” este de părere profesorul Jeffrey de la Universitatea Harvard.

¹³ Acestea sunt realitățile triste și aspre cu care se confruntă evoluționiștii, care sperau că teoria lor falimentară putea câștiga salvare prin mutații. Din confuzia gândirii visătoare, iese la iveală faptul adevărat că nici caracteristicile căpătate, nici selecția naturală, nici mutațiile nu pot forma noi familii. În timp ce ține seama de multele varietăți din interiorul familiei sau soiului Genezei, care se pot înmulți și pot da naștere la urmași, legile eredității date de Creator asigură ascultarea de decretul divin de a da naștere „după soiul lor” (Gen. 1:11,21,24, AS). Astfel că teoriile în spatele cărora evoluționiștii s-au ascuns, au fost zdrobite în mod repetat de noi fapte, iar acestea au forțat retrageri, ce ar trebui să înlăture evoluția din mințile cugetătorilor sinceri.

¹⁴ Într-adevăr, descoperirile adevăratei științe dovedesc relatarea Bibliei din Geneza. Știința confirmă ordinea apariției diferitelor mari diviziuni de viață, așa cum este arătată în Geneza capitolul 1 și argumentele matematice împotriva ghicirii acestei ordini de către vechiul scriitor sunt uluitoare. Această primă carte a Bibliei arată de asemenea că familiile nu se pot schimba, că viața s-a reproduș „după soiul lor”, fapt confirmat de mărturia fosilelor. Geologia arată că formele complexe de viață apar dintr-odată și într-o mare varietate de familii, așa cum a fost cazul creației. Adevărul Bibliei se potrivește cu descoperirea științei că oamenii din toate rasele au apărut la origine dintr-o singură pereche, descoperirile arheologice dovedesc faptul că civilizația de ordin superior a apărut dintr-odată, studiile limbii arată că cele mai vechi limbi sunt cele mai complexe, nefăcând aluzie la nici o evoluție de la mormăit sau mârăit animalic. Este evidentă acum degenerarea în locul evoluției, iar raportul Bibliei despre căderea lui Adam demonstrează acest lucru. Crearea omului după chipul lui Dumnezeu se armonizează cu abilitatea omului de a gândi, de a stabili ce este drept și ce este greșit, de a avea conștiință, de a deține stăpânire peste animale, de a se închina Creatorului; pe scurt, aceasta explică prăpastia enormă care desparte omul de orice animal. Relatarea Bibliei se potrivește atât de perfect cu faptele științei adevărate; evoluția este o nepotrivire în toate privințele.

¹⁵ Atunci, de ce majoritatea oamenilor de știință acceptă evoluția? Aceasta este credința lor; ei apelează la multe metode pentru a-i converti pe alții și văd Biblia ca pe adversarul lor. Sir Arthur Keith spunea: „Evoluția este nedovedită și de nedovedit. Noi credem în ea numai pentru că singura alternativă este creația specială și aceasta este inimaginabilă”. Profesorul Watson de la Universitatea din Londra spunea: „Evoluția însăși este acceptată de zoologi nu pentru că s-a observat că ea are loc sau ... poate fi dovedită ca adevărată prin dovadă clară, logică, ci pentru că singura alternativă, creația specială, este incredibilă”. Dr. Calman de la Muzeul Britanic spunea că savanții *declară în mod deschis* că o acceptă „ca pe o armă avantajoasă cu care să țină piept fundamentalistilor”. Profesorul Bateson declara: „Deși trebuie să ținem la credința noastră în evoluția speciilor, există puține dovezi despre cum a avut loc acest lucru și nu există nici o dovadă clară că procesul continuă într-un grad considerabil în timpul prezent”. Profesorul D.H. Scott susținea: „Și totuși, evoluția rămâne – noi nu putem scăpa de ea, chiar dacă ținem la ea numai ca la un act de credință, căci nu există nici o alternativă”. Sir J.W. Dawson, profesor de geologie, spunea că a crede era „un act de credință, nu acel tip de credință care este bazat pe mărturie sau dovezi, slabe totuși, ci acel tip de credință de neînțeles, pe care noi de obicei o înfierăm ca fiind numai superstiție și credulitate”. Și în sfârșit, profesorul T.L. More de la Universitatea din Cincinnati: „Cu cât cineva studiază paleontologia, cu atât înțelege că evoluția este bazată numai pe credință; exact același tip de credință care trebuie să o aibă cineva atunci când întâlnește marile taine ale religiei”.

¹⁶ Savanții au convertit pe mulți la credința lor, o credință care nu are fapte care să o dovedească, deci o credință moartă (Iac. 2:26). Mulți preoți catolici, protestanți și iudei au îmbrățișat-o și astfel au acceptat această dogmă a păgânilor din vechime, împreună cu alte doctrine păgâne, cum ar fi: treimea, sufletul nemuritor și chinul veșnic. Enciclopediile arată că grecii și alții dinainte de Cristos credeau în evoluție, iar triburi sălbatice de pe tărâmurile izolate ale pământului cred în ea și astăzi. Spațiul nu ne permite să cităm pe larg, pentru a dovedi că și creștinătatea a acceptat-o, dar pentru că papa Bisericii Romano Catolice este cel mai important în cercurile religioase ale creștinătății, noi îl vom cita pe el. Într-o circulară din august 1950, papa spunea că era permis să se studieze „doctrina evoluției, în măsura în care aceasta cercetează originea trupului uman, ca venind dintr-o materie vie și pre-existentă”. O telegramă a agenției Associated Press din septembrie 1951 amănuțea: „Papa Pius al XII-lea spune că teoria evoluției poate fi studiată în măsura în care ea se ocupă de originea trupului uman, dar n-ar trebui să fie permis să se ridice întrebări în ceea ce privește crearea divină a trupului uman”. Asemenea religioniști argumentează că Dumnezeu a folosit evoluția pentru a executa opera creatoare din Geneza capitolul 1, dar această poziție este contrară decretului Său, că lucrările Sale create s-au reprodus „după soiul lor”.

¹⁷ Creștinii adevărați nu se vor compromite. Ei nu vor fi orbiți de înțelepciunea falsă a acestei lumi, care este nebunie înaintea lui Dumnezeu, nici nu vor cădea victime filozofiilor inutile și înșelăciunilor deșerte ale unei lumi care L-a respins pe Cristos, nici nu se vor strădui să deformeze cuvântul lui Dumnezeu, pentru a se potrivi poveștilor false ale palavragiilor (1Cor. 3:19; Col. 2:8; 1Tim. 4:7; 1Pet. 3:16). Ei nu vor înghiți pastila păgână a evoluției, nici chiar după ce știința modernă a făcut vâlvă în jurul ei, nici după ce clerul creștinătății a îndulcit-o și a oferit-o de la amvoanele lor. Cei lumești pot să-și lase urechile să fie gădilate și să accepte pe oameni ca adevărați, dacă așa doresc, chiar dacă aceasta Îl face pe Dumnezeu fals. În ceea ce-i privește pe creștini, poziția lor este: „Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om va fi găsit mincinos”.

Întrebări pentru studiu

1. De ce cred mulți evoluția? Dar ce vor demonstra faptele?
2. Ce argumentează evoluționiștii despre asemănare, în mod nepotrivit?
3. Cum folosesc evoluționiștii diagramele în mod necinstit?
4. Ce știți despre teoria lui Haeckel, organe rudimentare și teste de sânge?
5. Ce elimină „verigile lipsă” ca dovezi?
6. Cum dovedesc fosilele pe Dumnezeu adevărat și evoluția falsă?
7. Ce mărturie a evoluționiștilor susține creația?
8. De ce spunem că prima verigă din lanțul evoluției este o verigă lipsă?
9. De ce caracteristicile căpătate nu ajută evoluția? În legătură cu aceasta, ce exemplu demonstrează din nou înșelăciunea?
10. Care este punctul slab al selecției naturale și supraviețuirea celor mai potriviți?
11. Explică sau dovedesc mutațiile evoluția? De ce?
12. Ce date despre mutații le elimină ca dovadă pentru evoluție?
13. Prin urmare, ce fapte ies acum la iveală?
14. Ce confirmă Biblia și contrazice evoluția?
15. Atunci, de ce acceptă majoritatea oamenilor de știință evoluția?
16. Pe cine au convertit savanții la credința lor?
17. Care va fi poziția creștinilor adevărați?

CAPITOLUL VIII

IADUL - UN LOC DE ODIHNĂ ÎN SPERANȚĂ

¹ „Ce subiect oribil și dezgustător! Nu vreau să discut despre el. N-am nici o plăcere să aud ceva despre acel loc infernal. Noi avem destul iad aici. Vă rog nu începeți un asemenea subiect!” Așa exclama cu dezgust o femeie cu care conversa unul dintre martorii lui Iehova.

² O învinovățiți pe această femeie pentru că s-a exprimat într-un asemenea mod? Noi n-o învinovățim. Era normal ca ea să vorbească așa și de asemenea toți cei care au fost învățați de creștinătate să creadă doctrina ce Îl dezonorează pe Dumnezeu, despre un iad arzător pentru chinuirea veșnică a sufletelor umane conștiente. Dar dacă tu ești o persoană sinceră, înzestrată de Creatorul tău cu o minte curioasă, inteligentă, vei dori să știi ce este iadul. Cu ce seamănă el? Când, de cine și pentru ce scop a fost creat sau descoperit? Cine merge acolo și pentru cât timp?

³ În versiunile vechi englezești este folosit cuvântul *hell* pentru a denumi locul, în versiunile germane este folosit cuvântul *Hoelle*, în portugheză *inferno*, în spaniolă *infierno*, în franceză *Enfer* și în greacă *ha'des*. În vechile Scripturi Ebraice acesta este cuvântul *sheol*, care este tradus prin aceste cuvinte în limbi diferite.

⁴ În toate aceste Scripturi Ebraice sfinte, acest cuvânt *sheol* apare de 65 de ori. În *Versiunea Regele Iacob* traducătorii englezi îl redau de 31 de ori „iad”, de 31 de ori „mormânt” și numai de trei ori „groapă”.

⁵ În *Versiunea catolică Douay* traducătorii englezi redau *sheol* de 63 de ori ca „iad”, o dată ca „groapă” (Iov 17:16) și o dată ca „moarte”(Osea 13:14). Această *Versiune Douay* zice „iad” la Psalmii 93:17 și 113:17, dar acolo nu apare cuvântul *sheol*, iar în locurile corespunzătoare (Psalmi 94:17 și 115:17), *Versiunea Regele Iacob* zice „liniște”. La Proverbe 2:18 și Ecclziastul 9:3 *Versiunea Douay* zice „iad”, dar *Versiunea Regele Iacob* zice „cei morți”. La Isaia 7:11 *Versiunea Douay* zice „adâncimea iadului”, dar *Versiunea Regele Iacob* zice simplu „adâncime”. *Versiunea Douay* are cărțile sau scrierile apocrifă și în acestea apare de 19 ori cuvântul *iad*, care este tradus din cuvintele grecești *taphos* (loc de înmormântare), *ha'des* și *abyssos* (abis).

⁶ Chiar în limbile străine, diferiții traducători nu sunt de acord între ei în traducerea cuvântului ebraic *sheol* și a echivalentului său grecesc *ha'des*. Dar chiar faptul că *Versiunea Regele Iacob* redă același cuvânt ebraic *sheol* în trei moduri diferite, arată că *iad*, *mormânt* și *groapă* înseamnă unul și același lucru. Deoarece *iad* înseamnă mormântul obișnuit al omenirii sau groapa de înmormântare, acesta n-ar putea însemna în același timp un loc de chin arzător sau un loc cu două compartimente, unul al fericirii și unul al chinului arzător.

⁷ Cum știm noi că *sheol* înseamnă mormântul obișnuit al omenirii și nu un loc de chin? Sfânta Scriptură, Cuvântul lui Dumnezeu îl interpretează așa. La Geneza 37:35 și 42:38, Iacob, unul din strămoșii lui Isus, atunci când îl plânga pe fiul său Iosif, pe care îl credea mort, a spus fiilor și fiicelor sale care veniseră să-l mângâie: „Plângând mă voi pogorî în mormânt [*sheol*] la fiul meu... atunci cu durere îmi veți pogorî părul meu cărunt în mormânt [*sheol*]”. În aceste versete, *Versiunea Americană Standard* lasă *sheol* netradus, *Versiunea Regele Iacob* îl redă „mormânt”, dar *Versiunea catolică Douay* îl redă „iad”. Acum, opriți-vă pentru un moment și gândiți-vă. Credea Iacob că fiul său Iosif se duse într-un loc de chin să-și petreacă acolo eternitatea și dorea el însuși să meargă acolo pentru a-l întâlni? Sau mai degrabă, el gândea numai că fiul său iubit era mort, se afla în mormânt și el însuși dorea să moară? Dacă el urma să meargă într-un asemenea loc arzător și fierbinte, părul său cărunt n-ar fi rezistat acolo. Fie că sunteți catolici, protestanți, iudei sau din alte religii, opriți-vă un moment! Gândiți-vă! Judecați!

⁸ Merg oamenii buni în iad? Da, dacă prin iad înțelegeți iadul Bibliei. Cine nu știe de Iov? Cine n-a citit în Biblie despre credințioșia și integritatea sa față de Dumnezeu? În mijlocul necazului său și sub apăsarea lui Satan și a presupușilor săi prieteni, Iov i-a prezentat lui Dumnezeu această rugăciune: „O, dacă m-ai ascunde în mormânt [*sheol*, AS; iad, Dy], dacă m-ai păstra în secret, până îți va trece mânia, dacă mi-ai stabili un timp și ți-ai aminti de mine!” (Iov 14:13) Dacă *sheol* înseamnă un loc de chin și foc, dorea Iov să meargă acolo și să-și petreacă timpul, până când

Dumnezeu își amintea de el? Această întrebare cere mai degrabă folosirea facultăților voastre mintale, decât credulitate oarbă. Evident, dorința lui Iov era să moară și să meargă în mormânt, ca suferințele sale să poată înceta. Psalmul 139:8 spune: „Dacă îmi pregătesc patul în mormânt [sheol, AS], iată, Tu ești acolo”.

Unde este iadul?

⁹ Dar unde este localizat iadul? *Enciclopedia Catolică*, volumul VII, sub cuvântul „Iad” declară: „Scrierea sfântă pare să arate că iadul este în interiorul pământului, căci aceasta descrie iadul ca un abis în care coboară cei răi”. Dar citiți ceea ce spune Biblia despre localizarea iadului. Când profetul Iona a fost înghițit de un pește mare, pentru a-l salva de la înec, el s-a rugat din pânțelele acestuia, prin aceste cuvinte: „Din pricina nechezului meu am strigat la DOMNUL și El m-a ascultat; din pânțelele iadului [*nota marginală*, mormântului] am strigat și Tu mi-ai ascultat glasul” (Iona 2:2). Unde era Iona? În pânțelele peștelui pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru a-l înghiți. Acel loc întunecat și strâmt ar fi fost mormântul profetului, dacă Dumnezeu n-ar fi „vorbit peștelui și acesta l-a vărsat pe Iona pe țărni”. Dar, până la acel timp, el se găsea în iad; el era ca și mort în sheol, mormânt sau groapă. Este limpede că iadul nu este în centrul fierbinte al pământului nostru, căci el nu este mai adânc decât mormântul.

¹⁰ Ce putem spune despre soldații care mor în războaie literale? Merg ei în cer sau în iad? Răspunsul dumnevoastră adevărat se găsește la Ezechiel 32:27: „Puternicii care cad [în luptă] dintre cei necircumciși, sunt coborâți în iad împreună cu armele lor de război; ei și-au pus săbiile sub capete, dar nelegiuirile lor vor fi pe oasele lor, deși au fost spaima puternicilor în țara celor vii”. Așadar, soldații care mor în războaie sunt aruncați în iad, sheol sau mormânt, iar armele lor sunt așezate de asemenea împreună cu ei în iad, sub capetele lor, în ținutul celor morți. Amos 9:2 spune: „Chiar dacă ar pătrunde în iad, mâna Mea îi va smulge și de acolo”. Cum pot oamenii să pătrundă în iad, dacă acesta este un loc literal de foc și pucioasă, în inima pământului? Este atât de limpede că iadul Bibliei este mormântul comun al omenirii, încât chiar și un copilaș sincer poate înțelege aceasta, dar nu și teologii religioși.

¹¹ La Numeri 16:32,33 este scris despre cei care s-au răsculat împotriva lui Moise, că pământul „și-a deschis gura și i-a înghițit și... ei și tot ce le aparținea, au coborât de vii în groapă [în iad, Dy]”. Aici se află încă un caz unde cuvântul *sheol* este tradus „groapă”. Aceasta înseamnă mormântul, locul unde cutremurul i-a coborât pe acei rebeli.

Ieșire din iad

¹² Există vreun exemplu în Scriptură despre vreun om care a mers în iad și a fost eliberat din el? Da; Iona a fost unul. Dar Biblia dă un alt exemplu, cel al lui Isus. El a mers în iad și a rămas acolo timp de trei zile, apoi a fost înviat prin puterea Atotputernicului Dumnezeu. Ascultați ce declară apostolul Petru despre Isus Cristos Cel martirizat. Citând din Ps. 16:10, Petru spune: „Sufletul Său n-a fost lăsat în iad, nici trupul Lui n-a fost lăsat să vadă putrezirea. Noi toți suntem martori ai acestui Isus pe care Dumnezeu L-a înviat” (Fap. 2:31,32). Cuvântul ebraic din Psalmul 16:10 tradus „iad” este *sheol*; dar în citatul în limba greacă a lui Petru acesta este *ha'des*. Prin urmare, noi înțelegem că *ha'des* este echivalentul grecesc pentru cuvântul *sheol*. Cuvântul original din fiecare limbă înseamnă mormântul obișnuit al omenirii, o stare în care cei morți și îngropați sunt nevăzuți. Acolo este locul unde Fiul lui Dumnezeu a mers pentru trei zile, asemenea lui Iona.

¹³ Dar nu se află Satan Diavolul și demonii săi în iad, întreținând focul și făcându-l cumplit pentru aceia care sunt în el? Aceasta este ceea ce învață clerul creștinătății, dar veți fi surprinși să aflați că Diavolul n-a fost niciodată într-un asemenea loc. Servul uman al Diavolului, regele Babilonului, a fost osândit să meargă în iad, iadul Bibliei. Dar Satan Diavolul, care s-a făcut pe sine Lucifer în organizația sa, se află într-adevăr în spatele chipului „regelui Babilonului” căruia i se vorbește prin

aceste cuvinte. „Iadul din adâncime se mișcă pentru tine să te întâmpine la sosirea ta; el scoală pe cei morți pentru tine, chiar pe toți conducătorii pământului; el ridică de pe scaunele lor de domnie pe toți regii națiunilor” (Isa. 14:9). Dacă Diavolul a fost permanent acolo, cum putea iadul să se miște ca să-l întâmpine? Numai pentru că, așa cum îi spune în mod profetic versetul 15, „tu vei fi aruncat în iad, în adâncimile gropii”. Atunci este limpede că Satan merge acolo pentru prima dată în bătălia Armaghedonului, pentru a întâlni moartea. Deci, iadul de aici corespunde cu abisul, unde el este ținut legat timp de o mie de ani – Apoc. 20:1-3,7.

¹⁴ Multe secte religioase cred că pentru toți aceia care au ghinionul să meargă în iad, nu există nici o speranță să iasă vreodată din el. Dar Isus a ieșit din iad și la Apocalips 20:13 noi citim: „Moartea și iadul au eliberat pe morții care erau în ele; și ei au fost judecați, fiecare om după faptele lui”. Aici, înregistrarea declară că iadul a dat drumul *morților* care erau în el și că cei eliberați au fost judecați după faptele lor.

¹⁵ Acum este cazul să alegem cine este adevărat, Dumnezeu sau clerul? Noi citim la versetul 14: „Și moartea și iadul [*ha'des*] au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua”. Acesta este un limbaj simbolic. Moartea și iadul sunt lucruri care nu pot fi aruncate, în mod rațional, într-un „iaz de foc” literal. Pavel spune că moartea însăși va fi nimicită: „Moartea este înghițită pentru totdeauna” (1Cor. 15:54,55, NW). Nimeni n-ar putea să înțeleagă acest limbaj simbolic, dacă nu ne-ar oferi interpretarea Biblia însăși, care spune: „Aceasta înseamnă moartea a doua, iazul de foc” (Apoc. 20:14, NW). Din moartea a doua nu există restabilire sau înviere. La versetul 10 este făcută declarația îmbucurătoare că Diavolul însuși va fi, la sfârșit, „aruncat în iazul de foc și pucioasă” care, conform Bibliei, înseamnă „moartea a doua”. Diavolul nu se va mai întoarce niciodată din această stare pentru a necăji pe supușii Regelui din lumea nouă. „Chinurile” Diavolului în iazul de foc înseamnă că el va rămâne pentru totdeauna în moartea a doua.

Gheena

¹⁶ Acum, cum trebuie să explicăm noi cuvintele lui Isus de la Marcu 9:47,48? Aici, *Versiunea Regele Iacob* spune: „Dacă ochiul tău te face să păcătuiești, smulge-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu cu un singur ochi, decât să ai amândoi ochii și să fi aruncat în focul iadului; acolo unde viermele nu moare și focul nu se stinge”. De acest text se agață susținătorii iadului de foc, pentru a dovedi că există un loc de chin arzător, unde cei răi suferă dureri, fiind conștienți. Dar examinarea atentă a cuvintelor lui Isus, dezvăluie că cei care nu mor sunt viermii, nu creatura om. Prin urmare, după teoria clerului, viermii sunt nemuritori. Acest lucru este cu totul nescriptural și irațional. Isus n-a spus nimic despre creaturi care ar fi conștiente acolo și ar suferi chinuri în foc.

¹⁷ Atunci, ce a vrut Isus să spună aici? Aceasta: că este mai bine pentru un om să fie lipsit de orice lucru care îi este lui așa de drag, ca un ochi, o mână sau un picior, decât să păstreze acel lucru și să fie nimicit în Gheenă. Aici, textul grecesc al Bibliei nu folosește cuvântul *ha'des*, ci cuvântul *Gheenă*. Conform Scripturilor Ebraice, acesta nu se referă la iad, ci la „Valea lui Hinom”. Această vale se întindea în afara zidurilor Ierusalimului, spre sud-vest. Ea era folosită ca un crematoriu sau incinerator, unde izraeliții aruncau gunoiul și reziduurile cetății, precum și trupurile moarte ale animalelor și ale criminalilor josnici, pentru a fi nimicite prin ardere. Totuși, nici un fel de creaturi vii n-au fost aruncate acolo, deoarece aceasta era împotriva legii iudeilor. Flăcările erau întreținute continuu să ardă, iar pentru a le crește intensitatea, iudeii adăugau sulf sau pucioasă. De aceea, Gheena sau Valea lui Hinom a devenit un simbol, nu al chinului veșnic, ci al stării de condamnare veșnică. Flăcările ei au simbolizat nimicirea completă, veșnică, în care vor merge toți dușmanii cu voia ai lui Dumnezeu și ai Împărăției Sale și de unde nu există restabilire sau înviere.

¹⁸ Despre Gheenă se vorbește în altă parte ca despre un „iaz care arde cu foc și pucioasă” (Apoc. 21:8, NW). Totuși, *ha'des* reprezintă starea morții, din care este posibilă o înviere. Dacă noi am lua cuvintele lui Isus despre Gheenă ca însemnând foc literal, atunci pur și simplu numai persoanele cu

un singur ochi sau cu un singur picior ar obține vreodată viață veșnică. Vezi Matei 23:33, unde majoritatea traducătorilor traduc greșit Gheena cu iad.

¹⁹ În toate locurile unde cuvântul iad este tradus din cuvântul grecesc *Gheena*, acesta înseamnă nimicire veșnică. *Traducerea Lumii Noi* redă corect cuvântul Gheena. De aceea, observați cuvintele lui Isus din Mat. 10:28: „Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci, mai degrabă temeți-vă de Acela care poate distruge și sufletul și trupul în Gheenă”. Deoarece Dumnezeu distruge sufletul și trupul în Gheenă, aceasta este dovada convingătoare că Gheena sau Valea fiului lui Hinom, este un chip sau un simbol al nimicirii complete și nu al chinului veșnic. Aceasta este însemnătatea „focului veșnic” menționat în parabola despre oi și capre. Acolo, după ce Isus a pronunțat judecata cu privire la „capre”, care nu sprijină Împărăția lui Dumnezeu la care sunt chemați frații lui Cristos, El declară referitor la capre: „Acestea vor merge la tăiere veșnică [în greacă, *kolasis*], iar cei drepti la viață veșnică” (Mat. 25:46, *NW*; *ED*). De aceea, pedeapsa veșnică a „caprelor” înseamnă tăierea lor pe veci de la viață.

²⁰ Acum, poate fi bine pusă întrebarea: Ce aveți de spus despre bogatul pe care Isus l-a descris că a mers în iad și despre Lazăr care „a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam”? (Luca 16:19-31, *NW*). Nu arată aceasta că există un iad arzător cu oameni conștienți în el? Nicidecum; pentru că aceasta este o parabolă. O parabolă este o declarație simbolică și figurativă care descrie ceva din realitate. Este irațional să presupunem că cineva merge în iad numai pentru că este bogat, poartă haine bune și are belșug de mâncare; căci bogatul nu este acuzat de nimic. Pe de altă parte, ar fi ridicol să credem că pentru a merge în cer, cineva trebuie să fie un cerșetor, să stea la poarta unui bogat, să mănânce firimiturile ce cad de la masa acestuia, să fie plin de bube și să aibă câini, care să vină și să le lingă. Câți iudei asemenea lui Lazăr există astăzi în lume? Un alt amănunt: dacă bogatul se găsea într-un iaz arzător literal, cum putea Avraam să-l trimită pe Lazăr să-i răcorească limba numai cu o picătură de apă de pe vârful degetului său?

²¹ Prin această parabolă, Isus a rostit o profeție care trece prin împlinirea ei modernă de la anul 1919 A.D. Ea își are aplicarea cu două clase care există astăzi pe pământ. Bogatul reprezintă pe clasa extrem de egoistă a clerului creștinătății, care acum se află departe de Dumnezeu, moartă față de favoarea și serviciul Său și chinuită de adevărul proclamat al Împărăției. Lazăr simbolizează pe rămășița credincioasă a „trupului lui Cristos”. Aceștia, după ce au fost eliberați din Babilonul modern în anul 1919, primesc favoarea lui Dumnezeu, simbolizată prin „sânul lui Avraam” și sunt mângâiați prin Cuvântul Său. Pentru o discuție detaliată a acestei parabole, noi îndrumăm cititorul la cartea *Ce a făcut religia pentru omenire?*, paginile 246-256, 302-312 și la *Turnul de veghere* din 15 Februarie și 1 Martie 1951. Acestea vor oferi un răspuns mulțumitor și o mare mângâiere tuturor cititorilor.

²² Cine este responsabil pentru această doctrină defăimătoare de Dumnezeu, despre un iad al chinului? Inițiatorul acesteia este însuși Satan. Scopul său în introducerea acestei doctrine a fost să îndepărteze pe oameni de la studierea Bibliei și să-i facă să urască pe Dumnezeu. Omul imperfect nu chinuiește nici măcar un câine turbat, ci îl omoară. Și totuși, clerul atribuie lui Dumnezeu, care este iubire, crima nelegiuită de a chinui creaturi umane, numai pentru că ele au avut ghinionul să se nască păcătoase (I Ioan 4:16). Doctrina iadului de foc era învățată de păgâni cu sute de ani înainte de Cristos. Aceasta, precum și doctrina „purgatoriului”, este bazată pe o altă doctrină falsă păgână, cea a nemuririi sufletului uman. Pentru a suferi chin veșnic în stare conștientă, după moarte, sufletul uman ar trebui să fie nemuritor și indestructibil.

²³ Doctrina despre un iad arzător, unde sunt torturați veșnic cei răi după ce mor, nu poate fi adevărată, în special din patru motive: (1) Ea este complet nescripturală; (2) este irațională; (3) este contrară iubirii lui Dumnezeu și (4) este contrară dreptății. Din această cauză, este cu atât mai mult de apreciat că Gheena este starea nimicirii unde vor merge Diavolul, demonii săi și toți potrivnicii umani ai guvernului teocratic al lui Iehova și de unde nu există înviere sau restabilire. Iar iadul, *sheolul* sau *hadesul*, înseamnă mormântul comun al omenirii, starea în care oamenii, buni și răi, merg și se odihnesc în speranța unei învieri sub Împărăția lui Dumnezeu.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Care este punctul de vedere general despre iad și ce întrebări se ridică în mintea interesată?
- 3-6. Cum denumesc diferitele limbi locul și cum nu sunt de acord în traduceri lor traducătorii englezi și străini?
7. (a) Cum știm noi că *sheol* înseamnă mormânt? (b) Ce exemplu scriptural sprijină adevărul chestiunii?
8. Merg oamenii buni în iadul Bibliei și cum probează rugăciunea credinciosului Iov răspunsul vostru?
9. Unde este localizat iadul, după învățătura falsă a religiei, dar ce învață Biblia?
10. (a) Soldații care mor în război merg în iad sau în rai, sau unde? (b) Este posibil ca oamenii să fie înghițiți de iad?
11. Poate un om să-și ia bunurile cu el, atunci când coboară în iadul Bibliei?
12. Există un exemplu scriptural despre vreun om care a mers în iad și a fost eliberat de acolo? Care este echivalentul cuvântului ebraic *sheol* în Scripturile Grecești?
13. Este adevărat că Satan a fost dintotdeauna în iad, întreținând flăcările? Ce declară Isaia 14:9 despre el?
- 14,15. (a) Va dăinui iadul veșnic? (b) Atunci, ce este „iazul de foc”, după interpretarea proprie a Bibliei?
16. De ce text se agață susținătorii iadului de foc, pentru a dovedi că iadul este un loc de chin?
- 17,18. (a) Atunci, ce înseamnă cuvintele lui Isus din Marcu 9:47,48? (b) Ce era Gheena și cum era ea folosită de iudei?
19. (a) Chinul veșnic sau nimicirea veșnică este pedeapsa rezervată celor care merg în Gheenă? (b) Cum este acest lucru întărit de parabola despre oi și capre?
20. De ce este irațional și ridicol să credem că „bogatul” a mers într-un iad al chinului și „săracul” în sânul literal al lui Avraam?
21. Care este înțelesul și aplicarea parabolei, pe scurt?
22. Atunci, cine este responsabil pentru această doctrină defăimătoare de Dumnezeu și care este scopul lui?
23. Care sunt cele patru motive pentru care această doctrină a iadului de foc nu poate fi adevărată? Ce se observă clar din acest scurt capitol?

CAPITOLUL IX

EXISTĂ O TREIME?

¹ O doctrină FUNDAMENTALĂ a așa-numitei „creștinătăți” este aceea cunoscută ca „Sfânta Treime”. Aceasta este acceptată ca adevăr scriptural și ținută ca sacră de milioane de persoane. Pe scurt, doctrina spune că există trei dumnezei într-unul: „Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt”, toți trei egali în putere, substanță și veșnicie. După cum este definită de *Enciclopedia Catholică* sub titlul „Treimea, Cea Binecuvântată”, „Treimea este termenul folosit pentru a semnifica doctrina centrală a religiei creștine - ...în unitatea Divinității există Trei Persoane, Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt, aceste Trei Persoane fiind cu adevărat distincte una de cealaltă. Astfel, în cuvintele Crezului athanasian: Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, Spiritul Sfânt este Dumnezeu și totuși nu există trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu”.

² O asemenea doctrină, împreună cu încercarea de a o explica, este foarte confuză. A o scuza prin cuvântul „Taină!” nu este satisfăcător. Dacă cineva are în minte cuvintele apostolului: „Dumnezeu nu este autorul confuziei” (1Cor. 14:33), acesta vede imediat că o asemenea doctrină nu este de la Dumnezeu. Ei bine, cineva poate întreba: dacă nu Dumnezeu este autorul acestei doctrine confuze, atunci cine?

³ Originea doctrinei treimii se trage de la babilonienii și egiptenii antici și de la alți mitologi din vechime. Nu va fi tras la îndoială de iudei și creștini că aceste popoare din antichitate se închinau la dumnezei demoni și că națiunea tipică a lui Dumnezeu, Israel, a fost avertizată să nu se amestece cu ei din această cauză. Înseamnă, atunci, că nu Dumnezeu a fost autorul acestei doctrine. Există două fapte mai interesante: (1) Un religionist care a trăit în secolul al II-lea, numit Tertulian, care locuia în Cartagina, Africa, a introdus termenul *trinitas* în scrierile ecleziastice latine, termenul „treime” nefiind folosit niciodată în Scripturile inspirate. (2) Doctrina unei triade a fost introdusă prima dată în scrierile ecleziastice grecești de un preot numit Teofil, care a trăit de asemenea în secolul al II-lea. În secolul al IV-lea sau în anul 325 (A.D.), s-a întrunit la Niceea, în Asia Mică, un consiliu de preoți sub autoritatea împăratului nebotezat Constantin și au confirmat doctrina. Astfel a început să fie declarată doctrina organizației religioase a creștinătății și preoții au ținut totdeauna la această doctrină complicată. Prin urmare, concluzia evidentă este că Satan este inițiatorul doctrinei treimii.

⁴ Cineva poate întreba: Dar ce puteți spune despre scripturile citate pentru a sprijini „treimea”? N-ar dovedi ele că doctrina pe care o învață clerul este diferită de treimea Babilonului antic? Fiecare persoană sinceră și temătoare de Dumnezeu dorește să cunoască realitatea. Ea realizează că această cunoștință este o apărare împotriva erorii și pentru a o câștiga, trebuie să se țină seama cu sinceritate de ambele părți ale unui argument. În acest scop, să ne întoarcem atenția către principalele scripturi folosite pentru a susține doctrina treimii.

⁵ Prima, textul care apare la 1Ioan 5:7, *Versiunea Regele Iacob și Versiunea Douay*. Acesta spune: „Căci există trei care poartă mărturia în cer, Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt; și aceștia trei una sunt”. A doua, Ioan 10:30, care declară pur și simplu: „Eu și Tatăl Meu una suntem”. Cea de-a treia, cuvintele lui Pavel referitoare la Isus Cristos din 1Timotei 3:16: „Dumnezeu s-a arătat în carne”. Cea de-a patra, textul binecunoscut din Ioan 1:1: „La început a fost Cuvântul și Cuvântul a fost cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”.

⁶ Atunci când preoții sunt întrebați de adepții lor, cum este posibil să existe o asemenea combinație de trei în unu, ei sunt obligați să răspundă: „Aceasta este o taină”. Unii au încercat să ilustreze acest lucru folosind triunghiuri, trifoi, sau chipuri cu trei capete pe un singur gât. Cu toate acestea, persoanele sincere care doresc să-L cunoască și să-L servească pe Dumnezeul Cel Adevărat, constată că este dificil să iubească și să se închine unui Dumnezeu complicat, ciudat, cu trei capete. Clerul care injectează asemenea idei, se va contrazice pe sine atunci când declară că Dumnezeu l-a făcut pe om după propriul Său chip; căci bineînțeles, nimeni n-a văzut vreodată o creatură umană cu trei capete.

⁷ Atitudinea luată de creștinii adevărați este: „Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om va fi găsit mincinos”. Standardul pe care ei îl acceptă este: „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este pur” (Rom. 3:4, NW; Prov. 30:5). Deoarece scripturile citate aici sunt din cuvântul pur al lui Dumnezeu, Biblia, este vital să le fie dată mare atenție. Cu aceste lucruri în minte, să luăm în considerare textul din 1Ioan 5:7: „Căci există trei care poartă mărturia în cer, Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt; și aceștia trei una sunt”.

⁸ Acesta este un exemplu izbitor despre o adăugare la cuvântul lui Dumnezeu, deși o asemenea adăugare este clar condamnată. Comentând acest text, un traducător al Scripturii Grecești, Benjamin Wilson, scrie în traducerea sa *Emphatic Diaglott*: „Acest text referitor la mărturia cerească nu este conținut în nici un manuscris grecesc, care a fost scris mai devreme de secolul al XV-lea. El nu este citat de nici unul din scriitorii ecleziastici greci; nici de vreunul din părinții latini de început, nici chiar atunci când subiectele pe care le tratau i-ar fi determinat în mod firesc să apeleze la autoritatea lui. Prin urmare, acesta este evident un fals”. Adevărul acestei declarații este sprijinit de faptul că traducerile moderne (cu excepția traducerilor romano-catolice din versiunile latine) nu includ acest text.

⁹ Următoarea scriptură pe care o vom lua în considerație este Ioan 10:30: „Eu și Tatăl Meu suntem una”. Citind numai acest text, cineva poate fi îndreptățit când argumentează că Dumnezeu și Isus erau una; dar în ce fel una? Iehova sfătuiește: „Dobândește înțelepciunea; și cu tot ce ai, dobândește priceperea” (Prov. 4:7). Această regulă trebuie aplicată în orice împrejurare și nu mai puțin în cazul de față.

¹⁰ Ceea ce vrea să spună Isus în Ioan 10:30, explică El însuși în rugăciunea Sa către Tatăl, în noaptea dinaintea execuției Sale: „Nu mă rog numai pentru aceștia, ci și pentru aceia care vor crede în Mine prin cuvântul lor; ca ei toți să poată fi una; așa cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să poată fi una în noi; ca lumea să poată crede că Tu M-ai trimis. Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, Eu le-am dat-o lor; ca și ei să poată fi una așa cum noi suntem una” (Ioan 17:20-22). Isus se ruga pentru aceia care deveneau membrii trupului Său, biserica. Pavel sprijină această idee la 1Corinteni 12:12: „Așa cum trupul este unul și are multe membre, toate membrele acelui trup, fiind multe, sunt un singur trup; tot așa este Cristos”. Ilustrând acest punct, el scrie: „Bărbatul este capul nevestei, chiar așa cum Cristos este capul Bisericii; și El este mântuitorul trupului” (Efes. 5:23). Și acum, fixându-L pe Iehova ca și Cap peste toți, apostolul scrie mai departe: „Capul oricărui bărbat este Cristos; și capul femeii este bărbatul; și capul lui Cristos este Dumnezeu” (1Cor. 11:3). Adevărul clar se descoperă de la sine, adică: așa cum Cristos și membrele trupului său sunt priviți ca una, tot așa Iehova și Cristos sunt priviți ca una. Ei toți sunt una în înțelegere, scop și organizare. Dacă nu aceasta era concluzia logică, Isus n-ar fi spus niciodată: „Tatăl Meu este mai mare decât Mine,” și prin urmare, „Nu voia Mea, ci voia Ta să fie făcută” (Ioan 14:28; Luca 22:42). De aceea, toți, inclusiv Isus, se află în supunere completă față de marele Cap, Atotputernicul Dumnezeu.

¹¹ Pretenția ridicată de cler, că Atotputernicul Dumnezeu s-a arătat în trup oamenilor, pe acest pământ, ne aduce la textul din 1Timotei 3:16, care declară: „Dumnezeu s-a arătat în trup”. Benjamin Wilson zice într-o notă marginală din *Emphatic Diaglott* despre versetul amintit: „Aproape toate manuscrisele vechi și toate versiunile au în acest pasaj „*El care*,” în loc de „*Dumnezeu*”. Acest cuvânt a fost adoptat”. Versiunea catolică *Douay* spune în acest verset: „Și evident mare este taina evlaviei, care s-a arătat în trup”. *Versiunea Americană Standard* spune: „El, care s-a arătat în trup”; tot așa spune și cea a lui *Moffatt*. Dacă Atotputernicul Dumnezeu ar fi fost încarnat, căci așa ar trebui să fie dacă treimea ar fi adevărată, atunci aceste cuvinte ale lui Ioan ar fi false: „Nici un om nu a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiul născut, care este în sânul Tatălui, acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18). Totuși, aceste cuvinte clarifică faptul că Isus, fiind în unitate completă cu Tatăl, a putut să-L declare sau să dea explicații despre El, atât prin cuvânt, cât și prin faptă, înaintea tuturor oamenilor, în timp ce era în trup. De aceea, Isus a spus: „Acela care M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” – Ioan 14:9.

¹² Vorbind sub inspirație, David îl descrie pe om ca fiind făcut „cu puțin mai prejos decât îngerii”. În Evrei 2:9 noi găsim citate chiar aceleași cuvinte, pentru a-L descrie pe Isus: „Dar noi îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, suferind moartea”. Dacă doctrina treimii este adevărată, atunci Dumnezeu a fost mai prejos decât îngerii în timp ce era pe pământ; ceea ce este contrar supremației Sale. Și totuși, noi știm că Isus a venit pe pământ pentru a procura o răscumpărare corespunzătoare prin viața Sa umană perfectă. Prin urmare, răscumpărarea trebuie să fie egală cu lucrul pierdut, anume viața umană perfectă, așa cum a avut-o Adam în Eden. De aceea, noi citim referitor la Isus: „El care, deși exista în formă de Dumnezeu, nu s-a gândit la o uzurpare, și anume că trebuia să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a dezbrăcat pe Sine, a luat chip de rob și a ajuns să fie asemenea oamenilor. Mai mult decât atât, când la înfățișare s-a găsit ca un om, s-a smerit” (Filip. 2:6-8, NW). Dreptatea lui Dumnezeu n-a lăsat pe Isus, ca o răscumpărare, să fie mai mult decât un om perfect. De aceea, El n-a putut fi supremul Dumnezeu Atotputernic în trup.

¹³ Textul final luat în considerare, în privința sprijinirii treimii este Ioan 1:1: „La început a fost Cuvântul și Cuvântul a fost cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”. Pentru a elimina orice contradicție aparentă de aici, să recurgem la traducerea cuvânt cu cuvânt din limba greacă, așa cum apare ea în textul subliniar din *Emphatic Diaglott*. Aceasta spune: „La început a fost Cuvântul și Cuvântul a fost cu Dumnezeu și un dumnezeu era Cuvântul”. Observați propoziția: „Cuvântul era cu Dumnezeu”. În acest caz, „Dumnezeu” este scris cu articolul hotărât înainte, în timp ce în următoarea propoziție, „și un dumnezeu era Cuvântul”, veți observa că „dumnezeu” este scris cu articolul nehotărât „un”. Acest lucru dovedește că este vorba despre două persoane diferite una de alta și nu despre două persoane ca fiind unul și același Dumnezeu. De aceea, *Traducerea Lumii Noi* este corectă când redă Ioan 1:1,2: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era un dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu”.

¹⁴ Gândind logic asupra acestui text, el va aduce alte lămuriri în minte. Psalmul 90:2 declară că Dumnezeu există „din veșnicie în veșnicie”. Întrucât acest lucru este adevărat, cum putea Cuvântul, dacă era *Acest* Dumnezeu, să aibă un început? Adevărul acestei chestiuni este că acest Cuvânt este Fiul lui Dumnezeu, care a devenit Isus Cristos și care a avut un început. În Apocalips 3:14, Isus spune clar că El a fost începutul creației lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care se vorbește despre Sine în Ioan 1:14 ca despre „singurul născut” din Tatăl: „Și cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”. Apostolul Pavel sprijină acest adevăr atunci când vorbește despre Isus ca despre „cel întâi născut din toată zidirea” (Col. 1:15). Din nou, învățătorii treimii trebuie să-și ia apărarea, spunând: „Aceasta este o taină!”

Spiritul sfânt

¹⁵ În cele patru scripturi pe care clerul le citează în mod eronat ca sprijinind treimea, numai prima (1Ioan 5:7, *Douay*) conține cuvintele „și Duhul Sfânt”, iar aceste cuvinte au fost găsite ca adăugate. Părerea generală despre „Duhul Sfânt” este că acesta este o persoană spirit, cea de-a treia persoană a „treimii”, egală cu Dumnezeu și Cristos în putere, substanță și veșnicie. În limba română, cuvântul grecesc pentru *spirit* este tradus prin vechiul cuvânt românesc *duh*, care înseamnă „spirit” sau „suflare”. O mică cercetare a oricărui dicționar, va descoperi că acel cuvânt grecesc *pneuma* tradus cu „spirit” este același cuvânt tradus în Biblie cu „vânt”. Așa cum vântul este invizibil omului, tot așa este spiritul lui Dumnezeu. Atunci când un om are spiritul lui Dumnezeu asupra lui, înseamnă că el a fost autorizat de Dumnezeu să împlinească o anumită lucrare, oricare poate fi acea lucrare. Deci, spiritul sfânt este puterea activă invizibilă a Atotputernicului Dumnezeu care mișcă pe servii Săi să facă voia Lui.

¹⁶ De dragul argumentului, să presupunem că Dumnezeu și Isus erau una în egalitate, putere și veșnicie în timpul când Isus a fost pe pământ până când a fost botezat. Unde era atunci cea de-a treia persoană a „treimii”, „Duhul Sfânt”? Trinitarienii vor declara că Ei trei erau una în acea perioadă. Dar, nu este adevărat că Biblia declară că atunci când Isus a fost botezat, spiritul a coborât asupra lui asemenea unui porumbel și imediat după aceasta El a fost călăuzit de spirit? Trinitarienii vor spune că toate trei persoanele „treimii” erau prezente cu acea ocazie și vor cita Mat. 3:16,17: „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis și a văzut spiritul lui Dumnezeu coborându-se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”.

¹⁷ Totuși, învățătorii trinitarieni vor trebui să răspundă la câteva întrebări referitoare la acest text, care îi va pune în încurcătură, ca de pildă: A cui voce a venit din cer, spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit”? Era aceasta propria voce a lui Isus? Unde fusese până atunci „Duhul Sfânt” sau spiritul sfânt, observând că acum coborâse peste Isus? N-au fost cerurile deschise pentru Isus, dacă El era Dumnezeu, în timpul celor treizeci de ani ai Săi petrecuți pe pământ? Dacă El era Dumnezeu sau o parte a treimii, egal în putere, substanță și veșnicie cu Dumnezeu, ar fi avut totdeauna acces la ceruri. Acestea și alte întrebări la fel de stânjenitoare au convins clerul că este mult mai bine să spună că totul este o mare taină.

¹⁸ Da, aceasta ar fi o taină, dacă doctrina treimii ar fi adevărată. Unul dintre cele mai misterioase lucruri este întrebarea: Cine a condus Universul în timpul celor trei zile când Isus a fost mort în mormânt sau în timpul celor treizeci și trei de ani și jumătate ai Săi, petrecuți pe pământ, în timp ce a fost făcut „cu puțin mai prejos decât îngerii”? Dacă Isus era Dumnezeu, atunci, în timpul morții lui Isus, Dumnezeu a fost mort în mormânt. Ce ocazie minunată ca Satan să preia complet controlul! Dar, simplul fapt că el n-a putut face aceasta, dovedește că singurul Fiu născut, și numai El, era cel mort. Scripturile declară în 1Timotei 1:17 că Dumnezeu este „Regele veșniciei, nemuritor”. Prin urmare, dacă Isus era Dumnezeul cel nemuritor, El n-ar fi putut muri. În timpul căii pământești a lui Isus, Diavolul a făcut orice efort pentru a aduce moartea asupra Lui; și după ce

a reușit în cele din urmă, cu siguranță că el n-ar fi permis învierea lui Isus, dacă Atotputernicul Dumnezeu ar fi fost mort. Cât de contradictoriu este totul, potrivit „treimii”!

¹⁹ Aici sunt potrivite cuvintele lui Isus din Ioan 14:28: „Tatăl Meu este mai mare decât Mine”. „Mai mare” înseamnă nu numai în ceea ce privește poziția, ci și persoana. Credincios promisiunii Sale, Tatăl și-a înviat Fiul în cea de-a treia zi. Dacă Iehova și Cristos cel mort erau una în substanță, învierea ar fi fost imposibilă. Religioniștii vor cita cuvintele lui Isus din Ioan 10:17,18: „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu”. În felul acesta, ei speră să dovedească faptul că Isus era Dumnezeu și putea să se învie pe Sine.

²⁰ Cu toate acestea, concluzia logică, ce reiese chiar din *Versiunea Regele Iacob*, a cuvintelor din Ioan 10:17,18 este că Isus, deoarece și-a dat viața de bună voie, a fost asigurat de porunca Tatălui Său că va fi înviat din nou și Îi va fi dată iar viața. El și-a luat viața înapoi, atunci când Dumnezeu I-a dat-o prin înviere. Aici, *Traducerea Lumii Noi* redă aceste cuvinte în mod potrivit: „Îmi dau sufletul, ca să-l pot primi din nou. Nimeni nu mi l-a luat, ci îl dau din proprie inițiativă. Am autoritate să-l dau și am autoritate să-l primesc din nou. Porunca în această privință am primit-o de la Tatăl meu”. Aceasta face clar faptul că prin ascultarea de voia lui Dumnezeu, Isus și-a dat viața în mod voluntar, ca răscumpărare, iar ca o răsplată a credincioșiei, El a avut autoritatea să o *primească* din nou din mâna Tatălui, prin faptul că L-a înviat.

²¹ Doctrina treimii n-a fost concepută de Isus sau de primii creștini. Niciunde în Scripturi nu este făcută vreo mențiune despre o treime. De aceea, dacă așa cum s-a pretins, aceasta este „doctrina fundamentală a religiei creștine”, este foarte ciudat că această doctrină confuză, complicată, n-a primit nici o atenție din partea lui Isus Cristos, prin nici un fel de explicație sau învățătură. Încă mai ciudat este faptul că oameni imperfecti, care au trăit cu sute de ani mai târziu, au trebuit să injecteze ideea în religia lor, prin păgâni și să o învețe ca pe un adevăr scriptural. Adevărul clar este că aceasta este o altă încercare de-a lui Satan de a ține departe persoanele temătoare de Dumnezeu de învățarea adevărului despre Iehova și Fiul Său, Isus Cristos. Nu, nu există nici o treime!

Întrebări pentru studiu

1. Cum este definită doctrina „treimii”?
2. Ce puncte de vedere se ridică și care este motivul de îndoială că Dumnezeu este autorul doctrinei?
3. De unde s-a tras „treimea” și cum și-a croit ea cale în religia creștinătății?
4. Ce întrebare se ridică în privința dovezii? De ce trebuie subiectul luat în considerare cu sinceritate?
5. Care sunt cele patru texte folosite de obicei, pentru a sprijini „treimea”?
6. Cum încearcă clerul să susțină doctrina și cum poate reacționa o persoană serioasă la încercarea acestora de a o explica?
7. Ce poziție ia creștinii adevărați și de ce?
8. Care sunt cele două realități cu privire la 1Ioan 5:7, ceea ce face inutil orice alt comentariu?
- 9,10. (a) Ce regulă trebuie să fie aplicată întotdeauna, atunci când luăm în considerare Biblia? (b) Cum explică Isus însemnătatea cuvintelor din Ioan 10:30 și cum arată apostolul că el a înțeles astfel acest lucru?
11. De ce nu dovedește 1Timotei 3:16, *Versiunea Regele Iacob*, că Atotputernicul Dumnezeu a fost făcut cunoscut în carne?
12. De ce n-ar fi putut Isus să fie Dumnezeu, atunci când a fost pe pământ?
13. Cum arată exprimarea și construcția gramaticală din Ioan 1:1 că aici este vorba despre două persoane separate?
14. Cum dezaprobă originea lui Isus treimea, în loc să o sprijine?
15. Care este realitatea cu privire la „cea de-a treia persoană” a treimii și ce este ea de fapt?
- 16,17. Ce s-a întâmplat la botezul lui Isus, lucru ce ridică semne de întrebare care resping treimea?

18. Ce complicații în privința stăpânirii s-ar fi ridicat, dacă Isus ar fi fost Dumnezeuul Atotputernic, în timp ce era pe pământ?
- 19,20. Ce text este citat, pentru a susține că Isus avea puterea de a Se învia, dar care este concluzia corectă ce trebuie trasă?
21. Ce concluzii ciudate se desprind cu privire la această doctrină și care este adevărul pur al întregii chestiuni?

CAPITOLUL X

„O RĂSCUMPĂRARE ÎN SCHIMBUL MULTORA”

¹ Una dintre doctrinele vitale învățată peste tot în Biblie este cea a răscumpărării, pe care Dumnezeu a furnizat-o prin Isus Cristos, pentru oamenii care ÎL iubesc pe Dumnezeu și au credință în El. De exemplu, să luăm cuvintele lui Isus din Matei 20:28 (NW): „Fiul omului a venit nu să fie servit, ci să servească și să-și dea sufletul ca răscumpărare în schimbul multora”. Isus a făcut și alte declarații cu același sens; tot așa au făcut și apostolii Săi. Profeții dinaintea timpului lui Isus au scris cu privire la această îngrijire a lui Dumnezeu foarte importantă și iubitoare, ce are ca rezultat binecuvântarea pentru oameni, *răscumpărarea*. Acesta este unul dintre adevărurile de bază ale cuvântului lui Dumnezeu.

² Acest cuvânt, *răscumpărare*, înseamnă ceva care izbăvește sau eliberează, furnizând eliberare. În Biblie, cuvântul se folosește adesea pentru eliberarea din necaz, primejdie sau nenorocire. Un astfel de exemplu se găsește la Isaia 43:3 (AS), unde citim: „Eu sunt Iehova Dumnezeuul tău, ...Eu am dat Egiptul ca prețul tău de răscumpărare”. Dumnezeu a dat Egiptul, Etiopia și Seba ca o răsplată sau un preț de răscumpărare cuceritorului persan al Babilonului, pentru eliberarea poporului Său din Babilon (comparați Ezechiel 29:17-20; Estera 1:1-3). În acest din urmă caz, cuvântul *răscumpărare* nu este folosit pentru a arăta la răscumpărarea sau eliberarea din păcat sau din moartea datorată păcatului.

³ „Răscumpărarea în schimbul multora” menționată de Isus la Mat. 20:28 (NW) desemnează de asemenea o eliberare sau o salvare. Psalmii 49:6,7 declară: „Ei se încred în avuția lor și se fălesc cu mulțimea bogățiilor lor; nici unul dintre ei nu poate să-și răscumpere fratele prin nici un fel de mijloace, nici să-i dea lui Dumnezeu un preț de răscumpărare pentru el”. Această scriptură este în armonie cu altele și scoate în relief faptul că „răscumpărarea” este o izbăvire împlinită nu prin bogăție sau abilitatea omului, ci printr-o îngrijire a lui Dumnezeu. Învățătura Scripturală a răscumpărării este că Iehova Dumnezeu a trimis pe Fiul Său Isus Cristos pe pământ, furnizând prin El și moartea Sa un preț de răscumpărare. În felul acesta, aceia dintre oameni care au credință în îngrijirea lui Dumnezeu pot veni în armonie cu El și servindu-L cu credincioșie, ei pot primi darul vieții, fiind eliberați de păcatul moștenit și de moartea eternă, ca rezultat al păcatului. Ca rezultat al acestui lucru, este scris la Romani 6:23 (NW): „Plata pe care o dă păcatul este moartea, dar darul pe care îl dă Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru”.

⁴ Răscumpărarea este acțiunea pe care Dumnezeu o îndeplinește în realizarea acestei izbăviri a omenirii prin Cristos. Răscumpărarea însăși este cea care servește ca preț de răscumpărare, lucrul prețios cu care se face răscumpărarea sau eliberarea, anume „omul Isus Cristos”.

⁵ Nevoia omului după un preț de răscumpărare este arătată prin faptul că toți oamenii sunt născuți imperfecti și păcătoși, așa cum a mărturisit chiar credinciosul David, care a declarat: „Iată, am fost născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Ps. 51:5, AS). Dacă oamenii păcătoși urmează să primească viață veșnică, atunci trebuie să vină eliberarea din această condamnare a păcatului și a morții și aceasta va veni de la Creator, deoarece omul a fost și este neputincios în această privință. De asemenea, aceasta este parte a scopului exprimat al lui Iehova că oamenii vor primi viață veșnică, așa cum a declarat Isus Cristos la Ioan 17:3 (NW): „Aceasta înseamnă viață veșnică, ca ei să asimileze cunoștință despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat și despre Acela pe

care L-ai trimis Tu, Isus Cristos”. Pentru a se împlini acest scop de a da viață oamenilor, este necesar un preț de răscumpărare.

⁶ Ceea ce este cumpărat cu prețul de răscumpărare este identificat în declarația lui Iehova Dumnezeu către perfectul Adam, referitor la ce urma să fie pierdut prin păcat și neascultare: „vei muri negreșit” (Gen. 2:17). Ceea ce s-a pierdut a fost viața umană perfectă împreună cu drepturile și perspectivele ei pământești. Ceea ce este răscumpărat sau redobândit este ceea ce a fost pierdut, anume viața umană perfectă împreună cu drepturile și perspectivele ei pământești. Legea dreaptă a lui Dumnezeu din Deuteronom 19:21 era că ceea ce se pierdea trebuia să fie înlocuit cu același lucru; de aceea, trebuia sacrificată o viață umană perfectă pentru o viață umană perfectă pierdută. Cine putea furniza răscumpărarea necesară?

⁷ Furnizorul răscumpărării este Iehova Dumnezeu, Izvorul vieții, Creatorul. Isus, singurul Său Fiu născut, a spus: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu născut, ...Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume” (Ioan 3:16,17, NW). Justiția a fost îndeplinită prin moartea suferită de omenire, pedeapsa dreaptă a păcatului. Așadar, răscumpărarea este o expresie a îndurării lui Dumnezeu, a bunătății Sale nemeritate față de omenire. Ce lucru prețios și bun putea exista, pe care Dumnezeu i-a plăcut să-l folosească pentru răscumpărarea acelor care apreciază bunătatea Sa iubitoare?

⁸ Acesta a fost Fiul Său iubit. La 1Timotei 2:5,6 (NW), citim: „Un om, Isus Cristos, care S-a dat pe Sine ca răscumpărare corespunzătoare”. Referitor la nașterea Sa ca om, relatarea din Matei 1:22,23, ne spune: „Toate acestea s-au întâmplat de fapt, ca să se îplinească ceea ce spuse Iehova prin profetul Său, când a zis: Iată, fecioara va rămâne însărcinată și va da naștere unui fiu, și îi vor pune numele Emanuel” (NW). Că Acesta avea să fie Răscumpărătorul sau Eliberatorul de păcat și moarte, a spus îngerul lui Iehova, în versetul 21: „El va mântui pe poporul Său de păcatele lui”. Cu privire la El, apostolul Petru a explicat de asemenea în Fapte 4:12 (NW): „Nu există salvare în nimeni altul, căci nu există un alt nume sub cer, care să fi fost dat printre oameni, prin care trebuie să fim salvați”. Dintre toate creaturile credincioase ale lui Dumnezeu din cer, Lui i-a plăcut să folosească pe Cel mai drag, trimițându-L pe pământ, pentru a deveni un om perfect, îndeplinind astfel, pe lângă alte lucruri, și lucrarea de răscumpărare. Evrei 2:9 (NW), declară: „Noi Îl vedem pe Isus, care a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii, încoronat cu glorie și onoare, deoarece a suferit moartea, pentru ca prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, să poată gusta moartea pentru fiecare om”. Cât de adevărat a fost strigătul bucuros al lui Ioan Botezătorul, atunci când L-a văzut pe Acesta apropiindu-se: „Iată, Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii!” – Ioan 1:29, NW.

⁹ Viața umană perfectă pe care Isus a pus-o în moarte este acel lucru prețios ce îndeplinește răscumpărarea a ceea ce păcatul lui Adam, al neascultării, a pierdut pentru toți urmașii săi. Sângele lui Isus vărsat în moarte, viața Sa umană pe care a oferit-o de bună voie ca jertfă, aceasta înseamnă răscumpărarea. Ea a fost furnizată aici pe pământ la moartea lui Isus. Ea a fost prezentată în cer ca o jertfă de răscumpărare pentru păcat, de Cristos Cel înviat și glorificat, căci El a fost înviat ca o creatură spirit, nemuritor, nemaifiind un fiu uman al lui Dumnezeu. Viața Sa umană perfectă, cu toate drepturile și perspectivele ei, a fost pusă în moarte, dar nu pentru păcat și ca pedeapsă. Ea n-a fost luată înapoi de Isus la învierea Sa, căci El a fost înviat ca o creatură spirit divină. După ce Tatăl ceresc a dat Fiului Său credincios răsplata vieții nemuritoare în spirit, viața umană jertfită a rămas în vigoare, un lucru de valoare cu putere de cumpărare, deci cu putere de răscumpărare. Valoarea vieții umane perfecte era acum disponibilă pentru a fi folosită în interesul oamenilor credincioși ce aveau nevoie să fie răscumparați. Aceste adevăruri minunate sunt făcute clare la Evrei 9:24-26 (NW), după cum urmează:

¹⁰ „Cristos a intrat nu într-un locaș sfânt făcut de mâini omenești, care este o copie a realității, ci a intrat chiar în cer, ca să apară acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Nici nu a intrat ca să Se ofere mereu, ca marele preot, care intră în locul sfânt în fiecare an, cu un sânge care nu este al său. Altminteri, ar fi trebuit să sufere de multe ori de la întemeierea lumii. Dar acum, la sfârșitul acestor sisteme de lucruri, El s-a arătat o dată pentru totdeauna, pentru a înlătura păcatul prin jertfa Sa”.

¹¹ Observăm că prin păcat Adam a pierdut viața umană perfectă, a fost condamnat în mod drept la moarte și în cele din urmă a murit, iar toți descendenții săi au moștenit păcatul și moartea de la el.

Dumnezeu L-a făcut pe Fiul Său iubit un om perfect, Isus a fost credincios, a mers în moarte, iar după aceea a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu și a fost înălțat la cer, prezentând acolo lui Dumnezeu meritul sau valoarea vieții Sale umane perfecte. Dar cum lucrează aceasta în interesul oamenilor credincioși? Cum răscumpără aceasta pe „mulți”? Acestea sunt întrebări bune, ce merită un răspuns din Biblie.

¹² Luca 3:38 îl numește pe Adam „fiul lui Dumnezeu”. Ca fiu uman al lui Dumnezeu, Adam a fost perfect, deoarece Iehova Dumnezeu l-a creat și „lucrările Lui sunt desăvârșite” (Deut. 32:4). Adam n-a fost făcut să fie ascultător de Dumnezeu în mod automat, ca un robot. Nu, ci el putea alege să asculte de Făcătorul Său și să se bucure de binecuvântările vieții care îi fusese dată, sau putea să nu asculte, în mod voluntar și să-și piardă viața și tot dreptul la ea. Astfel, chiar dacă el a fost perfect, credințioșia sa a fost supusă probei. Atunci când a păcătuit, Adam a încetat să mai fie fiul lui Dumnezeu, devenind un păcătos intenționat. „Adam nu a fost înșelat” (1Tim. 2:14). Astfel, sentința morții pentru păcatul ales cu voia a trecut asupra lui Adam, iar la timpul potrivit el a murit. Toți copiii săi, atât noi cât, și strămoșii noștri, am fost născuți după păcatul său.

¹³ Descendenții imperfecti ai lui Adam au putut alege să servească pe Dumnezeu cât mai bine cu putință sau să-și împietrească inimile împotriva bunătății Sale, în timpul puștinilor lor ani de viață. Iosua a zis izraeliților imperfecti: „Alegeți astăzi pe cine veți servi; ...în ceea ce mă privește, eu și casa mea vom servi pe Iehova” (Ios. 24:15, AS). Dar chiar și aceia care și-au pus mințile și inimile pentru închinarea adevăratului Dumnezeu au fost neputincioși să câștige viață veșnică pentru ei, fără acțiunea lui Dumnezeu în interesul lor. Romani 5:12 arată de ce: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea s-a extins la toți oamenii, deoarece toți păcătuiseră” – NW.

¹⁴ Ca om perfect, Isus s-a aflat într-o poziție asemănătoare cu cea ocupată cândva de omul perfect Adam în grădina Edenului. În Evrei 5:8,9, este spus referitor la Isus: „Deși era Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit; și, după ce a fost făcut perfect, a devenit responsabil pentru salvarea veșnică a tuturor acelor care ascultă de El” (NW). Perfecțiunea, nu numai a organismului uman, ci și a devotamentului față de Tatăl Său, a fost dovedită de Isus printr-o ascultare ireproșabilă. Din pricina aceasta, El a fost înălțat și a fost făcut Mare Preot, pentru a intra „chiar în cer”, unde a oferit valoarea jertfei Sale umane perfecte în interesul „tuturor acelor care Îl ascultă”. În contrast cu Adam, care a adus moartea asupra întregii omeniri, prin călcarea legii lui Dumnezeu, Isus, ca Marele Preot glorificat, prezentând în cer acest preț de răscumpărare, se află în poziția de a-i elibera pe cei credincioși dintre descendenții lui Adam de neputința moștenită, sub care toți sunt născuți. Prin răscumpărarea Sa El îi cumpără, îi răscumpără din păcat și moarte, aplicând meritul jertfei Sale în interesul lor, ca ei să poată avea o stare dreaptă înaintea Tatălui, prin Fiul – 1Cor. 6:20, 7:23.

Cine este răscumpărat?

¹⁵ Omul Adam nu se află printre cei răscumpărați. De ce? Deoarece el a fost un păcătos cu voia, a fost condamnat la moarte în mod drept, a murit pentru că a meritat și Dumnezeu nu-și va revoca judecata Sa dreaptă și nu-i va da viață lui Adam. El a avut viață perfectă și a pierdut-o premeditat. Nu există nici o îngrijire în răscumpărarea lui Dumnezeu pentru Adam. Dar în contrast cu ceea ce a făcut Adam mării sale familii născute după el, Isus Cristos răscumpără cu un preț de răscumpărare corespunzător pe oamenii care cred. El compensează condamnarea moștenită a acelor „mulți” care cred din familia lui Adam, aplicând în interesul lor meritul acestui preț de răscumpărare, iar aceștia sunt cei răscumpărați – Mat. 20:28.

¹⁶ Vor primi aceasta atât iudeii, cât și neiudeii? Da, deoarece Romani 5:18 declară: „Tot așa, printr-un singur act de îndreptățire, rezultatul pentru oameni de orice fel este că sunt declarați drepti pentru viață” (NW). Galateni 3:13 arată iudeilor că „prin cumpărare, Cristos ne-a eliberat din blestemul legii”; Romani 4:11 vorbește neamurilor care exercită credință ca „celor care au credință pe când sunt necircumciși, pentru ca să li fie socotită dreptatea” (NW). Deci, calea de acțiune a unui

individ hotărăște dacă el va primi foloase, în cele din urmă, din jertfa de răscumpărare a lui Cristos, sau nu. Cei răi cu voia și împietriți față de îngrijirea lui Iehova, nu primesc obligatoriu meritul răscumpărării și viața, ci așa cum este declarat la Ioan 3:36 (NW): „Cel care exercită credință în Fiul are viață veșnică; cel care nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”.

¹⁷ În felul acesta este arătată imparțialitatea lui Iehova, Marele Răscumpărător. Baza pentru învierea morților care se află în amintirea lui Dumnezeu și obținerea vieții în final, este aceeași îngrijire de răscumpărare. Isus a dat „răscumpărarea corespunzătoare pentru toți”, toți cei care intră în legământ cu Dumnezeu prin Isus ca mijlocitor. „Căci există un singur Dumnezeu și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, un om, Isus Cristos, care S-a dat pe Sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toți” – 1Tim. 2:5,6, NW.

¹⁸ Răscumpărarea pune, asupra acelor care vor să beneficieze de aceasta, o obligație și un privilegiu minunat. „Ghimpele care produce moartea este păcatul” (1Cor. 15:56, NW). De aceea, pentru ca oamenii să fie salvați de moartea datorată păcatului, ei trebuie să se informeze despre mila lui Dumnezeu prin Isus Cristos, apoi să aibă credință în îngrijirea pe care El a făcut-o. Această credință înseamnă a avea încredere deplină într-o asemenea îngrijire, a da tot meritul lui Dumnezeu pentru aceasta și a demonstra această convingere devotându-se lui Dumnezeu și informând și pe alții despre răscumpărare. O asemenea cale de acțiune urmată de acei oameni de bine, îi identifică pe ei ca fiind acei „mulți” pentru care a murit Cristos, inclusiv „mulțimea mare” descrisă în Apocalips 7:14, care spune despre ei: „Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare, și ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului” – NW.

¹⁹ Credința se bazează pe dovezi solide. Cuvântul Dumnezeului Celui Prea Înalt este baza demnă de încredere pentru credință. Cuvântul Său face clară îngrijirea de răscumpărare și astfel face posibilă credința în prețul de răscumpărare furnizat de Isus. Acei oameni de bine din zilele noastre care profită de această îngrijire și care rămân statornici în această credință, Îl vor găsi pe Isus Cristos ca „Părintele veșnicilor” (Isa. 9:6). Viața lor veșnică pe pământ sub Împărăția lui Dumnezeu va fi spre lauda singurului Dumnezeu Adevărat, Iehova, al cărui scop prin Isus Cristos este declarat de acest Fiul iubit, la Marcu 10:45 (NW): „Căci chiar Fiul omului a venit nu pentru a fi servit, ci să servească și să-și dea viața ca răscumpărare în schimbul mulora”.

Întrebări pentru studiu

1. În ce măsură este învățat adevărul despre răscumpărare în Biblie?
2. Care este unul dintre cazurile în care termenul „răscumpărare” este folosit în legătură cu Egiptul din vechime?
3. La ce fel de salvare sau eliberare se referă Isus prin cuvântul răscumpărare; așadar, care este învățătura scripturală a răscumpărării?
4. Care este sensul verbului și al substantivului „răscumpărare”?
5. Cum a fost arătată nevoia omului pentru un preț de răscumpărare?
6. (a) Ce a fost pierdut când Adam a păcătuit? (b) Ce este răscumpărat?
7. Cine furnizează răscumpărarea și ce L-a îndemnat să procedeze astfel?
8. Cum este identificat din punct de vedere scriptural Acela care este prețul de răscumpărare?
9. (a) Unde și cum a fost furnizată răscumpărarea? (b) Cum și unde a fost ea prezentată lui Dumnezeu?
10. Cum este explicat acest lucru în Evrei 9:24-26?
11. Ce întrebări necesită acum în mod potrivit un răspuns din Biblie?
12. Care era relația lui Adam cu Dumnezeu înainte și după ce a păcătuit; când au fost născuți copiii săi?
13. (a) Sunt oamenii liberi să aleagă pe cine vor servi? (b) Pot câștiga viața aceia care se închină lui Dumnezeu, lăsând la o parte îngrijirile Sale?

14. În ce privește funcționarea răscumpărării față de om, care este rolul lui Isus Cristos, ce posedă El pentru a putea folosi și cum este folosit acest lucru de valoare?
15. Se află Adam printre cei răscumpărați? Cum diferă urmările căii sale de acțiune asupra omenirii de cele ale lui Isus?
- 16,17. Sunt iudeii și ne-iudeii supuși foloaselor răscumpărării? Individual sau colectiv? În același fel? Imparțial?
18. Ce trebuie să facă oamenii pentru a fi salvați de moarte, al cărei imbold este păcatul? Cum demonstrează aceasta Apocalips 7:14?
19. Cum este furnizată o bază pentru credință pentru cei „mulți care sunt răscumpărați”?

CAPITOLUL XI

„ADUNAREA LUI DUMNEZEU”

¹ Multe sunt pretențiile numeroaselor sisteme religioase, în opoziție unele cu altele, referitoare la „biserica”, despre care s-au scris în Sfânta Scriptură atât de multe lucruri bune și încurajatoare. Unii susțin că numai organizația lor religioasă are dreptul exclusiv să reprezinte pe Dumnezeu. Ei spun că individul care caută favoarea și binecuvântarea lui Dumnezeu trebuie să participe la întâlnirile religioase prescrise, trebuie să sprijine organizația financiar și în alte privințe și trebuie să fie supus ordinilor cardinalilor, episcopilor, preoților, vicarilor, pastorilor și a altor oameni însărcinați cu supravegherea acestei organizații. Pe de altă parte, alții susțin că apartenența cuiva la unul din sistemele religioase îi va asigura calitatea de membru al „bisericii”, deoarece toate aceste organizații „merg pe aceeași cale”. Asemenea pretenții confuze fac dificilă calea cercetătorilor sinceri și onești, iar ei se află de la început într-o dilemă în ceea ce privește însemnătatea expresiei religioase „biserica” din unele traduceri ale Bibliei. Ce este „biserica”? Cum servește aceasta scopul lui Dumnezeu?

² Există numeroase sisteme religioase așa-zise „protestante”, ce pretind că sunt „biserica”. De asemenea, evreii au pretenția că dețin primul loc în inima lui Dumnezeu și cred cu sinceritate că ei vor fi, ca popor, instrumentul exclusiv al lui Dumnezeu. Totuși, dintre organizațiile religioase care se mărturisesc a fi canalul lui Dumnezeu, sistemul religios romano-catolic este proeminent. De aceea, pretenția acestuia este luată în considerare în mod deosebit aici. Organizația condusă de Vatican și-a răspândit influența până în cele mai îndepărtate teritorii ale creștinătății. Pe șase continente și pe insulele mărilor se găsesc reprezentanți preoțești, ce conduc întâlniri religioase și supraveghează educația tineretului oriunde este posibil.

³ Doctrina catolică pretinde că biserica din Roma este *singura* biserică adevărată, zidită pe Petru ca temelie a ei. Ierarhia susține că el a fost primul papă; de asemenea, ea mai susține că papa este capul vizibil al bisericii, că este succesorul lui Petru, este infailibil și este singurul om autorizat să interpreteze Biblia. Pentru a sprijini această pretenție, ei se agață de cuvintele lui Isus, adresate lui Petru, așa cum sunt înregistrate la Matei 16:18: „Și Eu îți spun: Tu ești Petru și pe această piatră Îmi voi zidi biserica. Și porțile iadului nu o vor birui” (*Dy*). Și astfel, pretinzând că Petru este primul papă și temelie bisericii, doctrina catolică arată că organizația religioasă a Vaticanului, care a acționat printr-un „Colegiu Sfânt al Cardinalilor”, cu urmașul lui Petru în persoana papei, ca și cap, este biserica lui Dumnezeu, instrumentul Său pentru desfășurarea scopurilor Sale și binecuvântarea oamenilor. Clerul învață că datoria bisericii este să „mântuiască suflete” și să pregătească oameni pentru „viața de apoi”.

⁴ Cu toate acestea, există o absență totală a vreunei dovezi scripturale că apostolului Petru i s-a dat vreodată întâietate în adunarea creștină. De exemplu, pentru a dovedi că Pavel n-a fost inferior lui Petru, acesta spune: „Dar când a venit Chifa [Petru] în Antiohia, m-am împotrivit lui pe față, căci era de condamnat. Căci înainte să vină unii de la Iacov, el mânca împreună cu neamurile; dar când au venit aceștia, s-a retras și s-a despărțit, temându-se de cei care erau circumciși. La prefăcătoria lui au încuviințat și restul iudeilor; astfel că și Barnaba a fost dus de ei în acea

prefăcătorie. Dar când am văzut că ei nu umblau drept după adevărul Evangheliei, i-am spus lui Chifa [Petru] înaintea tuturor: Dacă tu, care ești un iudeu, trăiești după felul neamurilor și nu ca iudeii, cum silești tu pe neamuri să trăiască în felul iudeilor”? (Gal. 2:11-14, *Dy*). Petru a scris prima din cele două epistole ale sale din Babilon, dar nu există nici o dovadă că el a vizitat măcar Roma, cu toate că Sfintele Scripturi spun clar că Pavel a făcut-o (1Pet. 5:13). Nici nu există vreo dovadă că cei doisprezece apostoli au succesori, căci Isus a descoperit la Apocalips (sau Descoperirea) 21:14 că există numai „doisprezece apostoli ai Mielului” (*Dy*). De aceea, pretenția că papa, ca succesori al lui Petru, este capul bisericii, este fără vreo bază în Scriptură sau în realitate. Ca oamenii să întemeieze o organizație pe pământ și să o eticheteze „Biserica”, pretinzând că aceasta este adevărata biserică a lui Dumnezeu, aceasta înseamnă o violare a cuvântului lui Dumnezeu, așa cum va fi arătat în continuare. O asemenea organizație pământească nu este „biserica” sau „adunarea lui Dumnezeu”, nici nu poate fi vreodată, deoarece ea nu este zidirea lui Dumnezeu și nu va servi scopul Său.

⁵ Din punct de vedere scriptural, cuvântul „biserica” înseamnă o adunare chemată afară din lume pentru scopul lui Dumnezeu; și astfel *Traducerea Lumii Noi* redă cuvântul grecesc *ekklesia* prin cuvântul „adunare”. Învățătura cu privire la biserică sau adunare a fost pentru mult timp un secret sfânt. El a fost descoperit mai întâi celor aleși dintre oameni ca membri ai adunării (Mar. 4:11). Există numai o singură adunare adevărată și la ea se face referire în Scriptură ca la „adunarea Dumnezeului celui viu” (1Tim. 3:15, *NW*). Dumnezeu, prin Fiul Său Isus Cristos, este ziditorul acelei adunări, căci Evrei 3:3,4 (*NW*) spune: „Cel care construiește casa are mai multă cinste decât ea. Fiinește, orice casă este construită de cineva, dar Cel care a construit toate lucrurile este Dumnezeu”. Acesta este sanctuarul, „adevăratul cort, pe care Iehova l-a ridicat, și nu omul” (Evrei 8:2, *NW*). Adevărata adunare este organizația prin care Atotputernicul Dumnezeu are drept scop să justifice suveranitatea și numele Său și să aducă binecuvântări oamenilor ascultători.

⁶ Înțelegând foarte bine scopul important al adunării, Dumnezeul Cel plin de înțelepciune a întemeiat-o pe o Piatră de temelie încercată și dovedită. Când Isus l-a anunțat pe Petru „pe această piatră Îmi voi zidi biserică”, El se referea la El Însuși, ca Marea Stâncă pe care va fi zidită biserică Sa. După manuscrisul Sirian, Isus a spus: „Tu ești Chifa; și pe această piatră [cephas], Îmi voi zidi biserică” (traducerea lui Murdock din manuscrisul Sirian). În Manuscrisul Sirian pronumele *tu* este masculin și arată că primul cuvânt, Chifa, este la genul masculin și înseamnă apostolul Petru. Dar în expresia „această piatră”, adjectivul din manuscrisul Sirian pentru *această* este feminin, arătând că cel de-al doilea *chifa* este feminin și nu se referă la Petru, ci la altcineva. El se referă la Însuși Isus Cristos, care este Marea Piatră. „Piatra [*petra* în greacă, *cephas* în siriană] era Cristos” (1Cor. 10:4, *Dy*). Petru a crezut în acea „Piatră” și a proclamat cu îndrăzneală că Isus Cristos era Temelia cerească, Piatra pe care este zidită adunarea lui Dumnezeu. Petru le-a spus conducătorilor iudei: „Aceasta este piatra care a fost respinsă de voi zidarii, care a devenit capul unghiului. În nimeni altul nu există salvare. Căci nu există alt nume sub cer dat oamenilor, în care trebuie să fim salvați” – Fap. 4:11,12, *Dy*; vezi de asemenea 1Petru 2:3-10, *Dy*.

⁷ Apostolul Pavel confirmă declarația lui Petru că Isus Cristos este Cel Principal din corpul bisericii adevărate, spunând: „Cristos este capul adunării”. „Și El este capul trupului, al adunării. El este începutul, întâiul născut din morți, pentru a deveni Cel care este întâiul în toate lucrurile” (Efes. 5:23 și Col. 1:18, *NW*). Acest lucru este adevărat, deoarece El este singurul care poate fi îndreptățit pentru acel loc important din organizația conducătoare cerească a lui Iehova. Conducerea adunării era o poziție prea nobilă pentru a o încredința unui om imperfect, chiar credincios, asemenea lui Petru, ce să mai spunem despre acordarea acestei responsabilități unei succesiuni de papi ai Romei, care nu sunt în nici un fel imitatori ai lui Petru, în ceea ce privește aderarea la învățătura creștină. Isus Cristos este „viu pentru totdeauna și veșnic” și nu are nevoie de un om pe pământ, ca un cap vizibil al adunării sau ca reprezentantul Său personal (Apoc. 1:18, *NW*). Fiind viu în cer, El a trimis spiritul sfânt și îl folosește pentru a conduce adunarea de pe pământ (Ioan 15:26; 16:7,13). Adunarea nu este o organizație pământească, ci este propria organizație teocratică a lui Iehova, în care El îi aduce pe cei credincioși dintre oameni.

⁸ Într-un sens tipic sau ilustrativ, națiunea celor doisprezece seminții ale lui Israel sub Moise, a fost o biserică sau o adunare (Fap. 7:37,38, *Dy*; *NW*). Mai Marele Moise, Isus Cristos, a primit mai întâi de la Tatăl Său pe apostoli, ca doisprezece „stâlpi” asociați ai adunării, din care Petru era unul (Ioan 17:6). Acest lucru este descris în simbol la Apocalips 21:14, unde adunarea este comparată cu o cetate mare: „Zidul cetății avea doisprezece temelii: pe ele erau cele doisprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului” (*Dy*). Cei doisprezece au fost puși ca și pietre de temelie ale adunării, dar cu Isus Cristos ca piatră de temelie (Efes. 2:20). De aceea, apostolul Petru spune tuturor membrilor adevăratei adunări, care cuprinde pe cei doisprezece apostoli și pe toți cei aleși de atunci încoace: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă spirituală, o preoție sfântă, pentru a oferi lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, jertfe spirituale acceptabile” – 1Pet. 2:5, *Dy*.

Membri

⁹ Cei aduși în adunare sunt selectați sau aleși de Dumnezeu prin Isus Cristos, Cel dintâi ales. Ei nu obțin intrarea în adunare după voia sau dorința lor proprie, nici nu își aleg pozițiile de serviciu în aceasta; căci „acum Dumnezeu a așezat membrele în trup, pe fiecare așa cum i-a plăcut Lui” (1Pet. 2:4; 2Tes. 2:13; Ioan 15:19; 1Cor. 12:18, *NW*; Ioan 3:27). După alegerea celor „doisprezece apostoli ai Mielului” ca stâlpi de temelie, chemarea s-a adresat în exclusivitate națiunii lui Israel, timp de trei ani și jumătate, iar Dumnezeu a ales dintre evrei persoane credincioase, pentru a fi asociate cu Isus Cristos în adunarea cerească. Aceștia au propovăduit cuvântul lui Dumnezeu și mulți au fost adăugați adunării – Fapte 2:41,46,47.

¹⁰ Mai târziu, la casa unui păgân numit Corneliu, Petru a fost privilegiat să extindă pentru prima dată invitația divină către ne-evrei sau neamuri. Aceștia au început de asemenea să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu și mai mulți dintre neamuri au fost adăugați adunării (Fap. 10:44-48; 15:14). Este de remarcat că toți cei aduși în asociere cu adunarea au fost, ca și Isus, vestitori ai cuvântului.

¹¹ După alegerea apostolilor ca primii membri ai adevăratei adunări, Iehova a continuat alegerea altor „pietre vii” pentru adunarea Sa. Această lucrare de alegere a continuat în timpul celor nouăsprezece secole de la învierea și urcarea lui Isus la cer. Biblia dă speranțe cerești celor chemați pentru a fi o parte din adunare, așa cum este arătat așa de bine de cuvintele lui Pavel: „Cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm cu nerăbdare un salvator, pe Domnul Isus Cristos, care va schimba trupul nostru umil pentru a fi conform trupului Său glorios, prin acțiunea puterii pe care o are, chiar de a-Și supune toate lucrurile” – Filip. 3:20,21, *NW*.

¹² Pentru a fi uniți în cele din urmă cu Cristos în adunarea cerească, apostolilor și celorlalți aleși ulterior li s-a cerut să-și încheie calea pământească credincioși până la moarte, așa cum a făcut Isus (1Pet. 2:21; Apoc. 2:10). Deși toți au fost primiți în legământul pentru Împărăție sau adunarea cerească, la moartea lor ei n-au fost luați imediat în cer și uniți cu Capul adunării. Ei au dormit în mormânt până la întâia înviere, la venirea lui Isus Cristos la templul lui Iehova în anul 1918, când au fost ridicați în glorie împreună cu El, Capul lor (Luca 22:29,30, *NW*; Apoc. 20:6). Astăzi, mai sunt încă pe pământ câțiva care urmează a se asocia cu Isus Cristos în adunarea cerească, dar și ei trebuie să-și încheie calea pământească credincioși până la moarte. Potrivit cuvântului lui Dumnezeu, fiecare dintre aceștia care mor acum, sunt „schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi” la o existență veșnică în spirit împreună cu Isus Cristos, în „trupul” sau adunarea Sa cerească – 1Cor. 15:42-54; Apoc. 14:13.

¹³ La Apocalips 14:1,3 Biblia prezice definitiv că numărul final al adunării cerești va fi de 144.000, conform hotărârii lui Dumnezeu. Deoarece adunarea Sa adevărată a fost simbolizată de cele doisprezece seminții ale lui Israel sub Moise, adunarea cerească este asemănată cu cele doisprezece seminții, cu câte 12.000 de membrii fiecare, sub Mai Marele Moise, Isus Cristos. Așadar, adunarea este limitată la acest număr ales, predestinat; în cer, ea este făcută partea principală sau corporația guvernatoare a organizației Universale a lui Iehova. La ea se referă Scriptura ca la „trupul” lui Cristos și ca la „mireasa” Mielului Isus Cristos (Apoc. 7:4-8; 19:7; 21:9; Efes. 1:20-23). Toate celelalte creaturi care vor primi viață din mâna lui Dumnezeu prin Împărăție,

nu vor fi o parte a „adunării lui Dumnezeu”, ci vor trăi pe acest pământ sub domnia lui Isus Cristos și a adunării Lui din ceruri.

Însărcinarea ei

¹⁴ Isus Cristos, Capul adunării, este numit în Scriptură „martorul credincios și adevărat” (Apoc. 3:14). De la timpul când a fost uns, până când buzele Sale au fost închise în moarte pe stâlpul de tortură, El Și-a consacrat toate eforturile propovăduirii Evangheliei sau a veștilor bune despre Împărăția lui Dumnezeu, declarând maiestatea numelui lui Iehova și cântând laudele Sale. Ca și Cap al adunării, El a citat însărcinarea Sa din Isaia 61:1,2 (AS): „Spiritul Domnului Iehova este peste Mine; căci Iehova M-a uns să propovăduiesc veștile bune celor blânzi; El M-a trimis să-i întăresc pe cei cu inima zdrobită, să vestesc libertatea prizonierilor și să deschid temnița celor care sunt legați; să proclam anul de îndurare al lui Iehova și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei care plâng”. Lucrarea sa a fost o lucrare de propovăduire – Luca 4:18-21.

¹⁵ Isus a declarat clar că aceeași însărcinare rămânea și asupra membrilor adunării. El le-a zis: „Voi Îmi veți fi martori... până la cea mai îndepărtată parte a pământului”. Petru confirmă această însărcinare a adunării de a propovădui, la fel cum a făcut Isus: „Voi sunteți un neam ales, o preoție regală, o națiune sfântă, un popor menit să fie o proprietate specială, ca să declarați pretutindeni virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1Pet. 2:9, NW) Acesta este motivul pentru care Isus a spus discipolilor Săi credincioși cu ocazia vizitei pe care le-a făcut-o, cu puțin timp înainte de înălțarea Sa: „Duceți-vă deci și faceți discipoli din oameni ai tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i” (Mat. 28:19,20, NW). Însărcinarea de a propovădui despre împărăția lui Dumnezeu revine tuturor membrilor adunării, căci ei toți sunt unși cu spiritul lui Dumnezeu. Ei trebuie să se ocupe de nevoile spirituale ale tuturor oamenilor care caută viață și binecuvântări din mâna lui Dumnezeu – Mat. 10:1-14; Luca 10:1-12; Ioan 2:20,27; Isa. 61:6.

¹⁶ Rămășița membrilor corpului sau adunării lui Cristos, aflată încă pe pământ, servește astfel „predicând această veste bună a Împărăției pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile” (Mat. 24:14, NW). Acei membri înviați acum și uniți cu Isus Cristos în templu, s-au dovedit cu toții credincioși, printr-o cale de acțiune a propovăduirii și servirii consecvente, în timp ce erau pe pământ, iar acum se află pentru totdeauna în cer împreună cu Capul adunării, ca împreună-moștenitori și domnitori în Teocrația glorioasă a lui Iehova.

¹⁷ Din cele amintite anterior, reiese cu claritate un singur lucru: Nu este datoria rămășiței adunării aflate încă pe pământ, care sunt martorii lui Iehova, să intre în alianțe politice cu națiunile acestei lumi. Nici nu este datoria și responsabilitatea lor să construiască o uriașă organizație lumească, sprijinită de bogăție fabuloasă și împodobită cu structuri impunătoare și costisitoare pentru închinare religioasă și supravegheată de o clasă specială de oameni a clerului (Ioan 18:36; Mat 6:19-33). Nu; responsabilitatea rămășiței aflate încă în carne, este să laude numele lui Iehova și să ducă mărturia despre gloria și supremația Sa. Cum? Servind „hrana spirituală la timpul potrivit” pentru aceia care flămânez și însetează după adevăr, invitându-i pe toți să se împărtășească din „apa adevărului fără plată”. Responsabilitatea lor este să aibă grijă ca numele și cuvântul lui Iehova să fie declarate în fiecare parte a pământului, acolo unde El face posibilă această proclamație. Această lucrare este făcută chiar în același mod cum a făcut-o Isus, anume din casă în casă, din oraș în oraș, din provincie în provincie și în public (Mar. 1:38; Mat. 11:1; Fap. 20:20,21). Credințioșii lor trebuie să fie arătați prin împlinirea însărcinării de a propovădui, așa cum a făcut Isus, în ciuda tuturor împotrivirilor, iar în felul acesta ei se dovedesc demni de încredere.

¹⁸ Cum împlinește astăzi pe pământ adevărata adunare scopul lui Dumnezeu? Îngrijindu-se ca veștile bune să fie propovăduite așa cum poruncește El. Pentru a vesti peste tot mesajul Împărăției, sunt folosite Biblii, cărți, broșuri, reviste, tratate, înregistrări, predici publice și orice alte mijloace scripturale potrivite. Că aceasta va fi calea dreaptă de acțiune, singura cale pentru adunare, până în acest „timp al sfârșitului” acestei lumi, a fost explicat clar de profeția lui Isus adresată apostolilor

Săi, la Matei 24:14: „Această veste bună a împărăției va fi propovăduită pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate națiunile, iar atunci va veni sfârșitul final” (NW). Adunarea este responsabilă să împlinească o asemenea propovăduire și s-o facă în același fel ca Isus. Astăzi numai adevărata adunare face această lucrare în felul acesta. Prin urmare, trebuie să se vadă clar care este biserica sau adunarea adevărată și cine sunt asociați cu ea pe pământ (Mat. 7:15,20; 21:43). Adunarea adevărată face lucrarea lui Dumnezeu așa cum a poruncit El. Ea va continua să facă așa, până când cea parte de lucrare a adunării pe pământ este încheiată.

Întrebări pentru studiu

1. Cu ce situație confuză se confruntă cercetătorul sincer, care caută să găsească adevărata adunare?
2. Cine pretinde a fi „biserica” și care sistem religios iese în evidență printre acești pretendenți?
3. Ce învață doctrina catolică referitor la „biserica” și la ce text al Bibliei se referă ea adesea pentru susținere?
4. Care este dovada că pretenția catolică este neîntemeiată?
5. Ce înseamnă termenul *biserică* și care este singura biserică adevărată?
6. Pe cine este zidită „biserica”?
7. Ce dovadă suplimentară există referitor la Temelia și Capul „bisericii” și de ce trebuie să fie corect acest punct de vedere?
8. Cine au fost primii membri ai adunării luați dintre oameni și cu ce sunt ei comparați?
- 9,10. (a) În ce mod sunt aduși membrii în adunare; cum a continuat Dumnezeu să-i aleagă? (b) Ce se vede că este adevărat cu privire la toți membrii?
11. Cât timp a continuat alegerea membrilor și ce speranță le este oferită?
12. Ce se cere tuturor membrilor, înainte de a fi uniți în cer cu Capul Isus Cristos, în cele din urmă?
13. Câți membrii vor exista în adunare și ce puteți spune despre ceilalți oameni care vor primi viață?
14. Prin ce titlu este cunoscut Capul; în ce activitate pământească s-a angajat El, în împlinirea însărcinării Sale?
- 15,16. Care este responsabilitatea ce rămâne asupra adunării?
17. În ce activitate nu trebuie să se angajeze membrii aflați încă pe pământ și care este lucrarea lor cea mai importantă?
18. Cum își împlinește rămașița adunării însărcinarea astăzi? Cât timp va continua această activitate și cum sunt identificați membrii adevărați ca o grupă pe pământ?

CAPITOLUL XII

„ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU”

¹ Iehova Dumnezeu este Suveranul Universal și absolut. Dar oamenii care nu recunosc acest fapt au înființat diferite guverne de fabricație proprie, în timpul celor șase mii de ani trecuți. Fie că au fost domnii tribale, monarhii, guverne, dictaturi sau sisteme politice democratice, totuși trebuie admis că toate au fost departe de a satisface nevoile oamenilor. Aceasta se datorează faptului că domnitorii, precum și cei peste care au domnit, au trecut cu vederea singurul lucru de care aveau nevoie, anume, întemeierea Împărăției lui Dumnezeu.

² Chestiunea dominației Universale s-a ridicat în timpul când omul s-a sustras de sub legea dreaptă a lui Dumnezeu și de atunci a început calea violentă a guvernării umane de sub domnia invizibilă a lui Satan. De aceea, Iehova a promis în grădina Eden că în viitorul îndepărtat El Însuși va întemeia o Împărăție Universală. Această declarație, prima profeție dată omului, este înregistrată la Geneza 3:15. Fiind o promisiune solemnă cu privire la o „sămânță” a Împărăției, acest scop declarat al lui Dumnezeu este un legământ pentru Împărăție.

³ În decursul timpului, Dumnezeu a descris pe larg acea promisiune originală, făcând un legământ pentru Împărăție cu prietenii Săi Avraam, Isac și Iacob, referitor la Sămânța pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului. Ulterior, a fost descoperit prin Iacob că Sămânța promisă va veni prin seminția fiului său Iuda (Gen. 17:7,8; 22:16-18; 26:3-5; 28:13-15; 49:10). Mai târziu, Dumnezeu a întemeiat o teocrație, aceasta însemnând „domnia lui Dumnezeu”, peste descendenții lui Iacob, națiunea lui Israel. Totuși, aceasta n-a fost Împărăția promisă în Eden. Ea n-a zdrobit capul Șarpelui, nici n-a binecuvântat toate familiile pământului. Ea a fost numai un tablou sau un tip a acelei Împărății mai mari, ce urma să vină mai târziu.

⁴ În acel aranjament tipic, capitala a fost stabilită la Ierusalim, care cuprindea și Muntele Sion. Palatul regelui și chivotul sfânt al lui Iehova se găseau acolo. Fiind o guvernare condusă de Dumnezeu, se spunea că regele sta pe „scaunul de domnie al lui Iehova”, ca reprezentantul Său vizibil regal. Ca atare, poporul nu alegea regele prin vot, deoarece Dumnezeu era adevăratul Suveran și El alegea și-și ungea propriul rege, pentru a-L reprezenta. Deoarece David a fost un om plăcut după inima lui Dumnezeu, din seminția lui Iuda, Iehova a făcut cu el un legământ veșnic pentru împărăție, ca aceasta să continue pe linia urmașilor săi (Fap. 13:22; 2Sam. 7:12-16). Când acea împărăție teocratică tipică își îndeplinesc scopul și se apropia de sfârșitul ei, Iehova a declarat: „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința (Ezec. 21:27). Răsturnarea a venit în anul 607 î.C., odată cu nimicirea Ierusalimului. Singurul care „are drept” să fie rege, anume Isus Cristos, a apărut în anul 29 d.C.

⁵ Doi istorici, numiți Matei și Luca, au trasat individual linia descendenților lui David și amândoi au ajuns la aceeași concluzie: că Isus Cristos era moștenitorul legal. El s-a dovedit a fi într-adevăr „Leul din seminția lui Iuda” (Mat. 1:2-16; Luca 3:23-34; Evr. 7:14; Apoc. 5:5, NW). Îngerii L-au slăvit în deplină armonie pe Dumnezeu la nașterea Celui care trebuia să zdrobească capul Șarpelui. Apoi, când El a fost botezat la vârsta de 30 de ani și uns să devină Regele guvernului ceresc, din cer s-a auzit vocea lui Dumnezeu care spunea: „Acesta este Fiul Meu, Cel iubit, pe care L-am aprobat”. Asemenea declarație a arătat că Isus a fost născut acolo prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu, pentru a fi un Fiu spiritual. Un simplu om nu putea fi regele Guvernului ceresc – Mat. 3:17, NW; Fap. 13:33; 1Cor. 15:50.

⁶ Cu o anumită ocazie, acest Moștenitor uns al Împărăției a spus că cel mai mic în Împărăția cerului era mai mare decât Ioan Botezătorul (Mat. 11:11, NW). Dacă așa stau lucrurile, care sunt cerințele pentru intrarea în Împărăție? Cine și câți pot să intre în ea? Apocalipsa limitează la 144.000 numărul celor care devin o parte a Împărăției și stau pe Muntele Sion ceresc. În felul acesta, se vede că Dumnezeu n-a intenționat niciodată să convertească această lume veche și să-i ia pe toți cei buni în cer. Există numai câțiva care găsesc intrare în această Împărăție – numai o „turmă mică” în comparație cu populația pământului – Apoc. 14:1,3; 7:4-8; Mat. 7:13,14; Luca 12:32.

⁷ Toate acestea pot părea un mister pentru aceia care n-au cunoștință din Biblie și învățăturile ei. Într-adevăr, acesta este „secretul sacru al lui Isus Cristos” (Efes. 3:4, NW). Numai aceia care sunt „chemați, aleși și credincioși” dintre oameni vor domni împreună cu „Domnul domnilor și Împăratul împăraților” (Apoc. 17:14). Deoarece „carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu”, aceștia trebuie să devină fii spirituali ai lui Dumnezeu. Chiar așa cum Isus Cristos i-a spus lui Nicodim: `Dacă un om nu este născut din nou, fiind născut din apa adevărului și din spirit, el nu poate vedea sau intra în Împărăția lui Dumnezeu` – 1Cor. 15:50, NW; Ioan 3:3-13; 1:12,13; Iac. 1:18.

⁸ Acești fii spirituali ai lui Dumnezeu, care primesc „spiritul înfierii” pot spune: „Înșuși spiritul depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Dacă deci suntem copii, suntem și moștenitori: da, moștenitori ai lui Dumnezeu, dar comoștenitori cu Cristos” (Rom. 8:15-17, NW). Acești moștenitori sunt aduși într-un legământ pentru Împărăție, așa cum a declarat Isus: „Eu fac un legământ cu voi, așa cum Tatăl Meu a făcut un legământ cu Mine, pentru o Împărăție, ca să puteți mânca și bea la masa Mea, în Împărăția Mea, și să stați pe tronuri de domnie” (Luca 22:28-30, NW). Ei domnesc o mie de ani împreună cu Isus Cristos, în calitate de regi și preoți. Apostolul Petru vorbește despre această „preoție regală” ca despre „o națiune sfântă, un

popor menit să fie o proprietate specială”, care moștenește Împărăția, deoarece ei aduc roadele ei. Ei toți împreună constituie familia regală a lui Dumnezeu, Tatăl – Apoc. 20:4,6; 5:10; 1Pet. 2:9, NW; Mat. 21:43-45.

⁹ Din toate cele de mai sus, este evident că Împărăția nu este pământească, ci cerească. Ea este partea invizibilă sau cerească a „lumii noi”. „Eu nu sunt din această lume”, a spus Isus și iarăși, „Împărăția Mea nu este o parte a acestei lumi” (Ioan 8:23; 18:36, NW; Isa. 65:17; 2Pet. 3:13). Așadar, Regele Isus Cristos a fost omorât în carne și a fost înviat ca o creatură spirit invizibilă. De aceea, lumea nu-L va mai vedea. El a mers să pregătească un loc ceresc pentru moștenitorii Săi asociați, „trupul lui Cristos”, pentru că și ei vor fi creaturi spirit invizibile. „Cetățenia lor este în ceruri” – 1Pet. 3:18, Dy; Ioan 14:19; Ioan 14:2; Filip. 3:20, NW.

¹⁰ Arătând în continuare că Împărăția este cerească, Iehova spune: „Cerul este tronul Meu și pământul este așternutul picioarelor Mele”. Isus Cristos spune că El stă împreună cu Tatăl pe tronul Său (Isa. 66:1; Apoc. 3:21). Este cu totul nepotrivit să credem că stăpânirea Împărăției peste întreg Universul va fi administrată de pe așternutul modest al picioarelor Sale, pământul.

¹¹ Dacă aceasta urmează să fie o Împărăție cerească, cine vor fi supușii domniei ei? În regatul nevăzut, oștirile îngerești, miriade de îngeri, vor servi ca mesageri credincioși ai Regelui. Pe pământ, copiii credincioși ai Regelui Isus Cristos, ce cuprind pe strămoșii Săi credincioși care vor fi înviați atunci, vor fi „prinți pe tot pământul” (Ps. 45:16). Câțiva din acești reprezentanți princieri sunt menționați în Evrei, capitolul 11. Atunci și „mulțimea mare” de „alte oi” ale Sale, descrisă la Apocalips 7:9-17 (NW), vor continua „să-L servească zi și noapte”, și mulți dintre ei vor fi de asemenea „prinți”. Supraviețuind războiului Universal al Armagedonului, ei „se vor înmulți și vor umple pământul” în dreptate, iar copiii lor vor deveni supuși ascultători ai Regelui Isus Cristos. În cele din urmă, cei „nedrepti”, care urmează să fie înviați atunci pentru a-și dovedi integritatea, trebuie să se supună plini de bucurie conducerii teocratice (Fap. 24:15, NW). Cei care se dovedesc rebeli sau devin necredincioși în timpul dezlegării lui Satan, la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, vor fi nimiciți definitiv împreună cu Satan Diavolul – Apoc. 20:7-15.

¹² Împărăția lui Dumnezeu este un guvern paternalist, supușii săi primind viață de la Tatăl prin Isus Cristos, Regele domnitor. Prin urmare, toți, inclusiv Regele, se supun în ascultare credincioasă lui Iehova Dumnezeu. După cum spunea Regele David: „A Ta, O, Iehova, este măreția, puterea, slava, victoria și maiestatea; ... a Ta este împărăția, O, Iehova, Tu ești înălțat ca și Cap, mai presus de toate” (1Cron. 29:11, AS). Spre deosebire de guvernul democratic făcut de om, toată forța juridică, puterea legislativă și autoritatea executivă ține numai de Teocrat. Profetul spune: „Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este Legiuitorul nostru, Iehova este Regele nostru” (Isa. 33:22, AS). Și totuși, o asemenea domnie nu este un regim aspru, dictatorial, crud și autoritar. Lucrările lui Iehova sunt desăvârșite și căile Sale sunt drepte – Deut. 32:4, AS.

Acum este aproape

¹³ Dacă Împărăția trebuie să fie cerească, de ce au proclamat atât Ioan Botezătorul, cât și Isus Cristos: „Împărăția cerurilor s-a apropiat”? Deoarece Regele uns era personal în mijlocul lor, proclamând mesajul emoționant al Împărăției. De aceea, când fariseii necredincioși au cerut să știe când va veni Împărăția, Regele a răspuns: „Iată! Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru” (Mat. 3:2; 4:17 și Luca 17:20,21, NW). Atât timp cât Isus Cristos a fost în mijlocul lor, și discipolii au proclamat prezența Împărăției (Mat. 10:7; Luca 10:8-11). Dar nu există nici o înregistrare că ei au continuat să facă acest lucru și după înălțarea Sa la cer. Un asemenea anunț nu era potrivit, până la întoarcerea Sa și prezența a doua.

¹⁴ Cu privire la această chestiune, discipolii au întrebat ce semn va indica întoarcerea lui Isus, sfârșitul acestui sistem vechi de lucruri și întemeierea Împărăției Sale (Mat. 24:3; Fap. 1:6-8). Isus cunoștea că la Psalmul 110:1,2 era prezisă o perioadă lungă de așteptare. El știa, de asemenea, că oamenii erau incapabili să vadă Împărăția cerească invizibilă atunci când avea să fie instalată. De

aceea, El le-a spus ce semn vizibil să aștepte. Aceasta a fost într-adevăr o profeție de largă perspectivă, cu împlinirea peste aproape 1900 de ani.

¹⁵ Începând cu anul 1914, evenimente care au zguduit lumea au urmat într-o succesiune rapidă, unul după altul. Acestea marchează acel an ca timpul când Isus Cristos a început să domnească în mijlocul dușmanilor Săi. Acela a fost un timp când națiunile au devenit mânioase. Nașterea guvernului ceresc din acel an, simbolizată prin nașterea unui copil de parte bărbătească ce va conduce toate națiunile cu un toiag de fier, a precipitat un război în cer, ce a avut ca rezultat aruncarea lui Satan, care a adus de atunci mult necaz pe pământ și mare, chiar așa cum a fost prezis – Apoc. 11:17,18; 12:1-12, NW.

¹⁶ Un alt semn distinctiv descris de Isus, care indica întemeierea Împărăției era: „Această veste bună a Împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii tuturor națiunilor” (Mat. 24:14, NW). Aceasta nu este vestea bună a unei Împărății viitoare, ci vestea despre una întemeiată acum. Așadar, de la și după anul 1919 cea mai susținută campanie publicitară făcută vreodată pe pământ, se face ca semn că „Împărăția cerurilor s-a apropiat”.

¹⁷ Odată cu stabilirea Împărăției cerești și izgonirea lui Satan, voia lui Dumnezeu s-a făcut acum în cer. De aceea, se poate spune că Împărăția Lui este aici. Dacă așa stau lucrurile, este potrivit să includem cuvintele „să vină Împărăția Ta”, atunci când spunem rugăciunea Domnului? Este chiar mai potrivit să ne rugăm astfel din anul 1914, căci Satan a fost izgonit din cer și aruncat pe pământ, iar voia lui Iehova se face acum numai în ceruri. De aceea, creștinii vor continua să se roage ca această Împărăție să vină cu toată furia ei distructivă împotriva forțelor rămase ale lui Satan, în bătălia Armagedonului. Ei vor continua să se roage să se facă voia lui Dumnezeu „după cum în cer, așa și pe pământ”.

Neinstigator

¹⁸ Dar nu este instigator să spui rugăciunea Domnului și să anunți că Împărăția s-a apropiat? De ce întrebăm noi aceasta? Deoarece Isus a fost atât de acuzat pentru că a făcut o proclamație similară. Așa cum a fost atunci, tot la fel este și acum, căci clerul sectar acuză că mesajul Împărăției proclamat de martorii lui Iehova este instigator (Ioan 18:28-32; Luca 23:1,2). Dar nici o curte de justiție dreaptă nu l-ar numi astfel din punct de vedere legal, chiar dacă facerea voinței lui Dumnezeu pe pământ înseamnă nimicirea guvernelor prezente omenești și înlocuirea lor cu maiestuoasa Împărăție a cerurilor. Căci nu există stăpânire decât de la Dumnezeu. Împărăția este a lui Dumnezeu – Rom. 13:1,2.

¹⁹ Scopul adevărat al Împărăției este să zdrobească toată rebeliunea și să restatornicească dreptatea în Univers. De aceea, Satan și organizația sa nelegiuită vor fi nimiciți sub puterea irezistibilă a aceluia guvern teocratic (1Cor. 15:25). Apoi, sub domnia dreaptă a Împărăției, va fi realizat scopul original al Creatorului, anume popularea pământului cu oameni care vor servi, lăuda și onora pe Dumnezeul lor iubitor. Toate acestea vor justifica numele, cuvântul, scopul și suveranitatea lui Iehova Dumnezeu. Deoarece Împărăția cerurilor este cea care va face acest lucru, înseamnă că Împărăția este de mai mare importanță decât orice altceva. O asemenea importanță este de asemenea indicată prin faptul că cea mai mare învățătură, da, întreaga temă a Bibliei, este Împărăția. Profețiile date sub inspirație de Dumnezeu, pildele și învățăturile lui Isus, toate au în prim plan „Împărăția cerurilor”.

²⁰ De asemenea, oamenii care vor trăi sub domnia ei, trebuie să facă Împărăția cel mai important lucru în viețile lor. De ce? Deoarece atât de mult a iubit Creatorul lumea nouă, încât a dat pe singurul Său Fiu născut ca să fie Regele ei. Fiul lui Dumnezeu s-a dezbrăcat de glorie și s-a smerit, devenind ținta atacurilor sălbatice ale lui Satan, pentru a se pregăti ca Justificator al lui Dumnezeu (Ioan 3:16; Filip. 2:5-8; Evr. 5:8,9). El a vândut tot ce avea pentru a cumpăra această comoară. Urmând exemplul lui Isus, apostolii au căutat „mai întâi Împărăția”. Calea unuia dintre ei exprima aceasta: „Există un singur lucru această privință: mă grăbesc spre țintă, pentru premiul chemării de sus, indiferent cât mă poate costa acest lucru” (Mat. 13:44-46; 6:33; Filip. 3:13,14, NW). Oamenii

de bine care speră să trăiască pe pământ în lumea nouă, nu-și împart afecțiunea și supunerea cu această lume veche satanică, ci fac Împărăția lucrul cel mai important în viețile lor.

²¹ Scopul de neînving al lui Iehova Dumnezeu de a întemeia o Împărăție dreaptă în aceste zile din urmă, a fost împlinit în anul 1914 A.D. În viitoarea bătălie a Armageddonului, aceasta va lovi cu toată forța întreaga organizație a lui Satan Diavolul și va nimici toate părțile ei, atât pe cea de sus, cât și pe cea de jos, vizibilă și invizibilă, așa cum a fost prezis de profetul Daniel: „În zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic” (Dan. 2:44). Nu numai că aceasta va dura veșnic, dar bunăstarea și pacea din guvernul lui Cristos nu vor avea sfârșit (Isa. 9:7; Dan. 7:14; Luca 1:33). Depășește imaginația oamenilor imperfecti să conceapă binecuvântările pe care această Împărăție glorioasă le va acorda tuturor celor care vor fi privilegiați să trăiască sub domnia ei dreaptă.

²² Punctul culminant al secolelor a fost atins, iar marea chestiune a suveranității Universale este aproape să fie rezolvată o dată și pentru totdeauna prin Împărăție. Așadar, treziți-vă, toți care doriți să trăiți sub acest guvern drept! Nu vă puneți încrederea în domnitorii acestei lumi vechi, care au întemeiat o organizație lumească internațională în ciuda domniei drepte a Împărăției lui Dumnezeu. Ascultați pe Regele Isus Cristos și fugiți la munții Împărăției, cât încă mai este timp (Rom. 13:11; Mat. 24:15-20). Timpul care a mai rămas este scurt, pentru că „Împărăția cerurilor s-a apropiat”.

Întrebări pentru studiu

1. Cum au sfidat oamenii suveranitatea Universală? Cu ce rezultat?
2. Ce mare chestiune s-a ridicat în grădina Edenului și cum va fi ea rezolvată?
3. (a) Ce evenimente s-au întâmplat în legătură cu sămânța promisă? (b) A fost domnia teocratică a lui Israel Împărăția promisă?
4. (a) Cum a simbolizat guvernul lui Israel Împărăția lui Dumnezeu? (b) Când a fost răsturnată națiunea lui Israel și ce promisiune a făcut Iehova atunci?
5. Cine este moștenitorul legal al tronului Împărăției cerești? Când a fost El uns să fie Rege?
6. Câți vor fi asociați cu El în Împărăție?
- 7,8. (a) Numai în ce fel pot oamenii să intre în ea și să devină o parte a Împărăției lui Dumnezeu? (b) În ce legământ sunt aduși aceștia și care sunt privilegiile lor glorioase după aceasta?
9. Împărăția lui Dumnezeu este pământescă sau cerească?
10. Ce dovedește în mod convingător că Împărăția este cerească?
11. Ce creaturi vor fi privilegiate să trăiască sub domnia Împărăției, ca supuși ai ei?
12. Ce fel de guvern este Împărăția lui Dumnezeu și cum diferă acesta de cel al democrației?
13. De ce a fost făcut anunțul „Împărăția cerurilor s-a apropiat”, acum 1900 de ani?
14. De ce a fost necesar să fie dat un anumit semn de Cristos, pentru a indica întemeierea Împărăției?
15. Dacă anul 1914 a marcat timpul când Împărăția a fost instalată, ce evenimente din lume dovedesc aceasta?
16. Ce alt semn vizibil dovedește că Împărăția este aici?
17. Deoarece Împărăția este acum instalată, este potrivit pentru creștini să continue să rostească rugăciunea Domnului?
18. Este un lucru instigator anunțarea mesajului Împărăției?
19. (a) Ce scopuri va îndeplini Împărăția? (b) Cum este arătată importanța Împărăției în Biblie?
20. După Creator, cum își arată creaturile iubirea și aprecierea pentru Împărăție?
21. Ce asigurare ne este dată prin profeți, că Împărăția stabilită acum va dăinui veșnic?
22. De ce acum este timpul avansat ca oamenii să se trezească?

CAPITOLUL XIII

FOLOSIREA SIMBOLURILOR ÎN ÎNCHINARE

¹ Conform declarației exprimate a Creatorului Însuși, omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Nu că omul ar avea aceeași formă și substanță ca și Creatorul său, ci el are însușirile lui Dumnezeu. Omului, ca o creatură cu însușirile lui Dumnezeu, i-a fost acordat privilegiul de a deține stăpânirea peste pământ și formele lui de viață: păsări, pești și animale. Față de acestea, el avea responsabilitate să-și exercite aceleași însușiri ca și Creatorul său: înțelepciune în conducerea treburilor cu care a fost însărcinat, dreptate în relația cu alte creaturi ale Dumnezeului său, iubire în îngrijirea neegoistă a pământului și a creaturilor lui și putere în folosirea în mod potrivit a autorității sale în continuarea închinării adevărate a Suveranului Universal, după al cărui chip a fost creat – Gen. 1:26-28.

² Exercițarea stăpânirii peste pământ din partea omului n-a durat. El a ales să lepede suveranitatea Universală a Dumnezeului său și a făcut simboluri religioase ce se presupunea că îl reprezintă pe Creatorul Său. În loc să mențină stăpânirea peste formele inferioare de viață animală, omul le-a făcut obiecte de închinare. El a făcut chipuri cioplite în lemn, piatră și altele turnate. El a îngenuncheat înaintea acestora și s-a rugat la ele. Omul și-a pierdut stăpânirea – Rom. 1:23,25.

³ Cu toate acestea, unii oameni au ales să recunoască pe Atotputernicul Dumnezeu (Gen. 35:2). Pentru a-i păzi pe izraeliți de orice fel de închinare la chipuri, care Îi tăgăduiau supremația, El le-a dat legea Sa, care le interzicea tocmai o astfel de închinare la chipuri: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești” (Ex. 20:35). Această lege le-a fost dată din mijlocul norilor, a întunericului gros și focului, și nu s-a văzut nici o formă de nici un fel, tocmai cu scopul de a preveni încercarea omului de a face un chip al Atotputernicului Dumnezeu. În felul acesta, legea Sa a devenit ca și un zid protector, o protecție pentru un popor înconjurat permanent de națiuni ce se închinau la chipuri – Deut. 4:15-23.

⁴ În toate cazurile, cei care sunt în afara acestei legi pretind că obiectul de închinare nu este simbolul religios însuși, ci ceea ce este reprezentat prin el. Aceasta este teoria acestei pretenții, dar corespunde aceasta cu ceea ce se practică? Printre clasa „învățată”, icoanele sau statuile dumnezeilor sunt numai reprezentări, numai imagini care ajută în devotament; în timp ce printre cei mai puțin educați chipul este real, îi oferă tămâie, mâncare, băutură, îl sărută, i se închină, îngenunche înaintea lui și se roagă la el. În India, „oamenii de rând se închină neîndoielnic chipului însuși, dar cei mai bine educați resping o asemenea închinare”. Așa raportează Du Bois, unul din primii misionari romano-catolici din India. În China, „numai cei mai inteligenți consideră înălțimea sfântă ca sfântă, deoarece un spirit trăiește în aceasta sau dă oracole de acolo. Pentru cei mai puțin inteligenți, înălțimea însăși este divină” (*Originea și evoluția religiei* de E. Washburn Hopkins, Ph.D., LL.D., paginile 19 și 21). Aceasta este teoria și practica națiunilor care nu recunosc nici o responsabilitate față de legea lui Iehova Dumnezeu (2Regi 17:35). Dar ce atitudine a fost luată de națiunea aleasă a lui Dumnezeu, căreia i-a fost dată legea Sa în mod direct?

⁵ Legământul lui Dumnezeu le-a declarat: „Să nu vă faceți idoli, să nu vă ridicați nici chip cioplit, nici stâlp de aducere aminte; să nu puneți în țara voastră nici o piatră împodobită cu chipuri, ca să vă închinați înaintea ei; căci Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru”. Asociat cu această poruncă a fost dat avertismentul divin că dacă izraeliții nu vor asculta de Dumnezeu, ci I se vor împotrivi, „atunci Mă voi împotrivi și Eu vouă cu mânie și vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Vă voi nimici înălțimile pentru jertfă, vă voi dărâma stâlpii închinați soarelui, voi arunca trupurile voastre moarte peste trupurile idolilor voștri și sufletul Meu vă va uri” (Lev. 26:1,28,30, AS). Deși aveau acea declarație clară înaintea lor, totuși practica izraeliților s-a legănat asemenea unei pendule uriașe, înainte și înapoi, când îndepărtând complet toate formele de închinare la chipuri, când violând direct legea lui Dumnezeu prin închinare deschisă la chipuri de animale, stele și oameni și la dumnezeii națiunilor păgâne din jurul lor – Jud. 2:11-17; Ezech. 16:17; Amos 5:26; Fap. 7:43.

⁶ Aprobarea sau lepădarea conducătorilor lui Israel de către Iehova depindea în mod direct de atitudinea pe care ei o luau față de închinarea la idoli și chipuri. Din când în când, conducători și judecători credincioși ca Ghedeon, David, Ezechia și Iosia au îndepărtat astfel de batjocură a supremației lui Iehova, întorcând națiunea în favoarea Sa (Jud. 6:25-27; 2Sam. 5:20,21; 2Cron. 34:1-7,33). Dar națiunea s-a întors de prea multe ori de la închinarea corectă a Suveranului Universal, până când, în cele din urmă, chiar pentru motivul închinării la chipuri, ce tăgăduia supremația lui Iehova, națiunea a fost lepădată și a încetat să mai existe ca națiune aleasă – Deut. 4:23-28; Ier. 22:8,9.

⁷ Dar Dumnezeu n-a rămas fără martori pentru supremația Sa. Odată cu anunțarea Împărăției cerurilor prin Isus Cristos a venit și alegerea unui alt popor pentru numele lui Iehova, ca și creștini (Fap. 15:14). Deoarece primii discipoli au fost dintre iudei, ei au fost considerați la început chiar o ramură sau o sectă a iudaismului, pentru că țineau strict legea lui Dumnezeu împotriva chipurilor. Oroarea față de o asemenea întrebare idolatră a fost un lucru care a separat pe creștini într-un timp și în țări în care existau nenumărați dumnezei și zeități reprezentați prin chipuri de lemn și de piatră. *Enciclopedia* lui McClintock & Strong spune în volumul IV, pagina 503: „Chipurile erau necunoscute în închinarea primilor creștini; acest fapt a fost făcut, într-adevăr, motivul acuzației de ateism din partea păgânilor împotriva creștinilor”. Poziția lor în această privință a fost cu totul în armonie cu sfatul autoritar al apostolului Pavel: „De aceea, iubiții mei, fugiți de idolatrie” (1Cor. 10:14, NW). Ei erau martori ai viului și adevăratului Dumnezeu Iehova și erau conștienți că acele chipuri nu însemnau nimic: „Noi știm că un idol este nimic în lume și că nu există decât un singur Dumnezeu. Chiar dacă există aceia care sunt numiți „dumnezei”, fie în cer sau pe pământ, așa cum există mulți „dumnezei” și mulți „domni”, pentru noi există în realitate un singur Dumnezeu, Tatăl, ...și un singur Domn, Isus Cristos” (1Cor. 8:4-6, NW; Isa. 43:10-12; Fap. 17:29). Ca vestitori ai Împărăției Sale, servii lui Iehova au fost îndemnați să se păzească de o asemenea închinare la chipuri – 1Ioan 5:21; 1Cor. 10:7.

Idolatria modernă

⁸ Cu toate acestea, organizațiile religioase nu iau astăzi aceeași poziție pe care au luat-o primii creștini. Poziția oficială catolică este arătată după cum urmează: „Religia creștină a permis folosirea statuilor și a picturilor pentru a reprezenta pe Fiul lui Dumnezeu întrupat, sfinți și îngeri, iar aceste chipuri sunt un ajutor legitim pentru devotament, deoarece cinstea care le este dată este numai relativă, fiind dirijată prin ele spre ființele pe care le reprezintă”. Ei explică astfel creșterea numărului de icoane sau statui folosite de catolici: „De îndată ce Biserica a ieșit la iveală din catacombe, a devenit mai bogată, n-a mai avut nici o teamă de persecuție ... ei au început să facă statui ... Principiul a fost foarte simplu. Primii creștini erau obișnuiți să vadă statuile împăraților, ale dumnezeilor și eroilor păgâni, precum și frescele păgâne. Așa că ei au făcut picturi ale religiei lor și, de îndată ce aveau mijloacele necesare, statui ale Domnului și ale eroilor lor, fără cea mai mică teamă sau suspiciune de idolatrie” – *Enciclopedia Catolică*, Volumul XII, pagina 742; și volumul VII, pagina 666.

⁹ „În secolul al patrulea, cetățenii romani creștini din est ofereau statuilor împăratului daruri, tămâie și chiar rugăciuni (!). Era ceva obișnuit ca oamenii care făceau plecăciuni, sărutau și tămâiau vulturii imperiali și icoanele sau statuile Cezarului (fără nici o suspiciune de asemănare cu idolatria), care acordau respect vreunui scaun împărațesc gol, ca și simbolului său, să facă aceleași gesturi în fața crucii, icoanelor sau statuilor lui Cristos și altarului” (*Enciclopedia Catolică*, volumul VII, pagina 667). Cu acest fundal păgân evident pentru închinarea la chipuri, poate fi înțeles cu ușurință de ce cardinalul Newman, în cartea sa *Un eseu despre dezvoltarea doctrinei creștine*, pagina 373, pe lângă o listă lungă de alte lucruri, a admis acest lucru: „...icoane sau statui de o dată mai târzie ... toate sunt de origine păgână și sfințite prin adoptarea lor în Biserică [romano catolică]”.

¹⁰ Nu face nici un bine să susținem că o asemenea cinste dată icoanelor sau statuilor este numai „relativă”, deoarece în practica actuală printre catolicii mai puțin educați, închinarea la icoane sau statui însele este reală. Acest lucru este de asemenea admis de *Enciclopedia Catholică*, volumul VII, pagina 668, care, vorbind despre secolul al VIII-lea, spune: „În același timp, trebuie admis faptul că lucrurile au mers foarte departe în direcția închinării la icoane sau statui. Apoi, este de neconceput că cineva, exceptând pe cel mai tâmpit țărăn, ar putea gândi că o icoană sau statuie poate asculta rugăciunile sau poate face ceva pentru noi. Și totuși, modul în care unii oamenii și-au tratat [icoanele sau statuile] sfinte, dovedește mai mult decât simpla cinste relativă pe care catolicii sunt învățați să le-o acorde ... [Icoanele sau statuile] erau încununuate cu ghirlande, tămâiate, sărutate. Torțele ardeau înaintea lor, se cântau imnuri în cinstea lor. Ele erau aduse persoanelor bolnave pentru a fi atinse, erau puse în calea focului sau a apei, pentru a le opri printr-un fel de magie”. Acest lucru se întâmpla în secolul al VIII-lea; și totuși, după doisprezece secole de ocazii nelimitate pentru a educa poporul Italiei, în anul 1944, când a erupt vulcanul Vezuviu, oamenii umili și-au pus icoanele sau statuile în calea lavei ce curgea, pentru a preveni dezastrul. Chiar până în ziua de azi, populația catolică neînvățată din Mexic, America Centrală și America de sud, procedează exact ca poporul catolic din secolul al VIII-lea, mergând până acolo să pună zilnic înaintea icoanelor sau statuilor jertfe de mâncare și băutură – Ps. 115:4-8; Hab. 2:18,19.

¹¹ Și totuși, nu se adresează rugăciunile prin intermediul icoanelor sau statuilor de îngeri și sfinți, într-o închinare *relativă* permisă? Nu. Rugăciunea trebuie să fie adresată lui Dumnezeu, care spune: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu și slava Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite” (Isa. 42:8, AS). În loc ca rugăciunea să fie adresată icoanelor sau statuilor lui Isus, sfinților sau îngerilor, ea trebuie să fie adresată Tatălui din cer prin viul și invizibilul Isus Cristos, nu printr-un obiect lipsit de viață din lemn sau piatră (Mat. 6:6-15; Ioan 15:16; 14:13). Cinstea *relativă* adusă lui Dumnezeu printr-un înger, a fost condamnată prin aceste cuvinte: „Ai grijă! Nu face asta! ... Închină-te lui Dumnezeu” (Apoc. 19:10; 22:8,9, NW). La Cezareea și Listra, apostolul Pavel și Petru au muștră de asemenea plecaciunea înaintea lor a unora, ca o închinare *relativă* lui Dumnezeu (Fap. 10:24-26; 14:11-18). Orice astfel de închinare relativă prin icoane sau statui, ca ajutoare vizuale pentru închinător, este contrară principiului creștin declarat la 2Corinteni 5:7 (NW): „Noi umblăm prin credință, nu prin vedere”.

Închinarea la instituții

¹² Închinarea la chipuri nu este altceva decât demonism. A continua într-o asemenea practică, are ca rezultat căderea în cursă. Israelul s-a ocupat cu închinarea la dumnezei păgâni: „Au servit idolilor lor, care au devenit o cursă pentru ei. Da, ei și-au jertfit fiii și fiicele demonilor” (Ps. 106:36,37, AS; Deut. 7:16; 32:17). Acei demoni i-au făcut pe oameni să ridice alte chipuri pentru închinare și adorare, pe lângă cele de lemn și de piatră. Organizațiile politice pretind drept și autoritate divină și de aceea, se susține că ascultarea de toanele organizațiilor politice lumești este o ascultare și închinare *relativă* față de Dumnezeu. Pretenția multor secte religioase este că închinarea lui Dumnezeu trebuie să fie prin unul sau altul din multele sisteme religioase, cu micul sau marele lor cler ca „reprezentanți” ai lui Dumnezeu. De aceea, toate acestea sunt chipuri, lucrări ale mâinilor oamenilor și sortite nimicirii împreună cu toate celelalte forme de închinare la chipuri – Mica 5:13; Ex. 22:20; Țef. 2:11.

¹³ În toate timpurile, oamenii care au ales închinarea viului Dumnezeu în locul chipurilor, au fost țintele atacului prin demoni și oameni nelegiuți. De la cei trei tovarăși credincioși evrei ai lui Daniel care, sub pedeapsa morții, au refuzat să se închine chipului de aur al statului, până în timpul primilor creștini, care au ales moartea pe stâlp sau să fie sfâșiați de fiare sălbatice în arenele romane, mai degrabă decât să recunoască vreă icoană sau statuie ca pe Dumnezeu, și chiar până în zilele noastre, martorii lui Iehova refuză în același fel să onoreze oameni, să salute steaguri sau să se închine statului totalitar. În timpul secolului al XX-lea, acest lucru a avut ca rezultat faptul că ei și-au petrecut mulți ani în lagăre de concentrare și închisori și au suferit lucrurile pe care închinătorii

credincioși ai lui Iehova le-au suferit în veacurile trecute. Dar asemenea lor, ei susțin acum supremația lui Iehova și sunt asigurați de eliberare din partea Lui – Daniel capitolul 3.

¹⁴ În contrast direct, oamenii care nu văd chestiunea implicată în închinarea la icoane sau statui, nu vor găsi nici o piedică să facă plecăciuni și să se închine celui mai mare chip dintre toate. Isus Cristos a avertizat că după groaznicul război mondial nr. 1, o putere mondială cu două coarne va face să fie făcut o icoană a autorității imperiale, care va pretinde dreptul și autoritatea de a conduce pământul (Apoc. 13:14,15; 14:9-11; 17:11). Aflându-și începutul în anul 1919 în Liga Națiunilor, acea icoană politică reînvie acum într-o formă nouă, o organizație internațională pentru pace și securitate. Aceasta se ridică asemenea unui chip mare, un înlocuitor pentru Împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. În ciuda anunțului Împărăției, creștinătatea respinge în mod rebel Împărăția lui Dumnezeu și laudă încercările slabe ale oamenilor pentru stăpânirea pământului.

¹⁵ Aceasta este rebeliune pe față împotriva lui Dumnezeu. Împotrivindu-se cunoștinței, aceasta devine încăpățănare și idolatrie care conduce la moarte (1Sam. 15:23). În timpul nimicirii acesteia și a altor chipuri politice, închinătorii sunt ironizați prin cuvintele: „Unde sunt dumnezeii lor, stânca în care s-au încrezut, ... să se scoale să vă ajute și să vă ocrotească” (Deut. 32:37,38). Toți care susțin și se închină icoanelor sau statuilor sunt sortiți dezamăgirii amare și morții.

¹⁶ Suveranitatea Universală a lui Iehova este cea care este pusă în discuție. El a declarat că oamenii vor ști că El este Atotputernicul Dumnezeu, deși aceasta va însemna nimicirea tuturor acelor care refuză să recunoască acest fapt (Ps. 83:18). Fie că este o icoană sau statuie de lemn sau piatră, fie o organizație a oamenilor, sau orice altă formă; fie că închinarea sau lauda este directă sau *relativă*, o asemenea închinare la chipuri este contrară legii lui Dumnezeu și va merita nimicire finală din partea Lui, în Armaghedon. Când toți cei care tăgăduiesc supremația viului Dumnezeu și toți care înlocuiesc în batjocură Împărăția Sa vor fi nimiciți, când va fi instaurată pentru totdeauna domnia Universală a lui Iehova prin Regele Său domnitor, Isus Cristos, omul nu va mai face și nu se va mai închina icoanelor sau statuilor de oameni, animale și organizații. Atunci va fi timpul când omul ascultător, după chipul lui Dumnezeu, va exercita din nou stăpânirea potrivită peste animalele inferioare și va adresa laudele sale lui Dumnezeu – Ps. 150:6, AS.

Întrebări pentru studiu

1. În ce fel a fost făcut omul după chipul lui Dumnezeu?
2. Cum și-a pierdut omul poziția de stăpânire peste pământ și animale?
3. Ce protecție a fost acordată închinătorilor lui Dumnezeu, sub ce împrejurări și pentru care motiv?
4. Ce pretind închinătorii la icoane sau statui; este în armonie practica cu teoria pretenției?
- 5,6. Ce a obligat legământul lui Iehova pe Israel să facă, dar care a fost atitudinea națiunii și a conducătorilor ei față de chipuri și cu ce rezultat?
7. Cum a fost ales un popor nou pentru numele lui Dumnezeu și care a fost atitudinea lor față de închinarea la chipuri?
- 8,9. Care este poziția oficială catolică față de icoane sau statui și unde își are originea folosirea lor?
10. Ce practică actuală față de icoane sau statui este admisă în continuare printre catolicii mai puțin educați?
11. Este scripturală închinarea „relativă” lui Dumnezeu prin intermediul icoanelor sau statuilor; cum trebuie să fie adresată rugăciunea lui Dumnezeu?
12. Care este sursa închinării la chipuri și ce alte chipuri sunt ridicate pe lângă cele de lemn și piatră?
13. Care a fost atitudinea închinătorilor lui Iehova față de chipuri în toate timpurile și cu ce rezultat?
- 14,15. Ce chip mare este ridicat acum, cine i se închină și cu ce consecințe pentru chip și închinătorii lui?
16. Cum va instala Iehova suveranitatea Sa; cum și când va deține omul, din nou, stăpânirea dată de Dumnezeu peste pământ?

CAPITOLUL XIV

CALEA SPRE DUMNEZEU PRIN RUGĂCIUNE

¹ În această lume nefericită și cu susul în jos, calea obișnuită este să iei drept bune lucrurile, să te duci înainte pe calea cu cea mai mică împotrivire și numai când apar împrejurări nefericite să cauți alinare, recurgând la rugăciune. Apoi, dacă rugăciunile nu primesc răspuns imediat, se naște sentimentul că Domnul Dumnezeu nu-și face datoria. Rugăciuni pentru sănătate, pace și prosperitate rămân fără răspuns, chiar atunci când sunt adresate cu sinceritate unui Dumnezeu despre care se crede că este Cel Atotputernic. Acest lucru ar trebui să le facă pe persoanele cu rațiune să se oprească și să gândească serios la această chestiune importantă. Căutând calea cea dreaptă, ei au obligația să întrebe: Cum trebuie să ne rugăm? Cui trebuie adresată rugăciunea? Există cerințe speciale pentru ca oamenii imperfecti să ajungă la Cel Atotputernic? Într-adevăr, de ce ne rugăm?

² Răspunsurile la aceste întrebări și la multe altele de importanță egală se găsesc în Biblie, marea Carte a acelor care sunt ascultați când se roagă. Deoarece toată viața depinde de Creator, este obligatoriu ca aceia care doresc viață veșnică să știe cum să ajungă la El prin rugăciune, ce rugăciune trebuie folosită și ce poate împlini ea.

³ Rugăciunea nu este un lucru nou pentru rasa umană. Încă de timpuriu a devenit vizibil pentru oamenii dispuși spre dreptate, că multe probleme care apăreau în viețile lor nu puteau fi rezolvate prin propriile eforturi. „O, Iehova”, mărturisea Ieremia, „Eu știu că soarta omului nu este în el însuși; nu stă în puterea lui când umblă să-și îndrepte pașii” (Ier. 10:23, AS). Probabil, primul care a realizat aceasta a fost omul drept Abel. El a oferit lui Dumnezeu o jertfă acceptabilă, însoțită fără îndoială de cuvinte de mulțumire și laudă. Abel a fost urmat de alții care L-au căutat pe Dumnezeu prin rugăciune. Printre ei a fost și David. Atunci când era înconjurat de dușmanii care-l căutau, el striga: „Ascultă-mi rugăciunea, O, Iehova; pleacă-ți urechea la cererile mele; în credințioșia și dreptatea Ta, răspunde-mi”. Când Dumnezeu l-a eliberat, David a rostit cuvinte care sunt acum o mângâiere pentru noi, spunând: „Iehova este aproape de toți cei ce-L cheamă ... în adevăr” (Ps. 143:1; 145:18, AS). Fără îndoială, unul care a realizat neputința sa de a scăpa dintr-o situație aparent lipsită de speranță, a fost Iona, atunci când se afla în întunericul pântecelui unui pește mare. „Iona s-a rugat la Iehova, Dumnezeul său din pântecelul peștelui pentru ajutor. Iehova a vorbit peștelui și acesta l-a aruncat pe Iona pe pământ” (Iona 2:1,10, AS). Astăzi, oamenii trebuie să realizeze dependența lor de Iehova.

⁴ Când te rogi, nu este necesar să iei o anume poziție sau înfățișare specială. Sigur, este potrivit să îngenunchezi atunci când Îl cauți pe Dumnezeu prin rugăciune, așa cum a făcut Daniel, înainte să fie aruncat în groapa leilor, deoarece o asemenea atitudine arată umilință. Pavel a spus: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui”; dar a declarat în continuare: „Continuați să vă rugați prin orice formă de rugăciune și implorare” (Efes. 3:14; 6:18, NW). Aici cu greu se poate înțelege că el a vrut să spună că era necesar să rămână totdeauna în poziția îngenuncheat. Isus a spus discipolilor Săi: „Când stați în picioare și vă rugați, iertați” (Mar. 11:25, NW). Cu o altă ocazie, servii lui Dumnezeu „și-au plecat capetele și s-au închinat lui Iehova cu fețele la pământ” (Neem. 8:6, AS). Nu poziția este cea care contează. Cineva se poate ruga în timp ce se află în patul său noaptea, în timp ce se află la masă sau își desfășoară activitățile sale zilnice.

⁵ Să se observe că Iehova este Acela care poate să răspundă la rugăciunile servilor Săi, nu anumiți dumnezei păgâni străini. Un exemplu remarcabil pentru a dovedi acest lucru se găsește la 1Regi capitolul 18. Profetii dumnezeului păgân Baal și-au implorat în mod repetat dumnezeul să coboare foc din cer, dar degeaba. Deși s-au rugat de dimineață până seara, Baal a fost incapabil să răspundă. Atunci, profetul Ilie s-a rugat Dumnezeului Cel adevărat, iar Iehova a răspuns trimițând jos focul, care a ars complet jertfa, chiar dacă aceasta fusese udată intenționat, pentru fi păzită împotriva oricărui truc. Iehova poate „face mult mai mult decât toate lucrurile pe care noi le cerem sau le concepem” – Efes. 3:20, NW.

⁶ Iehova poate să asculte rugăciunile oamenilor, puterea Sa de percepție fiind așa de vastă, încât El poate înțelege chiar gândurile inimii cuiva. În timp ce se găsea în Persia, Neemia se gândea cu

tristețe la starea decăzută a zidurilor Ierusalimului. El a fost întrerupt de rege, pe care îl servea ca paharnic, care a cerut să cunoască motivul tristeții lui Neemia. Înainte de a face cunoscută dorința sa de a repara zidurile, Neemia „s-a rugat la Dumnezeu cerului” (Neemia 2:4). Deși rugăciunea n-a fost auzită de rege, ea a fost ascultată și el a acționat mișcat de Dumnezeu. La El trebuie să vină toți oamenii, așa cum bine a declarat David: „Tu ascultă rugăciunea, de aceea toți oamenii vor veni la Tine” (Ps. 65:2). Dar ei să nu fie printre cei care cer și nu primesc, deoarece cer rău – Iac. 4:3.

⁷ Deoarece toată carnea este imperfectă și păcătoasă, cum poate cineva să se apropie de un Dumnezeu perfect și drept? Deoarece noi citim: „Nu există nici un om drept, nici măcar unul”. „Iehova este departe de cei răi; dar El ascultă rugăciunea celor drepti” (Rom. 3:10, NW; Prov. 15:29, AS). Dacă numai rugăciunile celor drepti sunt ascultate și nu există nici un om drept, atunci ale cui rugăciuni sunt ascultate? Așa cum este arătat peste tot în Scripturile Ebraice, precum și în cele Grecești, au existat oameni ale căror rugăciuni fierbinți la Iehova au fost ascultate și au primit răspuns. Toți au avut ceva în comun, care a făcut posibilă comunicarea lor cu Dumnezeu. Fără nici o excepție, ei au avut o credință neclintită în existența lui Iehova, în puterea și în bunăvoința Sa de a-i ajuta pe cei care caută căile Sale. Ei L-au crezut capabil să-și împlinească promisiunile, indiferent cât de imposibil ar fi putut părea acest lucru din punct de vedere uman. Din cauza acestei credințe, Dumnezeu i-a socotit drepti. Așa se face că, atunci când credința lui Avraam l-a întărit să creadă că Dumnezeu îi va da un fiu la bătrânețe, Iehova „i-a socotit aceasta ca neprihănire” (Gen. 15:6). Credința se bazează pe cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu.

⁸ La timpul Său potrivit, Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu născut, Isus Cristos, care a renunțat la viața Sa, ca aceasta să poată servi ca un preț de răscumpărare, pentru a răscumpăra omenirea din păcat. De aceea, pentru aceia care profită de această îngrijire iubitoare, a fost deschisă o nouă apropiere de Dumnezeu prin rugăciune, singura cale de apropiere disponibilă acum omului. Aceasta a fost arătată când Isus a spus: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6, NW). Argumentele religioase, din contră, opresc în mod automat rugăciunile să nu ajungă la Iehova, printr-un fel de „ușă din dos”, fie că este prin papa din cetatea Vaticanului, printr-o listă cu nenumărați „sfînți” sau chiar prin mama lui Isus, Maria. Nici o scriptură nu arată că rugăciunile trebuie să fie adresate printr-unul din aceștia. Isus a spus: „Dacă cereți vreun lucru în numele Meu, Eu îl voi face” – Ioan 14:14, NW.

⁹ Nu este de mirare atunci că atât de multe dintre rugăciunile oamenilor și națiunilor nu au nici un rezultat, atunci când ei refuză să folosească singura cale de apropiere pe care Iehova a furnizat-o. Dar există și alte motive pentru care Dumnezeu respinge rugăciunile lor. În timp ce El este gata să asculte totdeauna rugăciunile aceluia care caută să facă voia Sa, Dumnezeu nu are nici o plăcere în rugăciunile celor răi sau a celor care își întorc fața de la ascultarea legilor Sale drepte. „Cel care își întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar și rugăciunea sa va fi o scârbă” (Prov. 28:9). În această clasă trebuie să ajungă acei preoți religioși care au ignorat legea lui Dumnezeu „să nu uciți” și au rostit rugăciuni lungi, ca națiunea din care ei aparțineau să poată fi plină de succes în luarea de vieți omenești. Va favoriza Iehova pe vreuna din părțile aflate în conflict lor? „Când faceți multe rugăciuni, nu vă ascult; mâinile voastre sunt pline de sânge” – Isa. 1:15.

¹⁰ Discipolii lui Isus au realizat importanța rugăciunii și I-au cerut să-i învețe cum să se roage. El le-a dat instrucțiuni care sunt indispensabile astăzi pentru creștini (Luca 11:1-4). Pe când chibzuim la aceste instrucțiuni, dorința noastră va fi să ne conformăm lor, chiar dacă va trebui să ne schimbăm modul nostru actual de rugăciune.

¹¹ La Matei 6:5,6 (NW) Isus a spus: „Când vă rugați, să nu fiți ca ipocriții; deoarece lor le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile străzilor principale, ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că ei și-au primit răsplata pe deplin. Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, după ce închizi ușa, roagă-te Tatălui tău care este în ascuns; atunci Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti”. Atunci când Isus i-a instruit pe urmașii Săi să se roage în ascuns, El a atras cu putere atenția asupra nebuniei de a face publice rugăciunile, numai cu scopul de a fi văzuți de oameni și a primi admirația și lauda lor. Deoarece majoritatea rugăciunilor pentru victorie, pace și prosperitate sunt trâmbițate în gura mare peste tot, în limbi oficiale, la radio și în ziare, este evident că ele sunt

făcute cu scopul de a atrage atenția oamenilor spre cei care oferă rugăciunile. Ei primesc răsplata pe care o caută, aprobarea oamenilor. Dumnezeu nu-i ascultă, nici nu acționează în interesul lor.

¹² N-ar fi corect să presupunem că rugăciunile oferite în afara intimității camerei cuiva ar fi ipocrite. Isus Însuși s-a rugat astfel cu numeroase ocazii și El, care a așezat exemplul perfect, n-ar fi făcut așa dacă ar fi fost nepotrivit. El s-a rugat în auzul celorlalți, nu pentru a îndrepta atenția asupra Sa, ci mai degrabă pentru a da o mărturie pentru slava numelui și Împărăției lui Dumnezeu. Așadar, atunci când El i-a mulțumit în public lui Dumnezeu, înainte de a hrăni pe cei cinci mii de oameni; când S-a rugat în auzul discipolilor Săi, cu alte ocazii; când ei s-au rugat pe rând în public, cu scopul iluminării altora, nici Isus, nici ei n-au interpretat cuvintele Sale „intră în camera ta”, însemnând că rugăciunile trebuie spuse totdeauna fără să fi văzut și ascultat de toți ceilalți. O astfel de rugăciune auzită de alții a fost cea în care Isus a zis lui Dumnezeu: „Știu că Mă ascuți întotdeauna; dar vorbesc de dragul mulțimii care stă împrejur, ca ei să creadă că Tu M-ai trimis” – Ioan 11:42; 6:11, *NW*.

¹³ Mai departe, Isus și-a instruit discipolii: „Când vă rugați nu repetați aceleași lucruri la nesfârșit, cum fac oamenii națiunilor, căci ei își imaginează că vor fi ascultați pentru că folosesc multe cuvinte. Astfel, să nu deveniți asemenea lor, căci Dumnezeu, Tatăl vostru, știe de ce lucruri aveți nevoie, chiar înainte să I le cereți” (Mat. 6:7,8, *NW*). Budiștii păgâni și adepții lui Lama folosesc o roată de rugăciune, un cilindru gol în care sunt puse rugăciunile și de fiecare dată când roata este întoarsă se presupune că rugăciunile conținute în ea sunt spuse. Astăzi, milioane de oameni urmează aceeași rutină cu mățanii și rugăciuni repetate des din cărți de rugăciuni. Aceia care înțeleg că Isus a vorbit exact împotriva unei astfel de practici și doresc cu sinceritate să se roage în armonie cu voia lui Dumnezeu, sunt bucuroși să asculte porunca Sa: „Când vă rugați nu repetați aceleași lucruri la nesfârșit, cum fac oamenii națiunilor”. Ei dau atenție instrucțiunilor Sale.

Rugăciunea model

¹⁴ Următoarele cuvinte ale lui Isus exprimă o rugăciune model; nu una care să fie repetată superficial, fără să te gândești la însemnătatea și conținutul ei, ci una care demonstrează cui trebuie să fie adresată rugăciunea și pentru ce trebuie să se roage un credincios în mod potrivit. El le-a spus să se roage în felul acesta: „Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele Tău. Să vină Împărăția Ta. Să se facă voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ. Dă-ne nouă astăzi pâinea noastră pentru această zi; și iartă-ne datoriile noastre, așa cum și noi le-am iertat datornicilor noștri. Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău” – Mat. 6:9-13, *NW*.

¹⁵ Această rugăciune model este neegoistă în orice privință. Când se adresează lui Dumnezeu cu „Tatăl nostru”, cel care se roagă recunoaște că există și alții care sunt copiii ai Celui Prea Înalt și gândurile sale sunt îndepărtate de dorințele lui personale. Mai mult, aceasta arată că cei care se roagă astfel profită de jertfa de răscumpărare a lui Cristos și sunt fie fii spirituali ai lui Dumnezeu, fie viitori fii pământești. O rămășiță a fiilor spirituali se află încă pe pământ. De la anul 1918 lor li s-a alăturat o mulțime de oameni de bine ce crește mereu. Și aceștia se pot adresa lui Iehova cu „Tatăl nostru”, deoarece în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, ei devin copiii pământești ai Dătătorului de viață Isus Cristos, deci se află în poziția de „nepoți” ai lui Dumnezeu. Scriptura se referă adesea la bunic, ca și la tată.

¹⁶ Deoarece justificarea numelui și suveranității lui Iehova este învățătura principală a Bibliei, numele și Împărăția Sa se găsesc pe primul loc în rugăciunea model. Chiar dacă Împărăția a fost deja întemeiată în ceruri, ea trebuie totuși să vină împotriva întregii lumi rele a lui Satan și s-o distrugă complet. Până la acel timp, servii lui Dumnezeu vor continua să se roage pentru venirea ei. Deși astfel de lucruri, ca hrană și adăpost, sunt necesare pentru viață, cererile pentru acestea ocupă un loc secundar. Este permis să le ceri în cantități suficiente pentru a te îngriji de necesitățile zilnice și trebuie primite cu mulțumiri adresate lui Iehova, care cunoaște fiecare nevoie a noastră înainte să-I cerem.

¹⁷ „Să se facă voia Ta”, a învățat Isus. Liderii lumii se roagă în mod egoist ca Dumnezeu să-i ajute să-și ducă la bun sfârșit planurile lor pentru stăpânirea lumii, iar clerul îi sprijină cu rugăciuni pentru a obține victoria. Isus nu s-a rugat niciodată pentru succesul sau continuitatea vreuneia din națiunile lumesti. Din contră, El a spus: „Mă rog nu pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat” (Ioan 17:9, NW). Și ce dacă o națiune alege o „Zi de Rugăciune” și cere de comun acord ca voia ei să fie recunoscută și ascultată de Dumnezeu? Sau dacă ia naștere o „Familie a Națiunilor” și se cere binecuvântarea lui Dumnezeu peste acest aranjament? Numai numărul sau volumul rugăciunilor nu poate avea nici un efect cu privire la această chestiune. Rugăciunile care nu sunt în armonie cu voia lui Dumnezeu nu sunt ascultate niciodată de El. Dar dacă unul din copiii Săi credincioși se roagă în mod potrivit lui Dumnezeu, spunând: „Nu voia Mea, ci a Ta să se facă”, sau spune așa cum a făcut David cel iubit: „Învăță-mă să fac voia Ta; căci Tu ești Dumnezeul meu”, atunci nu numai că rugăciunea va ajunge la înaltul tron al lui Iehova, ci va și acționa pentru el în mod favorabil. „Implorarea unui om drept, când este în acțiune, are multă forță” – Iac. 5:16, NW.

¹⁸ În armonie cu instrucțiunile lui Isus, noi ne rugăm ca datoriile (păcatele) noastre să fie iertate. Aceasta nu înseamnă că noi putem urma cu voia o cale rea și doar prin repetarea acestor cuvinte din rugăciune vom fi în continuare iertați de orice responsabilitate din trecut și vom fi liberi să repetăm asemenea răutate după cum se ivește ocazia. Această rugăciune este destinată numai pentru aceia care se străduiesc cu sinceritate să urmeze instrucțiunile Domnului, dar care greșesc împotriva cerințelor Lui drepte deoarece sunt imperfecti și de aceea sunt incapabili să urmeze o cale de acțiune perfectă. Greșelile sunt iertate prin Isus Cristos și păcatele sunt curățite prin sângele Său. Dar ca greșelile noastre să fie iertate prin îndurarea lui Dumnezeu și noi trebuie să fim îndurători față de cei care greșesc împotriva noastră și trebuie să-i iertăm, așa cum și Dumnezeu ne iartă. „Fericiți sunt cei îndurători, deoarece lor li se va arăta îndurare” – Mat. 5:7; 6:14,15, NW.

¹⁹ Iehova nu este vinovat niciodată de ispitirea servilor Săi să păcătuiască, ci toate aceste ispite vin de la cel rău, Satan. Expresia „Nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău”, arată că Dumnezeu nu ne va pune la încercare sau ne va proba mai mult decât putem duce (Mat. 6:13, NW; 1Cor. 10:13). Fără călăuzirea și protecția iubitoare a lui Iehova, servii Săi ar fi la cheremul celui rău, a Diavolului care „dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând să devoreze pe cineva” (1Pet. 5:8, NW). Iehova ne eliberează de puterea ispititorului și a lumii lui și ne cere să ne rugăm la Dumnezeu pentru ajutor, în timp de nevoie. Cuvintele adăugate la Matei 6:13, „Căci a Ta este Împărăția, puterea și slava, în vecii vecilor. Amin”, sunt adăugate și sunt omise din toate traduceri moderne ale Bibliei.

²⁰ Atunci când Noe a ieșit din corabie, după ce apele potopului s-au retras, prima sa faptă a fost să zidească un altar și să Îi ofere lui Iehova jertfe și rugăciuni ca recunoștință pentru mântuirea lui și a familiei sale. Rugăciunea lui Noe și jertfa acceptată a fost pentru Dumnezeu de un „miros plăcut” (Gen. 8:21). Acum, chiar înainte de Armagedon, servii credincioși ai lui Dumnezeu merg din casă în casă și răspândesc o invitație binevoitoare la toți cei care vor să asculte. Care este această invitație? Zaharia 8:21,22 dă răspunsul la întrebare, spunând: „Locuitorii unei cetăți vor merge la altă cetate și vor zice: ‘Să mergem în grabă să implorăm favoarea lui Iehova și să căutăm pe Iehova al oștirilor. Vrem să mergem și noi!’ Da, multe popoare și națiuni puternice vor veni să caute pe Iehova al oștirilor în Ierusalim [Noul Ierusalim ceresc] și să implore favoarea lui Iehova” – AS.

²¹ Vrei să te afli printre aceste „multe popoare” care „caută pe Iehova al oștirilor” și care, așa cum a fost simbolizat prin familia lui Noe, vor supraviețui războiului Armagedonului pentru a oferi pentru eternitate rugăciuni de un miros plăcut lui Iehova? Dacă vrei, atunci părăsește rugăciunile fără rost și obositoare ale acestei lumi vechi, muribunde. În schimb, roagă-te pentru Împărăția lui Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Cristos și caut-o totdeauna mai întâi pe aceasta.

Întrebări pentru studiu

1,2. Care pare să fie atitudinea generală față de rugăciune? Ce întrebări importante vin în minte în legătură cu această chestiune?

3. Care a fost originea rugăciunii? Ce exemple confirmă aceasta?
4. Care este poziția potrivită pe care trebuie să o iei atunci când te adresezi lui Dumnezeu în rugăciune?
5. Ce incident servește pentru a demonstra cine este capabil să răspundă la rugăciune?
6. De ce este Acesta capabil să asculte rugăciunea?
7. Cum este posibil ca omul păcătos și imperfect să-și îndrepte rugămintile către un Dumnezeu perfect și drept?
8. Ce îngrijire suplimentară a fost făcută pentru ca oamenii să se apropie de Dumnezeu și ce înșelătorie este descoperită prin această cunoștință?
9. De ce atât de multe rugăciuni au eșuat să atingă rezultatele dorite?
- 10,11. (a) Ce le-a dat Isus discipolilor Săi, atunci când au cerut să fie învățați să se roage? (b) Ce punct important a atins El la început și ce se vede referitor la majoritatea rugăciunilor pentru pace?
12. Ce concluzie nu trebuie să tragem din îndemnul lui Isus „intră în camera ta” și de ce nu?
13. (a) Cum spun păgânii aceleași lucruri, repetându-le, precum și cei care astăzi sunt asemenea păgânilor în acest punct? (b) Ce vor face aceia care sunt sinceri și care înțeleg acest lucru?
14. Care a fost scopul rugăciunii model pe a dat-o care Isus și ce conținea ea, pe scurt?
15. Cum exprimă această rugăciune neegoism și cine poate folosi în mod potrivit termenul „Tatăl nostru”?
16. Cum arată rugăciunea ordinea importanței lucrurilor?
17. În ce fel diferă rugăciunile liderilor prezenți ai lumii de cele ale lui Cristos și ale urmașilor Săi?
18. Ce se înțelege prin cererea „și ne iartă greșelile noastre”?
19. Cum nu ne duce Dumnezeu în ispită, ci ne izbăvește?
- 20,21. Cum pot persoanele care trăiesc acum pe pământ să fie asemenea lui Noe și a familiei sale și cum le este transmisă această invitație acum?

CAPITOLUL XV

SABATUL: ÎNTRE UMBRĂ ȘI REALITATE

¹ „În șase zile a făcut Iehova cerul și pământul, iar în a șaptea zi s-a odihnit și s-a înviorat” (Ex. 31:17, AS). Odihna Sa sau încetarea lucrării s-a datorat faptului că El Își realizase lucrarea de creare așa cum Își propusese. De aceea, El și-a încetat lucrarea creatoare în ceea ce privește pământul. Ajungând la o astfel de culme a creării, El și-a cuprins cu privirea lucrarea pământescă încheiată: „Dumnezeu s-a uitat la fiecare lucru pe care Îl făcuse și iată că erau foarte bune” (Gen. 1:31). Acesta era motivul pentru care Iehova Dumnezeu putea să se simtă înviorat. Adică, El se putea bucura de plăcerea înviorătoare de a avea împlinită voia Sa. El și-a încetat activitatea creatoare numai în ceea ce privește pământul nostru, încheindu-și lucrarea pe el așa cum dorise. Nu este nici rațional, nici scriptural să credem că El și-a încetat activitățile în ceea ce privește tot restul Universului.

² „Astfel au fost sfârșite cerurile și Pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; ...Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o; pentru că în ziua aceasta s-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care Dumnezeu o zidise și o făcuse” (Gen. 2:1-3). Această a șaptea „zi” în care Dumnezeu și-a încetat lucrarea față de planeta noastră nu trebuie înțeleasă ca o zi de 24 de ore. Această a șaptea zi urmează după cele șase zile precedente de creare. Dovada scripturală este că toate celelalte șase zile precedente au fost mult mai lungi de 24 de ore fiecare. De fapt, ele au fost perioade mari de timp, lungi de mii de ani. Măsurate după lungimea celei de-a „șaptea zi”, în care Dumnezeu a încetat lucrarea și s-a înviorat, fiecare din acele zile au fost lungi de 7.000 de ani. Omul fiind creat spre sfârșitul celei de-a șasea zi, a fost pus pe pământ la sfârșitul celor 42.000 de ani de pregătire a pământului. Așadar, în cursul timpului, marele ciclu al celor șapte „zile” va spori până la 49.000 de ani. Timpul programat al Bibliei arată că mai rămâne să se scurgă mai mult de o mie de ani din acest mare ciclu.

³ *Shä.vath'* este cuvântul evreesc deosebit folosit la Geneza 2:1-3 și acesta este tradus cu „odihnit”. Cuvântul românesc *sabat* se trage din el. Anumiți religioniști susțin că atunci, chiar de la originea omului, Dumnezeu a fixat legea zilei de sabbat asupra creaturilor Sale umane, iar în ajutorul lor ei aduc dovada din Geneza 2:1-3. Să observe asemenea persoane și toți ceilalți că *ziua* pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o atunci n-a fost o zi de 24 de ore. Noi ne aflăm încă în această a „șaptea zi”, deoarece lungimea timpului ei este egală cu a fiecăreia din cele șase zile precedente de lucrare creatoare. Religioniștii care țin sabbatul în cea de-a șaptea zi a săptămânii, pretind că omul a fost făcut după animale în cea de-a șasea zi de creare de 24 de ore. Dacă ar fi așa, atunci prima zi plină din existența omului trebuia să fie o zi de sabbat, o zi de odihnă pentru om, fără ca el să-și fi încheiat sau chiar să fi început o lucrare de o săptămână. Așadar, el se odihnea înainte de a începe să lucreze. Cu toate acestea, Biblia face clar faptul că cea de-a șaptea zi a lui Dumnezeu ține mai mult decât de la un asfințit la altul, după cum cuvântul *ziua* din Geneza 2:4 trebuie să însemne mai mult decât o perioadă de 24 de ore: „Acestea sunt generațiile cerurilor și ale pământului când au fost create, în *ziua* în care Iehova a făcut cerul și pământul” (AS). Potrivit Bibliei, cea de-a „șaptea zi” continuă încă din partea Creatorului, Iehova Dumnezeu.

⁴ La începutul celei de-a șaptea zi, Dumnezeu a binecuvântat-o, declarând-o bună, spre slava Sa și pentru binele creaturilor credincioase. La sfârșitul ei, aproximativ peste o mie de ani, *ziua* va fi de asemenea binecuvântată, deoarece stările rele prezente vor fi atunci îndepărtate în întregime. El a sfințit această *zi* pentru scopul Său sfânt. În ce fel? Prin faptul că încă de la începutul *zilei*, El a hotărât că aceasta Îl va dovedi ca și Creator al lucrurilor bune și va fi justificat ca Susținătorul și Păstrătorul acestor lucruri bune. Sfârșitul acestei a „șaptea zi” va dovedi în plus că scopul Său original, de a face acest pământ și de a pune pe om pe el, n-a fost împiedicat, ci este realizat în mod glorios, dovedind din plin Dumnezeirea, supremația și atotputernicia Sa. La sfârșitul acestei a „șaptea zi” pământul va fi un paradis minunat, pretutindeni va fi ca grădina Edenului. El va fi umplut cu creaturi umane drepte, toate fiind în armonie cu Creatorul și acționând ca și reprezentanții Săi, stăpânind peste păsări, pești, fiare și peste alte viețuitoare care vor umbla pe pământ.

⁵ Când Dumnezeu a binecuvântat pe perfecții Adam și Eva și le-a dat mandatul Său de a umple pământul cu odrasle drepte și de a supune pământul, stăpânind peste creaturile vii inferioare, El n-a inclus nici o poruncă referitoare la ținerea unei zile de sabbat. Ispitirea lui Satan și păcatul lui Adam și al Evei n-au avut de a face cu călcarea vreunei legi de sabbat, lung de 24 de ore. Dacă Dumnezeu nu le-a dat o astfel de lege în Eden, înainte de a păcătui, atunci cu siguranță El nu le-a dat o astfel de lege după ce i-a izgonit din Eden ca păcătoși. Nu există nici o înregistrare că El a făcut așa ceva – Gen. 2:15-17; 1:28.

⁶ Atunci, ce este cu numărul șapte, care apare numai în cartea Genezei de 61 de ori? De exemplu, referitor la Noe: El, familia sa și animalele au intrat în corabie în timpul unei perioade de șapte zile. „După cele șapte zile, au venit apele potopului pe pământ” (Gen. 7:1-10). Corabia lui Noe s-a oprit pe Munții Ararat în ziua șaptesprezecea a lunii a șaptea a anului. După ce a așteptat ca apele să scadă, Noe a dat drumul unui corb și unui porumbel. Porumbelul s-a întors. „El a mai așteptat încă șapte zile și iarăși a dat drumul porumbelului din corabie”. După ce porumbelul s-a întors cu o ramură de măslin în cioc, Noe „a mai așteptat alte șapte zile și a dat drumul porumbelului, care nu s-a mai întors la el”. Apoi, după un întreg an solar, cât au fost închiși în corabie, Noe, familia sa și animalele au părăsit corabia ocrotirii (Gen. 8:14). Toate acestea descoperă că Noe a împărțit timpul în perioade de șapte zile, dar aceasta nu arată că el și familia sa au ținut o zi strictă de sabbat, în cea de-a șaptea zi, fără să facă vreo lucrare în această zi.

⁷ În legământul veșnic pe care Iehova l-a făcut imediat după aceea și l-a simbolizat prin curcubeu, El n-a făcut nici o referire la ținerea vreunei zile de sabbat. Și când i-a repetat mandatul lui Noe și fiilor săi, El n-a inclus nici o poruncă în privința ținerii sabbatului. Aceasta nu pentru că ei ținuseră deja o lege a sabbatului până atunci, așa încât nu era nevoie ca legea să fie repetată. Nu, ci cu siguranță pentru că nu fusese pusă asupra omului până atunci nici o dispoziție legală a sabbatului – Gen. 9:1-17.

⁸ Geneza 26:4,5 nu este o dovadă că Avraam a fost sub o lege prin care să țină sabatul. Poruncile pe care Dumnezeu i le-a dat nu cuprindeau nimic referitor la ținerea unei zile de sabbat în ziua a șaptea. Poruncile lui Dumnezeu pentru creaturile Sale ascultătoare nu sunt aceleași în toate timpurile, ci unora le este poruncit să facă anumite lucruri, iar altora nu. Numai lui Avraam i s-a poruncit să ofere pe fiul său iubit ca o jertfă, dar nici unuia din servii lui Dumnezeu nu i-a fost poruncit să facă astfel de atunci încolo. Lui Avraam i s-a poruncit să fie circumcis pentru prima dată atunci când avea 99 de ani; dar nici un urmaș de-al lui Cristos nu trebuie să fie circumcis – Gen. capitolele 17 și 22.

⁹ Ultima dovadă este împotriva oricărui argument că Avraam a fost sub obligația unei zile de sabbat prin porunca expresă a lui Dumnezeu. În timp ce ziua a șaptea a săptămânii poate să fi fost considerată ca însemnată anume de Dumnezeu cu favoarea Sa, aceasta nu dovedește că El poruncise lui Avraam, Isaac și Iacob ținerea zilei a șaptea. Atât timp când legea zilei de sabbat nu s-a aplicat, nu era nici o călcare de lege a nu ține sabbatul. De aceea, neprihănirea lui Avraam nu depindea de ținerea sabbatului, după cum n-a depins nici de circumcizie – Rom. 4:3-13.

Introducerea zilei de odihnă

¹⁰ Cuvântul evreiesc *shab.băth'* înseamnă „încetare; odihnă”. El apare mai întâi la Ex. 16:23 și marchează timpul introducerii legii sabbatului pentru iudei. Prin reținerea miraculoasă a manei în ziua a șaptea, Dumnezeu a făcut să intre în vigoare legea sabbatului din ziua a șaptea, pe care tocmai o anunțase iudeilor (Ex. 16:23-30). Întrucât ea a fost dată neoficial afară în pustie, legea zilei de sabbat a fost cuprinsă în codul de legi pe care Iehova l-a dat în mod oficial iudeilor, prin Moise, când a inaugurat legământul legii la muntele Horeb. Ea a fost făcută a patra din cele Zece Porunci date acolo și a fost exprimată în aceste cuvinte:

¹¹ „Adu-ți aminte de ziua de sabbat, s-o ții sfântă. Șase zile tu vei lucra și-ți vei face tot lucrul tău; dar ziua a șaptea este un sabbat pentru Iehova Dumnezeul tău; în ea tu nu vei face nici o lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care este în casa ta; căci în șase zile a făcut Iehova cerul și pământul, marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a odihnit; de aceea, Iehova a binecuvântat ziua de sabbat și a sfințit-o” – Ex. 20:8-11, AS.

¹² Acum observați ce spune Deuteronom 5:1-15: „Moise a chemat pe tot Israelul și i-a zis: Ascultă, O, Israele, legile și poruncile pe care vi le spun astăzi în auzul vostru, ca să le puteți învăța și respecta. Iehova Dumnezeul nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb. Nu cu părinții noștri [Avraam, Isaac și Iacob] a încheiat Iehova legământul acesta, ci cu noi, care suntem toți vii astăzi, aici. Iehova v-a vorbit față în față pe munte din mijlocul focului ... zicând: Eu sunt Iehova Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. ...Să ții ziua de sabbat, ... adu-ți aminte că și tu ai fost un rob în țara Egiptului și Iehova Dumnezeul tău te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins; de aceea ți-a poruncit Iehova Dumnezeul tău să ții ziua de sabbat” - AS.

¹³ În aceste cuvinte este spus clar că strămoșii Israelului, cuprinzând pe cei mai proeminenți dintre toți, Avraam, Isaac, Iacov și cei doisprezece fii ai săi, n-au fost sub acest legământ al legii. Acei părinți n-au fost sub obligația de a face ce spune cea de-a patra poruncă, anume să țină ziua de sabbat săptămânal sfântă, printr-o odihnă completă în aceasta. Dar, așa cum Moise a spus în continuare urmașilor săi: Dumnezeu „vouă v-a declarat legământul Său, ... și le-a scris pe două table de piatră. În vremea aceea, Iehova mi-a poruncit să vă învăț legi și porunci ca să le puteți împlini în țara pe care o veți lua în stăpânire” (Deut. 4:13,14, AS). Astfel, porunca de sabbat a fost o parte componentă a legământului lui Dumnezeu făcut cu Israelul și ea nu putea fi separată de acel legământ. Națiunile păgâne n-au fost niciodată și nu sunt sub cea de-a patra poruncă a legământului lui Dumnezeu. „El descopere lui Iacov cuvântul Său, lui Israel legile și poruncile Sale. El nu s-a purtat așa cu nici o națiune; iar în ceea ce privește judecățile Sale, ele nu le cunosc” – Ps. 147:19,20.

¹⁴ Sabbatul a fost un punct distinct al aranjamentului legământului lui Iehova făcut numai cu Israelul: „Voi veți ține într-adevăr sabbatele Mele; căci acesta este un semn între Mine și voi și urmașii voștri; ... Acesta este un semn veșnic între Mine și copiii lui Israel: căci în șase zile a făcut

Iehova cerul și pământul, iar în ziua a șaptea s-a odihnit și s-a înviorat” – Ex. 31:13-17, AS; vezi de asemenea și Ezech. 20:12 și Neemia 9:13,14.

Se află creștinii sub legea sabatului?

¹⁵ De ce a ținut Isus legea de sabbat a iudeilor, în special mergând în sinagogi în acea zi și propovăduind? De ce a mers Pavel în sinagogi în zilele de sabbat, „după obiceiul lui Pavel” și propovăduia iudeilor acolo? (Matei 12:1,9; Marcu 1:21; Luca 4:16,32; Fapte 13:14,44; 16:13; 17:2; 18:4). Noi răspundem: „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, care s-a născut din femeie și a juns să fie sub lege” (Gal. 4:4, NW). De aceea, Isus era obligat să țină acea lege, atâta timp cât era în carne. El a fost circumcis, a ținut paștele și alte sărbători. Faptul că El a ținut sabbatul iudeu nu înseamnă că și urmașii Săi trebuie să-l țină, după cum nici faptul că a fost circumcis și a ținut sărbătorile iudaice, nu cere ca discipolii Săi să facă întocmai. El a spus: „Să nu credeți că am venit să distrug Legea sau Profeții. Am venit nu să distrug, ci să împlinesc” (Mat. 5:17, NW). Venirea Sa pentru a împlini Legea și Profeții dovedește că legământul legii și obligațiile sabbatului nu sunt impuse discipolilor Săi.

¹⁶ Distrugerea Legii prin călcarea legământului legii lui Dumnezeu este foarte diferită de împlinirea ei, și astfel de îndepărtarea și ridicarea obligațiilor ei de peste discipolii Săi. Bineînțeles că „împlinirea Profețiilor” a făcut ca profețiile lor să fie un lucru de domeniul trecutului, care nu se mai aplică sau nu mai necesită împlinire. De asemenea, împlinirea Legii o face să fie un lucru al trecutului și îi eliberează pe urmașii Săi de cerințele ei. Așadar, pentru a împlini Legea și Profeții, Isus, prin naștere ca iudeu, „a ajuns să fie sub lege”. Să ilustrăm: Legea porunca celebrarea anuală a paștelui prin junghierea mielului. Isus n-a distrus celebrarea paștelui, ci l-a îndepărtat din cale, împlinindu-l, prin faptul că El a devenit adevăratul Miel de paște, „Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii” – 1Cor. 5:7; Ioan 1:29, NW; de asemenea Efes. 2:13-15.

¹⁷ Isus mergea în sinagogă în zilele de sabbat pentru a propovădui mulțimilor aflate acolo, deoarece El era uns cu spiritul lui Dumnezeu să facă așa (Isa. 61:1-3; Luca 4:14-21). Tot din aceleași motive mergea și apostolul Pavel în sinagogă să propovăduiască în ziua de sabbat, când iudeii se întâlneau acolo.

Umbră și realitate

¹⁸ La Coloseni 2:12-17, Pavel scrie urmașilor lui Cristos: „Prin relația voastră cu El ați fost și sculați din morți împreună, prin credința voastră în acțiunea lui Dumnezeu, care L-a sculat din morți. Mai mult, deși voi erați morți în greșelile voastre și în starea de necircumcizie a cărnii voastre, Dumnezeu v-a făcut vii împreună cu El. El ne-a iertat binevoitor toate greșelile, a șters documentul scris de mână contrar nouă, care consta din decrete și care era împotriva noastră, și El l-a îndepărtat din cale, pironindu-l pe stâlpul de tortură ... Nimeni deci să nu vă judece cu privire la mâncare și băutură sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau cu privire la ținerea lunii noi sau a unui sabbat, căci aceste lucruri sunt o umbră a lucrurilor care vor veni, dar realitatea îi aparține Cristosului” (NW). La Galateni 4:9-11, el întreabă pe unii înșelați: „Cum de vă întoarceți iarăși la lucrurile elementare slabe și necorespunzătoare, începătoare și vreți să le fiți robi din nou? Voi respectați cu scrupulozitate zile și luni și perioade și ani. Mă tem pentru voi, ca nu cumva să mă fi trudit în zadar cu privire la voi” – NW.

¹⁹ De când Dumnezeu a îndepărtat legământul iudeu al legii împreună cu cele Zece Porunci ale lui, pironindu-l pe stâlpul de tortură pe care a murit Isus, creștinii nu mai trebuie să țină umbrele legământului legii, ci realitatea.

²⁰ Pentru a arăta că a șaptea zi de odihnă a lui Dumnezeu continuă 7.000 de ani, Pavel scrie la Evrei 4:9 (NW): „Rămâne deci o odihnă de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu”. În versetele alăturate Pavel nu face nici o referire la ținerea unei a șaptea zi de sabbat de 24 de ore. În schimb, el

citează Geneza 2:2: „În ziua a șaptea Dumnezeu s-a odihnit de toate lucrările Sale”, fapt ce a început să se împlinească aproximativ cu 4.000 de ani înainte de Cristos. De asemenea, Pavel se referă la cuvintele lui Dumnezeu din Numeri 14:28-35, la iudeii necredincioși care au murit în pustie și care nu vor intra în Țara Promisă și nu-și vor găsi odihna. Acest jurământ a fost făcut de Dumnezeu cu peste 1.500 de ani înainte de Cristos. Apoi, Pavel citează cuvintele lui David din Psalmul 95:7-11: „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima, ca în pustie; atunci când părinții voștri M-au ispitit , ...despre care am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea”. Acest psalm al lui David a fost scris cu aproape 1.077 de ani înainte de Cristos. Așadar, aproximativ din anul 4.000 î.C. până în 1.077 î.C. Iehova Dumnezeu vorbește încă despre odihna Sa, iar în zilele lui David odihna Sa era de aproape 3.000 de ani. Ce înseamnă aceasta?

²¹ Apoi însuși Pavel scrie, vorbind încă despre intrarea în odihna lui Dumnezeu; acest lucru face ca timpul de odihnă al lui Dumnezeu să ajungă până în zilele lui Pavel, la mai mult de 4.000 de ani, deoarece el a scris evreilor la mai mult de 40 de ani după nașterea lui Cristos. Pe deasupra, cuvintele lui Pavel despre intrarea creștinilor în odihna lui Dumnezeu încă se mai aplică, adică se aplică și astăzi, când ne aflăm la aproape 6.000 de ani de timpul Genezei 2:2. Acum bătălia Armagedonului este aproape, iar domnia de o mie de ani a lui Cristos va începe imediat după aceasta, timp în care omenirii răscumpărate îi va fi dat privilegiul de a intra în odihna lui Dumnezeu. De aceea, toate aceste lucruri extind odihna lui Dumnezeu la 7.000 de ani. Așadar, aceasta stabilește durata celei de-a șaptea zile în care El se odihnește, sfințind-o ca *ziua* pentru justificarea Lui ca și Creator.

²² Din acest punct de vedere, Evrei 3:13 până la 4:11 poate fi acum înțeles, iar noi îl vom comenta: „Căci noi, care am exercitat credință, intrăm în odihnă, exact așa cum a zis El [*cu aproape 1.500 de ani înainte de Cristos*]: Am jurat deci în mânia Mea: Nu vor intra în odihna Mea, deși lucrările Sale fuseseră terminate de la întemeierea lumii [*aproximativ 4000 î.C.*] ...El stabilește din nou o anumită zi, zicând, după atâta timp, în psalmul lui David [*aproximativ 1000 î.C.*]: `Astăzi`; așa cum s-a spus mai sus: Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile. Căci dacă Iosua [succesorul lui Moise] i-ar fi condus într-un loc de odihnă, Dumnezeu nu ar mai fi vorbit după aceea [*la aproape 400 de ani după aceea, în zilele lui David*] despre o altă zi. Rămâne deci o odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru că cel care a intrat în odihna lui Dumnezeu s-a odihnit și el de lucrările lui, așa cum s-a odihnit Dumnezeu de ale sale. Să facem deci tot posibilul să intrăm în această odihnă, de teama ca nimeni să nu cadă în același exemplu de neascultare [dat de iudeii necredincioși]” – Evrei 4:3-11, NW.

²³ Așadar, în fiecare zi în care creștinii exercită credință și ascultare prin Cristos, ei țin sabatul, sabatul sau odihna lui Dumnezeu. Ei nu judecă o zi a săptămânii mai presus de alta (Rom. 14:4-6, NW). Ei fac tot posibilul să-și păstreze credința și să se mențină credincioși în serviciul activ al lui Dumnezeu ca martorii Săi, pentru ca să nu cadă și să nu se poată bucura de odihna completă împreună cu Dumnezeu, în timpul *zilei* Sale, care nu s-a sfârșit încă.

²⁴ Nu uitați că legământul legii făcut cu evreii proclamă „o umbră a lucrurilor bune care vor veni, nu însăși substanța lucrurilor” (Evrei 10:1, NW). Pentru care lucruri bune viitoare a fost sabatul săptămânal al evreilor o umbră? Acesta fiind a *șaptea zi* a săptămânii, sabatul săptămânal a preumbrit ultimii o mie de ani ai zilei de odihnă, de 7.000 de ani, a lui Dumnezeu. Acea mie de ani Dumnezeu i-a încredințat-o Domnului Isus pentru a domni, fără tulburare din partea organizației Diavolului, atât în cer cât și pe pământ. Această domnie de 1.000 de ani a lui Isus Cristos începe după ce Satan v-a fi legat, așa cum a fost prezis la Apoc. 20:1-6; cu alte cuvinte aceasta va începe după Armagedon, un război pe care toate dovezile îl arată că va avea loc în timpul generației noastre – Apoc. 16:14-16.

²⁵ Aceasta va fi o glorioasă zi de sabat pentru omenire. Acela va fi sabatul despre care Isus a vorbit profetic, atunci când a spus: „Sabatul a venit în existență pentru om, nu omul pentru sabat; de aceea, Fiul omului este Domn chiar și al sabatului” (Mar. 2:27,28, NW). El era mai mare decât templul din Ierusalim, în care preoții iudei, sub vechiul legământ al legii, păreau că profanează ziua de sabat, îndeplinindu-și sarcinile de aducere a jertfelor, și totuși erau nevinovați (Mat. 12:1-8, NW). Isus Cristos este Capul marelui templu spiritual al lui Dumnezeu alcătuit din „pietre vii”, discipolii

Săi. De aceea, Dumnezeu L-a numit să fie Domnul sabatului antipic, anume perioada de 1.000 de ani ai Împărăției.

²⁶ Deoarece sabbatul iudeu a preumbrit acest sabbat al Împărăției, în sabbatul săptămânal Isus a făcut multe acte de vindecare și eliberare a persoanelor credincioase de robia datorată Diavolului. El a vindecat pe orbi, pe infirmi, iar atunci când a fost criticat de dușman că vindecase o femeie infirmă, El a spus: „Nu se cuvenea deci ca această femeie, care este o fiică a lui Avraam și pe care Satan a ținut-o legată, iată, optsprezece ani, să fie eliberată din această legătură în ziua de sabbat?” (Luca 13:16, NW). În felul acesta, Isus a preumbrit ce lucrări minunate de eliberare și mângâiere va înfăptui în timpul zilei de sabbat de 1.000 de ani, când va domni ca Domn, înviind chiar și pe cei morți din mormintele lor. Dumnezeu a făcut sau a rânduit acea viitoare zi de sabbat pentru om, pentru binele omului, și nu pentru asuprirea omului.

²⁷ De aceea, cei credincioși și ascultători aflați atunci pe pământ, vor intra într-o odihnă fiind eliberați de trudă și de robia păcatului, de Satan, de domnia totalitară și de falsa religie. Deoarece Dumnezeu a poruncit să fie omorâți cei care călcau sabbatul din vechiul legământ al legii, tot așa, cei care refuză să țină sabbatul Împărăției prin credință, încetând să mai facă lucrările egoiste ale păcatului și ale falsei religii, vor fi executați de Domnul sabbatului și vor fi nimiciți pe vecie – Ex. 35:2.

²⁸ Prin urmare, la încheierea zilei de 7.000 de ani de sabbat sau de odihnă a lui Iehova, creația Sa pământescă și omenirea de pe pământ va fi perfectă, curată și se va bucura pe deplin de binecuvântarea Sa, exact așa cum s-a întâmplat când El și-a încheiat lucrarea, la sfârșitul celei de-a șasea zile de creare. Cunoscând dinainte acest lucru, Iehova Dumnezeu a putut să se odihnească în timpul acestei lungi zile de sabbat (Gen. 3:15). Astfel, datorită Împărăției Sale sub Cristos, toate lucrările pământesti ale lui Iehova vor descoperi lucrarea mâinilor Sale și vor fi pentru justificarea veșnică a numelui Său. Scopul Său bun în realizarea acestei creații pământesti nu va da greș. Astfel, în acest triumf al succesului, El ajunge foarte înviorat la sfârșitul zilei Sale de sabbat de 7.000 de ani.

Întrebări pentru studiu

1. (a) Care a fost experiența personală a Creatorului în cea de-a șaptea zi a perioadei de creare? (b) În ce privință a încetat El toată lucrarea în cea de-a șaptea zi?
2. Cât ține ziua? S-a încheiat ea?
3. De unde este tradus cuvântul „odihnit” și ce dificultăți se ridică în urma pretenției că cea de-a șaptea zi are 24 de ore?
4. Cum a binecuvântat și sfințit Iehova cea de-a șaptea zi?
5. De ce nu există nici un temei pentru pretenția că Dumnezeu a supus pe Adam și Eva unor reglementări ale zilei de sabbat?
- 6,7. Cum a arătat Noe considerație pentru numărul „șapte”? Și totuși, de ce nu există nimic care să arate că el s-a aflat sub reglementările legii zilei de sabbat?
8. De ce nu este Geneza 26:4,5 un argument valabil că Avraam a fost sub o lege a sabbatului?
9. De ce n-a fost o încălcare de lege faptul că Avraam, Isaac și Iacob n-au ținut sabbatul săptămânal?
- 10,11. Când și cui a fost dată pentru prima dată legea sabbatului săptămânal? În ce a fost acesta cuprins?
- 12,13. Ce dovadă a dat Moise că Avraam, Isaac și Iacob n-au fost sub cea de-a Patra Poruncă? De ce este sigur că neamurile n-au fost sub o asemenea poruncă?
14. Cum este scos în relief de profeții lui Dumnezeu că sabbatul îi distingea numai pe izraeliți dintre toate popoarele?
15. De ce a fost potrivit ca Isus să țină o asemenea lege, dar de ce nu se poate argumenta că acest fapt îi obligă și pe creștini?
16. Cum diferă împlinirea Legii și Profețiilor de stricarea lor?
17. De ce și Pavel mergea în sinagogă în zilele de sabbat?

- 18,19. (a) Ce a spus Pavel colosenilor despre legământul legii și despre judecata în raport cu el? (b) Atunci, ce trebuie să țină creștinii?
20. Ce referire face psalmistul David la odihna lui Dumnezeu? Cât timp continuase ea până în timpul scrierii lui David?
21. De cât timp dura ziua de odihnă a lui Dumnezeu în vremea scrierii lui Pavel? Așadar, cum înțelegem că odihna lui Dumnezeu va fi de 7.000 de ani?
22. Atunci, cum trebuie să înțelegem cuvintele lui Pavel din Evrei 4:3-11?
23. Când și cum țin creștinii sabatul?
24. Fiind a șaptea zi a săptămânii, ce a preumbrit sabatul săptămânal?
25. Pentru cine va fi aceasta o glorioasă zi de sabat și cine va fi Domnul ei?
- 26,27. Cum vor fi tratați atunci cei care țin sabatul și cei care îl calcă?
28. Care va fi apoi rezultatul clar la sfârșitul mării zile de sabat a lui Iehova și de ce va ajunge El acolo foarte înviorat?

CAPITOLUL XVI

NU SUB LEGE, CI SUB BUNĂTATE NEMERITATĂ”

¹ Unul dintre cei mai remarcabili studenți ai legii teocratice, apostolul Pavel, a scris creștinilor din Roma: „Voi nu sunteți sub lege, ci sub bunătate nemeritată”. Creștinilor evrei în general, el le-a scris: „deci are loc o anulare a poruncii anterioare, din pricina slăbiciunii și ineficienței ei. Căci Legea nu a făcut nimic perfect, ci introducerea unei speranțe mai bune, prin care ne apropiem de Dumnezeu, a făcut” – Evrei 7:18,19, *NW*.

² Pentru a ne asigura a cui lege a fost anulată sau desființată, Pavel a scris creștinilor necircumciși dintre neamuri, din Efes, spunând: „Aduceți-vă aminte că în trecut erați oameni dintre națiuni, după carne; erați numiți necircumciși de aceia care se cheamă circumciși în carne de mâna omului – că în acel timp erați fără Cristos, înstrăinați de Israel și străini față de legămintele promisiunii, și că nu aveți speranță și erați fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în unire cu Isus Cristos, voi care altădată erați depărtați, ați ajuns să fiți apropiați prin sângele lui Cristos. Căci El este pacea noastră, El, care a făcut cele două părți una și a nimicit zidul de la mijloc care îi despărțea. Prin trupul Său, El a abolit dușmănia, Legea poruncilor ce consta din decrete, ca să poată face pe cei doi oameni [iudei și neamuri], prin unire cu El însuși, un singur om nou și să facă pace; și să împace pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin stâlpul de tortură, căci nimicise dușmănia prin El Însuși” (Efes. 2:11-16, *NW*). Aceasta dovedește că cea care a fost anulată sau abolită, a fost legea lui Iehova. Citiți și Coloseni 2:13-17 și observați de asemenea că nu un simplu om a șters legea lui Dumnezeu care ne preocupă aici.

³ Legea pe care Dumnezeu a pironit-o pe stâlpul morții lui Cristos a fost legea mozaică. Ea a fost numită „legea lui Moise”, nu pentru că el a creat-o; căci nu Moise a fost creatorul ei. Ea a fost numită astfel, deoarece el a fost cel care a transmis-o de la Dumnezeu la națiunea lui Israel (Ex. 34:27,28; Ioan 1:17). Legea a fost teocratică și a fost dată la muntele Horeb, în împrejurări glorioase, ce inspirau teamă, iar aceasta părea să fie eternă, veșnică, departe de a fi anulată, tot atât de eternă ca și Dătătorul ei. De aceea, pe mulți îi uimește când sunt informați că această Lege a fost abolită, adusă la un sfârșit de Iehova și că nici o creatură de pe pământ, nici chiar iudeii, nu mai sunt sub ea. Unii care se tem că o asemenea abolire a întregului legământ al legii trebuie să producă efecte morale rele, au născocit un argument ciudat. Ei pretind că evreilor le-au fost date două legi: (1) legea lui Dumnezeu, scrisă de El și (2) Legea lui Moise, scrisă de acesta. Ei pretind că una a fost legea morală și cealaltă a fost legea ceremonială; că legea ceremonială a fost abolită, și nu legea morală, conținută în cele Zece Porunci. Ei pretind că, atunci când creștinilor le este spus: „Voi nu sunteți sub lege, ci sub bunătate nemeritată”, Pavel se referă la legea ceremonială, nu la cele Zece Porunci, ce cuprind legea sabatului.

⁴ Acești sectanți citează cuvintele lui Isus: „Să nu credeți că am venit să distrug Legea sau Profetii. Am venit nu să distrug, ci să împlinesc; căci adevărat vă spun că mai degrabă vor trece cerul și pământul decât să treacă în vreun fel cea mai mică literă sau o fărâmbă de literă din Lege, fără să se întâmple toate lucrurile. Așadar, cine încalcă una din cele mai mici porunci și îi învață pe oameni să facă la fel, va fi numit `cel mai mic`, în ce privește Împărăția cerurilor. Cât despre cel ce le împlinește și le învață, acesta va fi numit `mare`, în ce privește Împărăția cerurilor” – Mat. 5:17-19, NW.

⁵ Cerurile și pământul menționate aici sunt creația pământească și cerească a lui Dumnezeu. Cuvintele lui Isus nu spun că legea mozaică nu va putea fi abolită înainte ca aceste ceruri și pământul să fie nimicite, căci ele nu vor fi niciodată nimicite. Așadar, Isus spunea că, mai degrabă ar trece cerurile și pământul literal, decât să permită Dumnezeu ca legea Sa dată Israelului să treacă neîmplinită, chiar până la cea mai mică literă sau fărâmbă dintr-o literă, și astfel să Îl dovedească pe El un mincinos.

⁶ Totuși, cineva poate spune: Cu siguranță, prin termenul *Lege* Isus a înțeles cele Zece Porunci, căci în predica Sa de pe munte El a citat cea de-a șasea poruncă împotriva uciderii și cea de-a șaptea, împotriva adulterului, anume două citate (Mat. 5:21,27). Acest lucru este adevărat. Dar în toată predica de pe munte, Isus a citat mai mult din alte părți ale legii lui Moise decât din Decalog sau cele Zece Porunci. El a îndreptat atenția asupra subiectului aducerii darurilor pentru altar, spre acordarea unui certificat de divorț pentru o femeie imorală, spre jurământul fals, asupra chestiunii „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” și asupra iubirii aproapelui ca pe tine însuși. Verifică acest lucru pentru tine. Compară Matei 5:23,24,31,33,38,43 cu Deuteronom 16:16,17; 24:1; Num. 30:2; Ex. 21:23-25; Deut. 19:21 și Lev. 19:18. De aceea, prin termenul *lege* Isus n-a înțeles numai cele Zece Porunci, ci tot restul legii lui Moise. Așadar, cele Zece Porunci n-au ocupat un loc separat de legământul legii.

⁷ Prin urmare, în loc să spună că legământul legii, inclusiv Decalogul, era tot atât de etern ca și cerurile și pământul literal, Isus a spus aceasta: Că legea era tipică și tipurile ei sau umbrele lucrurilor bune ce aveau să vină își găseau împlinire în realitățile antitipice. Ele vor fi împlinite până la cea mai mică literă sau fărâmbă, dovedind astfel că Dumnezeu este adevărat și că El este Acela care are autoritate asupra legii Sale, cerințelor, însemnătății și scopului ei. Tipurile și umbrele Legii trebuie să înceapă să se împlinească în Isus Cristos. Aceasta însemna că Legea trebuia să fie abolită împreună cu tipurile ei, pentru a deschide calea introducerii antitipurilor sau realităților prin Isus Cristos. Acum noi suntem în „timpul sfârșitului” acestei lumi și putem vedea că împlinirea Legii a început acum nouăsprezece secole. De la acest timp, Legea a fost abolită fiind răstignită pe stâlpul de tortură pe care a murit Isus ca antitipicul „Miel al lui Dumnezeu, care înlătură păcatul lumii” – Ioan 1:29,36, NW.

⁸ Isus a rostit predica de pe munte în cel de-al doilea an al serviciului Său. Atunci, Legea era încă obligatorie pentru evrei. Isus n-a venit s-o strice, ci să producă împlinirea ei, începând realitățile antitipice. Cărturarii, fariseii și saducheii erau cei care călcau Legea și învățau pe oameni să calce poruncile, prin intermediul tradițiilor care călcau poruncile lui Dumnezeu și le făceau fără efect. Cu toate acestea, acești oameni pretindeau că sunt cei mai mari observatori ai Legii și se considerau drepti prin aceasta. Ei pretindeau că sunt „fii ai Împărăției”, adică erau candidați pentru împărăția lui Mesia. Având în vedere purtarea lor ipocrită și călcarea legii, Isus a avertizat pe ascultătorii Săi: „Dacă dreptatea voastră nu abundă mai mult decât aceea a cărturarilor și a fariseilor, în nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Mat. 5:20, NW). Asemenea neprihănire trebuie să fie nu prin ținerea Legii, ci prin credința în Cristos – Filip. 3:5-9.

⁹ Așadar, în timp ce legământul legii era încă obligatoriu pentru Israel, Isus l-a ținut, l-a învățat și a căutat împlinirea lui. De aceea, înainte de a face declarația de mai sus, El a spus: „Așadar, cine încalcă una din cele mai mici porunci și îi învață pe oameni să facă la fel, va fi numit `cel mai mic`, în ce privește Împărăția cerurilor” (Mat. 5:19, NW). Legea a preumbrit realitățile creștine care urmau să vină. De aceea, dacă cineva nu era în armonie cu acea Lege, nu putea intra în Împărăția cerească. Dacă el călca Legea în cea mai mică privință și învăța pe alții să facă astfel, era „cel mai mic” referitor la Împărăție, nu se găsea în ea deloc, deoarece practica și învăța nelegiuirea față de

Dumnezeu. Cu alte cuvinte, declarația lui Isus către acei evrei care se aflau sub Lege, n-a însemnat în nici un caz că acea clasă a Împărăției cerului se mai află încă sub Lege de la timpul morții lui Isus pe stâlp. Ei nu mai sunt sub Lege, iar mărimea sau micimea lor nu mai trebuie măsurată prin gradul în care ei țin acea lege mozaică, după obiceiul fariseilor – Fap. 15:5.

Ce înseamnă „necurmat”?

¹⁰ Adepții sabatului care pretind că Legea a fost împărțită în două, spun că numai legea ceremonială a fost desființată, dar că legea morală, declarată prin cele Zece Porunci, urma să fie necurmată și veșnică. Ei ne trimit la Exod 31:16,17, cu referire la cea de-a patra din cele Zece Porunci, anume: „Copiii lui Israel vor ține sabatul, pentru a-l observa în toate generațiile lor, ca un legământ *necurmat*. Acesta va fi un semn între Mine și copiii lui Israel *pentru totdeauna*, căci în șase zile a făcut DOMNUL cerul și pământul, iar în ziua a șaptea s-a odihnit și s-a înviorat”.

¹¹ Cu toate acestea, folosirea termenilor *necurmat* și *pentru totdeauna* în cea ce privește sabatul săptămânal, nu poate fi interpretată să însemne că cea de-a Patra Poruncă precum și celelalte nouă urmau să continue să se aplice veșnic și deci trebuie să se aplice și discipolilor lui Cristos. Acele Zece Porunci nu fuseseră mereu în existență pentru oameni, nici chiar pentru evrei. Moise, mijlocitorul legământului legii cu Israel, spune acest lucru clar în Deuteronom 5:1-21. Cele Zece Porunci și-au avut începutul nu cu strămoșii Avraam, Isaac, Iacov și cei doisprezece fii ai săi, ci cu izraeliții care erau vii și prezenți la muntele Horeb, atunci când Moise a mijlocit legământul legii cu ei. Așadar, dacă cele Zece Porunci n-au existat înainte de acest timp și nu s-au aplicat acelor strămoși, atunci n-ar trebui să stârnească teamă și spaimă în noi faptul că acele Zece Porunci au fost desființate de la moartea lui Cristos.

¹² Legământul legii nu poate fi luat separat, astfel încât o parte a lui, partea ceremonială, să poată fi abolită, iar cealaltă parte, așa numita parte „morală”, să rămână. Iacov 2:10,11 face clar acest lucru, când spune: „Cine ține toată Legea, dar face un pas greșit într-un singur punct, acela a devenit un călcător cu privire la toate. Căci Acela care a zis: Să nu preacurvești, a zis și: Să nu ucizi. Dacă deci nu preacurvești, dar ucizi, ai devenit un călcător al legii” (NW). Aplicând acest punct la întrebarea, cum sunt necurmatale cele Zece Porunci și tot restul legii mozaice, ce observăm? Aceasta: dacă cea de-a patra poruncă a zilei de sabat a fost „ca un legământ necurmat” cu Israelul și ca un semn „pentru totdeauna”, atunci toate cele Zece Porunci și toată legea mozaică era de asemenea ca un legământ necurmat, ținând atât timp cât ținea și cea de-a patra poruncă. Invers, dacă restul legământului era desființat, atunci și cea de-a patra poruncă se înceta împreună cu el.

¹³ Atunci, cât timp înseamnă de fapt cuvintele *necurmat* și *pentru totdeauna*, așa cum sunt folosite în Exod 31:16,17, citate mai sus? Nu pentru eternitate, astfel încât să nu poată fi abolite. În limba ebraică, cuvântul folosit pentru *necurmat* este *oh.láhm* și cel pentru *totdeauna* este *l'oh.láhm*. Aceste cuvinte ebraice sunt folosite cu privire la preoția iudaică, preoție care se trăgea din Aaron, fratele lui Moise. Exod 40:15 spune: „Cu siguranță ungerea lor îi va face să fie o preoție *veșnică* [*oh.láhm*] pentru toate generațiile lor”. Lev. 6:18,22 spune: „Toată partea bărbătească dintre copiii lui Aaron să mănânce din ea. Aceasta va fi o lege *pentru totdeauna* [*oh.láhm*] pentru generațiile voastre cu privire la jertfele DOMNULUI mistuite de foc; ... Preotul dintre fiii lui, care va fi uns în locul său să aducă acest dar; aceasta este o lege *pentru totdeauna* [*oh.láhm*] înaintea DOMNULUI”. Vezi de asemenea Levitic 25:46, unde cuvântul *l'oh.láhm* este tradus *întotdeauna*.

¹⁴ Legile de mai sus referitoare la preoție au avut o bază fizică sau carnală. Cu alte cuvinte, ele cereau ca preoții și marele lor preot să fie urmași ai lui Aaron după carne.

¹⁵ Acum, Biblia română folosește cuvintele *necurmat*, *veșnic* și *pentru totdeauna*, care se aplică preoției aaronice și îndatoririlor lor oficiale. De aici, o persoană și-ar putea imagina că acestea vor continua să fie în vigoare pentru toată eternitatea. Cu toate acestea, astăzi preoția aaronică sau levitică a dispărut. Ea nu mai funcționează. Pe deasupra, apostolul Pavel explică cum Dumnezeu, care a stabilit pentru prima dată preoția aaronică sau levitică, a abolit-o. El n-a mai recunoscut-o după moartea și învierea lui Cristos. Isus Cristos a fost făcut Mare Preot al lui Dumnezeu, nu

conform unei „porunci omeneste”, „legea poruncilor se bizuia pe carne”, carnea lui Aaron, Levitul, ci după noua lege a lui Dumnezeu și prin jurământul Său. Așadar, preoția lui Isus este superioară preoției lui Aaron. Ea este după rânduiala lui Melhisedec, care a fost preotul-rege al Salemului, cu mult înainte de preoția aaronică. La Evrei 7:11-24, Pavel explică acest lucru. În versetul 12 el spune: „Odată ce se schimbă preoția, are loc neapărat și o schimbare a legii” (NW). Atunci când Cristos s-a jertfit și a prezentat lui Dumnezeu jertfa Sa umană ca Mare Preot al lui Dumnezeu, acea Lege veche și preoția ei aaronică au fost abolite.

¹⁶ De asemenea, aceasta înseamnă că vechiul legământ al legii, din care aranjamentul preoțesc era o parte, a fost abolit. Înseamnă deci, că și cele Zece Porunci au fost abolite, ca o parte componentă a acelui legământ al legii. Cuvântul evreesc *oh.láhm* a fost folosit în legătură cu cea de-a patra poruncă referitoare la sabbatul săptămânal și a fost tradus acolo *necurmat* și *pentru totdeauna*. Dar aceasta nu este o dovadă împotriva abolirii celor Zece Porunci, după cum nu este o dovadă împotriva abolirii preoției levitice. *Oh.láhm* (care se trage din *ah.láhm*, însemnând a învălui, a ascunde, a tăinui), înseamnă pur și simplu un *timp nedefinit* sau *nesigur*, fie că acesta este pentru eternitate sau pentru un spațiu limitat de timp, limită care este ascunsă de om și necunoscută lui dinainte. Preoția lui Cristos este fără sfârșit. Ceea ce o face să fie astfel este nemurirea Sa, deci „puterea unei vieți indestructibile” – Evrei 7:16,24,25, NW.

O forță activă împărțită drept

¹⁷ Legământul legii împreună cu cele Zece Porunci ale sale n-a fost anulat fără ca ceva să-i ia locul în viața poporului lui Dumnezeu. Nu, deoarece Isus Cristos a acționat ca Marele Preot al lui Dumnezeu, oferind jertfa Sa umană pentru păcate și devenind Mijlocitorul unui Nou Legământ, un „legământ mai bun”, în comparație cu vechiul legământ al legii mozaice. Acel legământ vechi împreună cu cele Zece Porunci ale sale scrise pe table de piatră n-au făcut națiunea iudaică perfectă sau dreaptă. Dar, sub noul legământ, creștinii sunt făcuți drepiți sau îndreptățiți prin Mijlocitorul Isus Cristos. Jertfa Sa pe care se bazează acest legământ nou șterge într-adevăr sau ridică păcatele înaintea lui Dumnezeu. Gloria cu care au fost date cele Zece Porunci gravate pe table de piatră, n-a garantat că legământul nu va trece, la un timp necunoscut pe atunci omului. Chiar gloria care a însoțit acel legământ era o glorie trecătoare.

¹⁸ Noul legământ are un Mijlocitor mai bun, o jertfă mai bună și o putere de îndreptățire mai mare decât cele Zece Porunci gravate cu litere pe piatră. El are o glorie care nu va păli niciodată. Puterea lui pentru îndreptățire este spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu. Această forță activă dă viață, pe când scrierea de mână a vechiului legământ al legii îi demasca pe izraeliți ca și călcători de legământ, păcătoși și îi destina morții. Creștinii consacrați care se află sub noul legământ sunt făcuți servii sau slujitorii lui. Ei nu primesc această calificare de a servi de la vreun seminar teologic religios, ci de la Iehova Dumnezeu prin Cristos. Apostolul Pavel arată că legământul legii împreună cu cele Zece Porunci ale sale, scrise de degetul lui Dumnezeu pe piatră, a fost abolit și a fost înlocuit cu noul legământ împreună cu spiritul său dătător de viață. El spune:

¹⁹ „Calificarea noastră corespunzătoare vine de la Dumnezeu, care ne-a calificat într-adevăr să fim servi ai unui nou legământ, nu al unui cod scris, ci al spiritului; căci codul scris condamnă la moarte, dar spiritul ne face vii. Pe lângă aceasta, dacă acest cod care administrează moartea și care a fost gravat cu litere în piatră a venit cu o glorie, încât fiii lui Israel nu-și puteau aținti privirile la fața lui Moise, din pricina gloriei feței lui, o glorie care urma să treacă, de ce n-ar trebui să fie cu mai multă glorie administrarea spiritului? Căci dacă acel cod care administra condamnarea era glorios, cu cât mai mult abundă în glorie administrarea dreptății. De fapt, chiar cel care a fost făcut odată glorios, a fost dezbrăcat de glorie în această privință, din pricina gloriei care îl depășește. Căci dacă cel care urma să treacă a fost adus cu glorie, cu mult mai mult va fi cu glorie cel care rămâne”.

²⁰ Apoi Pavel arată că puterea pentru îndreptățire sub noul legământ nu o dețin cele Zece Porunci abolite, ci este spiritul lui Dumnezeu, care transformă pe creștini pentru a fi asemenea lui Dumnezeu: „Acum, Iehova este Spiritul; și acolo unde este spiritul lui Iehova este libertate. Și noi

toți, în timp ce cu fețele neacoperite de vâl reflectăm ca niște oglinzi gloria lui Iehova, suntem transformați în aceeași imagine, din glorie în glorie, exact așa cum este făcut acest lucru de Iehova, Spiritul” – 2Cor. 3:5-18, NW.

²¹ Din cele spuse mai sus putem aprecia forța cuvintelor lui Pavel: „Dacă sunteți conduși de spirit, nu sunteți sub lege” (Gal. 5:18, NW). Creștinii sunt cei conduși de spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu în armonie cu cuvântul Său. Acest fapt dovedește că ei nu mai sunt sub vechiul legământ al legii împreună cu cele Zece Porunci ale lui, ci sunt sub noul legământ, prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu. Sub acesta ei sunt schimbați prin spiritul pe care bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu îl împarte în noul legământ. Ei produc roadele spiritului Său în viețile lor. Nu există Zece Porunci împotriva producerii unor asemenea roade (Gal. 5:13-23). Spiritul lui Dumnezeu în poporul Său este destul de puternic pentru a produce aceste roade legale ale îndreptării fără cele Zece Porunci.

²² Deși nu mai sunt sub Lege, ci sub bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, creștinii credincioși studiază încă legământul legii și fac aceasta în mod potrivit. De ce? Deoarece elementele lui „sunt o umbră a lucrurilor viitoare” și astfel de lucruri viitoare aparțin de Cristos, serviciul și Împărăția Sa. Creștinii recunosc Legea ca pe o „umbră a lucrurilor bune care vor veni” și văd cum Isus Cristos „a venit ca un Mare Preot al lucrurilor bune care au ajuns să se realizeze” (Coloseni 2:17 și Evrei 10:1; 9:11, NW). Tipurile și umbrele Legii sunt o parte importantă a cuvântului lui Dumnezeu și trebuie studiate de creștini, deoarece conturează dinainte, în mod corect, scopurile lui Dumnezeu cu privire la Cristosul Său. Întreaga carte a lui Pavel adresată evreilor este dovada inspirată a acestui fapt. De aceea, creștinii au dreptul să citeze porțiuni din vechiul legământ al legii și cele Zece Porunci ale lui, tot atât de mult cât a avut Pavel dreptul să citeze din cele Zece Porunci, ca dovadă susținătoare a ceea ce a scris. Ca exemple de astfel de citate vezi Efeseni 6:1-3 și Romani 13:8-10.

²³ Poruncile lui Dumnezeu către creștini sunt date în scrierile lui Pavel și ale altor discipoli de-ai lui Cristos. De exemplu, vezi porunca împotriva idolatriei de la 1Corinteni 10:14; Galateni 5:20; Coloseni 3:5 și 1Ioan 5:21. Deoarece cea de-a doua din cele Zece Porunci a fost o umbră sau un tipar preliminar a acestei cerințe pentru creștini împotriva idolatriei, ei au dreptul să citeze cea de-a doua poruncă ca și dovadă de întărire pentru refuzul de a da onoruri idolatre oamenilor și emblemelor. Citând din cele Zece Porunci pentru a sprijini ceea ce a scris, Pavel nu a susținut că și acum creștinii se află sub cele Zece Porunci și restul legii mozaice. Pur și simplu el folosea acele porunci ca dovadă susținătoare, pentru a întări dreptatea îndemnurilor pe care le dădea creștinilor, pentru a-i conduce cu plăcere la Dumnezeu. Legământul legii din care el cita era o umbră a lucrurilor bune viitoare. Așadar, acesta a fixat modelul exact pe care creștinii să-l urmeze în relația pe care o au cu Dumnezeu, sub noul legământ prin Cristos, Mijlocitorul.

²⁴ De aceea, declarația apostolului Pavel rămâne necontrazisă: „Prin această bunătate nemeritată, de fapt, ați fost voi salvați, prin credință; și aceasta nu vi se datorează vouă, ci este darul lui Dumnezeu” – Efes. 2:8, NW.

Întrebări pentru studiu

1. Sunt creștinii sub legea lui Moise și este speranța lor prin aceasta?
2. Ce a scris Pavel efesenilor, dovedind a cui lege a fost anulată sau abolită?
3. De ce uimește această abolire pe unii religioniști și cum argumentează ei în replică?
- 4,5. Ce cuvinte citează unii obiectori din predica lui Isus de pe munte?
6. La ce se referă termenul „Legea” în predica lui Isus și de ce?
7. Atunci, ce au însemnat cuvintele lui Isus din Matei 5:17,18; cum vedem noi astăzi acest fapt?
8. În ceea ce privește Legea, de ce a venit Isus? De ce n-a fost suficientă neprihănirea cărturarilor și fariseilor pentru a intra în Împărăție?
9. Cum este numit învățătorul călcării legii, *cel mai mic* în legătură cu Împărăția? Mai sunt creștinii sub această lege?

- 10,11. Cum folosesc adepții sabatului Exod 31:16,17 în argumentul lor? Au existat cele Zece Porunci dintotdeauna, înainte de Moise?
12. De ce nu poate legământul legii să fie luat separat și abolit parțial? Prin urmare, cum era cea de-a patra poruncă necurmată?
- 13,14. În legătură cu ce altceva sunt folosite cuvintele ebraice pentru „necurmat” și „pentru totdeauna”?
15. Din pricina folosirii acestor cuvinte referitoare la preoție, preoția aaronică a trebuit să continue pentru totdeauna? De ce este superioară preoția lui Cristos?
16. (a) Atunci, de ce cuvântul *necurmat*, în ceea ce privește cea de-a patra poruncă, nu este o dovadă împotriva abolirii celor Zece Porunci? (b) Ce face ca necurmarea preoției lui Cristos să fie fără sfârșit?
17. Ce ia locul vechiului legământ al legii în viața creștinilor; de ce este acesta mai bun?
18. Cum este mai mare gloria noului legământ decât cea a vechiului legământ al legii? Cine sunt servii lui?
19. De ce trebuie, în mod potrivit, ca noul legământ să aibă o glorie mai mare decât cea a vechiului legământ?
20. Cum descrie Pavel puterea pentru îndreptățirea creștinilor sub noul legământ?
21. (a) Prin ce sunt conduși creștinii; prin urmare, de ce nu mai sunt sub Lege? (b) Împotriva căror roade nu există lege?
22. De ce mai studiază creștinii vechiul legământ al legii și de ce au ei dreptul să citeze din el și poruncile lui?
- 23,24. Faptul că Pavel citează din cele Zece Porunci susține pretenția potrivit căreia creștinii se mai află sub legământul legii? Așadar, de ce rămâne necontrazisă declarația sa despre bunătatea nemeritată?

CAPITOLUL XVII

ÎNTOARCEREA LUI CRISTOS

¹ Întoarcerea lui Isus Cristos este învățată clar de multe scripturi. El a spus apostolului Său Ioan: „Da; Eu vin repede”. Ioan a răspuns, rugându-se: „Amin! Vino, Doamne Isus”. Tovarășul său, apostolul Petru a vorbit de asemenea despre „descoperirea lui Isus Cristos” – Apoc. 22:20 și 1Pet. 1:13, NW.

² Isus Cristos nu se întoarce iar ca om, ci ca o persoană spirit glorioasă. El este acum oglindirea gloriei lui Dumnezeu, înfățișarea exactă a ființei lui Dumnezeu și este așezat la dreapta Maiestății în locurile prea înalte. El a fost înălțat mai presus de îngeri, de aceea, atunci când Tatăl Îl aduce din nou pe pământul locuit, spune: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine”. Prin urmare, El vine de data aceasta nu umilindu-Se, nici asemenea oamenilor, ci în gloria Sa cerească și toți îngerii Săi vin împreună cu El – Evr. 1:2-6, NW; Mat. 25:31

³ Unii au așteptări greșite cu privire la întoarcerea lui Cristos. Atunci când citesc promisiunea îngerului făcută Mariei, anume că lui Isus, „Fiul Celui Prea Înalt” îi va fi dat tronul strămoșului Său David, ei trag concluzia că El va sta pe un tron literal, pământesc. Cu toate acestea, tronul lui David numai a simbolizat tronul Regelui lui Iehova. În felul acesta, „Solomon a stat pe tronul lui Iehova, ca rege în locul tatălui său David” (Luca 1:32, NW; 1Cron. 29:23, AS). Dacă Isus urma să stea ca om pe un tron pământesc, El ar fi fost inferior îngerilor în rang, deoarece omul este inferior îngerilor. Îndatorirea pe care o are Cristos de a judeca și a domni, poate fi împlinită numai de un rege-spirit puternic, unul mai mare decât regii pământului și nu asemenea lor – Ps. 8:4,5; 89:27; Apoc. 3:21.

⁴ Unii așteaptă în mod greșit o împlinire literală a declarațiilor simbolice ale Bibliei. Aceștia speră să Îl vadă pe Isus cel glorificat venind așezat pe un nor alb, unde orice ochi uman îl va vedea. Ei trec cu vederea cuvintele lui Isus înainte de a pleca: „Încă puțin timp și lumea nu Mă va mai

observa”. Deoarece oamenii pământești nu L-au văzut niciodată și nu-L pot vedea pe Tatăl, ei vor fi incapabili să-L vadă pe Isus cel glorificat – Ioan 14:19, NW; Ex. 33:20; 1Tim. 6:16.

⁵ Unii pot cita cuvintele îngerilor rostite la înălțarea lui Isus: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”. Dar observați, acest text nu spune că El va veni în același trup, ci spune că va veni în același fel. Felul plecării Sale a fost în liniște, ca un hoț, fără sunet de trâmbiță sau manifestare publică, însoțit totuși de mesajul, „Îmi veți fi martori ... până în cea mai îndepărtată parte a pământului”, ce răsună în urechile discipolilor (Fap. 1:8,11, NW). Numai martorii Săi L-au văzut plecând. În mod logic, numai martorii Săi credincioși vor recunoaște imediat întoarcerea Sa.

Cum este văzut?

⁶ Întoarcerea Sa este recunoscută prin ochii înțelegerii cuiva, asemenea ochi fiind luminați de cuvântul dezvăluit al lui Dumnezeu. Sosirea și prezența lui Cristos nu se discerne din pricina unei apropieri trupesti vizibile, ci prin lumina actelor Sale de judecată și împlinirea profeției Bibliei. Această lumină se răspândește de la răsărit până la apus și pretutindeni. Cei care sunt clarvăzători asemenea vulturilor, observă adevărurile judecării și se strâng la „trupul” hranei spirituale pe care o furnizează Dumnezeu – Luca 17:24,34-37, NW.

⁷ În Matei capitolul 24, cuvântul grecesc *par.ou.s'ia* apare în versetele 3, 27, 37, 39 și este tradus cu „venire”. Acesta este redat cu „prezență” în *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine, Biblia Accentuată* a lui Rotherham, *Emphatic Diaglott, Traducerea Bibliei a lui Young* și la nota marginală a *Versiunii Americane Standard*. Versiunea modernă a lui Moffatt îl traduce „sosire”. Însemnătatea cuvântului *par.ou.si'a* este mult mai exactă decât cuvântul „venire” conținut în general în versiunile Bibliei. Acesta nu înseamnă că El este pe drum sau că a promis să vină, ci că a sosit deja și este aici. În *Versiunea Regele Iacob* cuvântul *par.ou.si'a* este tradus cu „prezență” la Filipeni 2:12, unde citim: „Așadar prea iubiții mei, după cum ați ascultat întotdeauna, nu numai în prezența mea, ci mult mai mult acum, în absența mea [*ap.ou.si'a*], lucrați la propria voastră salvare cu frică și tremur”. De asemenea în 2Corinteni 10:10.

⁸ Nu este necesar ca Cristos să fie vizibil la prezența Sa, la fel cum Tatăl Său nu este vizibil ochiului omenesc. Prezența lui Iehova a fost cu poporul Său pe când călătoreau din Egipt spre Țara Promisă, totuși El n-a fost vizibil izraeliților. Pe patul său de moarte, în Egipt, Iosif a spus: „Eu am să mor; dar Dumnezeu vă va vizita și vă va face să vă suiți din țara aceasta în țara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov” (Gen. 50:24). Dar Dumnezeu n-a fost vizibil nici atunci, nici cu alte ocazii când Biblia spune că El și-a vizitat poporul – Rut 1:6; Luca 19:44.

⁹ Astăzi, dovada prezenței lui Cristos este pretutindeni pentru noi, și totuși așa-numita „creștinătate” nu o vede. Atunci, cum se face El cunoscut urmașilor Săi adevărați, și nu lumii? El le-a dat urmașilor Săi promisiunea: „Fericiti sunt servii aceia pe care stăpânul, la sosire, îi găsește veghind! Adevărat vă spun: El se va încinge și îi va pune la masă, va veni alături de ei și le va servi” (Luca 12:37, NW). Stăpânul Isus este furnizorul acestei hrane spirituale, „hrană la timpul potrivit”, pe care o furnizează printr-un instrument sau agenție vizibilă de pe pământ, folosită pentru a o publica servilor Săi.

¹⁰ Agenția pe care stăpânul o folosește pentru a distribui sau răspândi adevărul Său este numită „servul său credincios și înțelept”. Matei 24:45-47, spune: „Cine este deci servul credincios și înțelept pe care stăpânul său l-a numit peste servitorii Săi pentru a le da hrana la timpul potrivit? Fericit este servul acela dacă stăpânul lui, la sosire, îl găsește făcând așa. Adevărat vă spun: îl va numi peste toate bunurile sale” (NW). Acest lucru arată clar că pentru a răspândi mesajul Său, Stăpânul va folosi o singură organizație și nu o mulțime de secte diverse, ce se bat cap în cap. „Servul credincios și înțelept” este o grupă de oameni ce urmează exemplul Conducătorului lor. Acest „serv” este rămășița fraților spirituali ai lui Cristos. Profetul lui Dumnezeu îi identifică pe acești izraeliți spirituali, spunând: „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, voi și *servul* Meu pe care l-am ales” – Isa. 43:10, AS; *Young*.

¹¹ De la și după anul 1918 A.D. această clasă a „servului” a proclamat mesajul lui Dumnezeu creștinătății, care încă se hrănește cu tradițiile religioase ale oamenilor. Adevărul proclamat astfel face o lucrare de despărțire, așa cum a fost prezis, cei care acceptă adevărul fiind primiți în locul de siguranță și ceilalți fiind abandonați. Cei care sunt favorizați să înțeleagă ce se întâmplă și care au luat poziție de partea Teocrației lui Iehova, au acum o bucurie de nedescris. Lumina adevărului Său nu este limitată la un loc mic, într-un singur colț al globului. Proclamarea lui se face în lumea întreagă. În cei treizeci și trei de ani din anul 1919 până în anul 1952 inclusiv, martorii lui Iehova au împărțit mai mult de o jumătate de bilion de cărți legate și broșuri, sute de milioane de reviste, tratate și pliante și au dat sute de milioane de mărturii orale în peste 90 de limbi. Numai prin spiritul și puterea lui Dumnezeu a putut să fie dată această mărturie, în ciuda împotrivirii și persecuției din lumea întreagă; iar mărturia continuă încă și crește.

¹² Isus a spus: „Așa cum au fost zilele lui Noe, așa va fi prezența Fiului omului” (Mat. 24:37, NW). Asemănarea timpurilor este adevărată nu numai în ceea ce privește destrăbălarea în mâncare, băutură, căsătorie, construire și ignoranța epocii în care trăim, ci și în ceea ce privește mesajul divin care este dat. Noe a fost un propovăduitor al dreptății atunci, înaintea potopului, iar martorii lui Iehova sunt astfel acum, înainte de nimicirea acestei lumi în viitorul război al Armagedonului. Petru a spus: „Ziua lui Iehova va veni ca un hoț, și în această zi cerurile vor trece cu un zgomot șuierător, iar elementele, fiind foarte încinse, vor fi dizolvate, și pământul și lucrările de pe el vor fi descoperite” (2Pet. 3:10, NW). Martorii lui Iehova dau acest avertisment acum.

¹³ Cu mulți ani înainte de anul 1914, studenții serioși ai Bibliei au înțeles că acest an marca sfârșitul timpurilor neamurilor sau „timpurile fixate națiunilor”. Acea dată marca începutul „timpului sfârșitului” domniei lui Satan, prin urmare timpul când Isus Cristos, Domnitorul de drept al lumii noi primea controlul (Luca 21:24, NW; Ezech. 21:27). Împlinirea profeției începută atunci continuă într-un mod neîntrerupt, demonstrând că „împărăția lumii a devenit Împărăția Domnului nostru și a Cristosului Său”. Servii lui Iehova aduc mulțumiri pentru acest lucru, spunând: „Îți mulțumim Iehova Dumnezeu, Atotputernice, care ești și care erai, pentru că ai luat puterea Ta cea mare și ai început să domnești ca Rege” – Apoc. 11:15,17, NW.

¹⁴ Timpul lui Iehova pentru a-și impune suveranitatea Sa Universală a sosit. El a devenit Rege pentru pământul nostru. Împărăția Sa, simbolizată la Apoc. 12:5 (NW) printr-un copil de parte bărbătească, a fost născută în anul 1914. Organizația invizibilă din cer a Diavolului a căutat să înghită Guvernul nou născut. A izbucnit războiul în cer. Diavolul și demonii săi au fost aruncați jos pe pământ. Atunci îngerii victorioși au anunțat: „Acum au venit salvarea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Cristosului Său” – Apoc. 12:10, NW.

Venirea Mesagerului la templu

¹⁵ În acel timp, nimeni de pe pământ nu știa că Iehova avea să vină curând la templul Său, prin Mesagerul Său. Iehova prevestise prin profetul Maleahi apariția Sa neprevăzută la templu, adăugând: „Cine poate îndura ziua venirii Lui? Cine poate sta în picioare când apare El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului” (Mal. 3:1,2, AT). Așa cum Isus a curățit templul din Ierusalim la trei ani și jumătate după ce a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu să fie Rege, tot la fel, la trei ani și jumătate după ce a primit puterea regală în toamna anului 1914, El a venit la templul spiritual ca Mesagerul lui Iehova și a început să-l curețe. Așadar, aceasta s-a întâmplat în primăvara anului 1918. Aceasta a însemnat începutul perioadei de judecată și inspecție a urmașilor Săi născuți de spirit.

¹⁶ Pavel a scris: „Isus Cristos ... este destinat să judece vii și morții, prin manifestarea și Împărăția Sa” (2Tim. 4:1, NW). Creștinii morți care dormeau în morminte au fost înviați cu trupuri spirituale pentru a I se alătura la templul spiritual. Creștinii vii unși de pe pământ n-o puteau lua înaintea celor care dormeau în moarte, ci trebuiau să-și mențină integritatea până la propria lor moarte. Atunci când cei din rămășița de pe pământ mor, ei nu trebuie să doarmă așteptând întoarcerea Stăpânului lor, ci primesc imediat schimbarea la viață spirituală. Ei își încetează

activitățile pământești, dar serviciul lor continuă de atunci încolo fără oboseală – 1Tes. 4:15, NW; 1Cor. 15:51,52; Apoc. 14:13.

¹⁷ Multe dintre adevărurile Împărăției rostite de Isus au fost spuse în parabole. În parabola talanților și cea a polilor Isus s-a descris pe Sine încredințând interesele Împărăției servilor Săi de pe pământ, înainte de a pleca într-o țară îndepărtată, cerul, pentru a primi autoritatea Împărăției. Întorcându-se după mult timp, el judecă pe servii Săi. Celor credincioși le dă privilegiul mai mari și bucuria Stăpânului lor. Cei necredincioși sunt aruncați în întunericul din afara organizației teocratice. Cetățenii acestei lumi urăsc pe Regele lumii noi care îl va nimici pe Satan Diavolul. De aceea, ei sunt sortiți nimicirii – Luca 19:12-27 și Mat. 25:14-30, NW.

¹⁸ Examinarea poporului lui Dumnezeu continuă, așa cum a fost profețit: „Iehova este în templul Său cel sfânt; Iehova își are tronul în ceruri; ochii Lui privesc și pleoapele Sale probează pe fiii oamenilor” (Ps. 11:4, AS). Unii creștini care au așteptat în mod egoist să participe la nunta lui Cristos, au fost lăsați afară, așa cum a fost simbolizat prin cele cinci fecioare neînțelepte, deoarece le-a lipsit înțelegerea și bucuria Marelui și n-au lăsat lumina să strălucească. Alții care au obținut intrarea la sărbătoare au fost scoși afară mai târziu, deoarece nu și-au păstrat haina prin care se identificau ca și martori credincioși ai Împărăției (Mat. 25:1-13; 22:1-14). Cristos și-a primit frații spirituali credincioși în starea templului ca închinători și servi ai lui Iehova și El aprobă prezența lor continuă acolo.

¹⁹ Încercarea prin Marele Judecător continuă și cuprinde toate națiunile. În timp ce se află prezent pe tronul gloriei Sale, Isus Cristos, ca Reprezentantul lui Iehova la templu, separă oamenii națiunilor în două clase, numiți *oi* și *capre*. Deși mulți nu sunt conștienți de acest lucru, această separare este în curs acum. Atitudinea cuiva față de rămășița martorilor unși ai lui Iehova și mesajul Guvernului Său teocratic, dezvăluie atitudinea acestuia față de Regele instalat al lui Iehova. Persecutorii, împotrivorii și cei indiferenți, care se identifică aparținând clasei caprelor, sunt condamnați la nimicire, care va dura veșnic. Dar cei smeriți, persoanele cu bunăvoință față de Iehova Dumnezeu, dispuse spre dreptate, „alte oi” ale Sale, sunt candidate pentru viață veșnică. Separarea oamenilor, ce are loc acum, în „alte oi” ale Sale și „capre” este o parte a semnului compus că Isus Cristos s-a întors și este prezent ca Rege – Mat. 25:31-46; Ioan 10:16.

²⁰ În curând, destinul tuturor oamenilor vii va fi hotărât: „Căci Fiul omului este destinat să vină în gloria Tatălui Său împreună cu îngerii Săi, și atunci va răsplăti pe fiecare după comportamentul său” (Mat. 16:27, NW). Descoperirea finală a Regelui se apropie. Nenorocirea Armagedonului, mai mare decât cea care s-a întâmplat Sodomei și Gomorei, este la ușă. Căci „în ziua când a ieșit Lot din Sodoma a plouat foc și pucioasă din cer și i-a nimicit pe toți. La fel va fi și în ziua când Fiul omului va fi revelat” (Luca 17:29,30, NW). Această descoperire a prezenței Sale nevăzute, prin executarea judecăților, nu este pentru binecuvântarea lor, ci pentru nimicirea lor: „La revelarea Domnului Isus din cer împreună cu îngerii Săi plini de putere într-un foc arzător, când va aduce pedeapsa cuvenită asupra celor care nu îl cunosc pe Dumnezeu și a celor care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus. Aceștia vor suferi pedeapsa judecătorească a nimicirii veșnice din partea Domnului și a gloriei tăriei Lui, la timpul când El vine să fie glorificat” – 2Tes. 1:7-10, NW.

²¹ Apropierea acestui eveniment îi face pe cei egoiști și fricoși să se unească și să se ascundă în organizații omenești pentru protecție. Aceasta nu-i va ajuta cu nimic. Anticipând un sfârșit timpuriu, ei se plâng temându-se că-și pierd câștigurile necinstite și pozițiile lor lumești privilegiate. Ochii lor discern prezența invizibilă a Regelui în norii necazului care îi înconjoară (Apoc. 6:15-17; 1:7). Acceptarea Regelui domnitor și a Împărăției Sale este singura garanție a securității pentru cineva. Isus a avertizat: „Mențineți-vă deci treji, făcând tot timpul implorări, ca să reușiți să scăpați de toate aceste lucruri care trebuie să se întâmple și să stați în picioare înaintea Fiului omului” – Luca 21:36, NW.

²² Astăzi, persoanele cu bunăvoință din toate națiunile iau poziție pentru Teocrația lui Iehova. Această „mulțime mare” de alte oi primesc cu bucurie pe noul Rege, angajându-se în proclamarea Împărăției, exact așa cum mulțimea a primit cu bucurie pe Isus la intrarea Sa triumfală în Ierusalim (Apoc. 7:9-17, NW; Luca 19:37-40). Atunci fariseii au dorit ca mulțimea să fie mustată. La fel și

astăzi, liderii religioși încearcă să reducă la tăcere și să înăbușe mesajul. Eforturile lor au eșuat și vor eșua.

²³ Cristos se întoarce înainte de domnia Sa netulburată de o mie de ani pentru a pune pe toți dușmanii sub picioarele Sale la Armagedon. Atunci El va prinde pe Șarpele cel vechi, Diavolul, îl va lega și îl va arunca în abis împreună cu demonii săi, pentru o mie de ani. Prin înlăturarea falsei religii, restatornicirea închinării adevărate și restabilirea guvernului divin pentru pământul nostru, El își descoperă puterea regală de care s-a dovedit demn la prima Sa venire. El devine Judecătorul și Conducătorul lumii noi, Comandantul popoarelor. Justificarea numelui și suveranității Tatălui Său este cea mai mare bucurie a Sa, precum și a tuturor celor care nu sunt „rușinați în timpul prezenței Sale” – 1Cor. 15:25,26; Apoc. 20:1-3; Isa. 55:4; Ioan 17:1; 1Ioan 2:28, NW; ED; Ro.

Întrebări pentru studiu

1. Care sunt unele scripturi care dovedesc că Isus Cristos se va întoarce?
2. Care este starea Sa prezentă în comparație cu cea de la prima venire?
3. De ce nu va sta El atunci pe un scaun de domnie pământesc?
4. Ce dovedește că El nu va fi văzut cu o vedere omenească?
5. Ce se înțelege prin venirea Sa în același fel cum a plecat?
6. Cum este recunoscută întoarcerea lui Cristos?
7. Care este însemnătatea cuvântului grecesc *par.ou.si'a*, tradus frecvent „venire”?
8. Ce fapt despre prezența lui Iehova ne ajută să înțelegem prezența lui Cristos?
9. Cum servește Cristos Cel întors pe poporul Său?
10. Ce agenție este folosită de Stăpân pentru a servi hrana spirituală?
11. Cât de vastă este proclamarea adevărului și care este rezultatul ei?
12. Cum sunt zilele prezente asemănătoare cu cele ale lui Noe?
13. Ce marchează anul 1914 și care este mărturia îngerilor, așa cum este dezvăluit în Apocalips?
14. Ce a urmat după nașterea Împărăției lui Dumnezeu în cer?
- 15,16. (a) Cum a fost marcată venirea lui Cristos la templu? (b) Care este ordinea învierii clasei celor născuți de spirit?
17. Ce arată parabola talanților și a polilor, pe scurt?
18. Cum se dovedesc unii nedemni de adevărul Împărăției?
19. Ce altă scriptură arată că prezența Regelui este un timp de încercare și care sunt cele două clase ce se descoperă?
20. Care este rezultatul descoperirii finale a Regelui?
21. Ce măsură de protecție se va dovedi inutilă?
22. Cum primesc oamenii de bine cu bucurie pe Rege?
23. Care este scopul venirii lui Cristos și cum este acesta împlinit?

CAPITOLUL XVIII

ÎNTOARCEREA ISRAELULUI NATURAL ÎN PALESTINA

¹ În timp ce bântuia Al Doilea Război Mondial și hoardele naziste invadau națiune după națiune, circulau știri îngrozitoare, care mărturiseau faptul că evreii sufereau atrocități renăscute, ca cele care au marcat Evul Mediu al creștinătății. Acest timp n-a fost numai unul de persecuție și asuprire, ci un genocid și distrugere în masă. După ce conflictul s-a potolit, în anul 1945, cu o măsură de pace restaurată, a fost făcut un recensământ al populației evreiești din Europa Centrală. Acesta a arătat că, în timp ce înainte de război populația era de 7.000.000, populația evreiască de pe aceeași suprafață era de numai 1.400.000 în anul 1946. Problema evreilor a devenit încă o dată o preocupare internațională urgentă.

² Deși regimul nazist al lui Hitler a fost răsturnat, puterea politică și religioasă din spatele anti-semitismului este încă tare. Îndemnate de suferințele mari ale evreilor, organizațiile evreiești sioniste au făcut tot posibilul pentru a influența puterile conducătoare să facă ceva în legătură cu aceasta. Ei au cerut ca Palestina să fie transformată într-un stat evreu, o locuință permanentă pentru evrei ca națiune.

³ Evreii ortodocși și mulți religioniști ai creștinătății cred că profețiile Bibliei au prezis că evreii vor fi strânși încă o dată în „Țara Sfântă”, Palestina. Ei pretind că acum a sosit acest timp, iar strângerea actuală are loc în împlinirea profețiilor Bibliei.

⁴ Sfânta Biblie dovedește dincolo de orice îndoială că națiunea lui Israel a fost pentru mult timp poporul ales al lui Dumnezeu. Multe întrebări se ridică acum în mințile persoanelor lipsite de prejudecată, care iau în considerare experiențele trecute și prezente ale evreilor. Dacă evreii naturali au fost aleși în trecut ca poporul lui Dumnezeu, de ce au fost ei lepădați și împrăștiați? De ce au fost persecutați timp de secole? De ce un asemenea val de anti-semitism străbate lumea astăzi? De ce sunt strânși din nou, acum, evreii în Palestina sub un guvern republican modern propriu; a prezis profeția Bibliei o asemenea evoluție a evenimentelor? Dacă nu, care este calea de acțiune potrivită pe care trebuie să o ia evreii, pentru a fi salvați de Armageddon?

⁵ De secole evreii vorbesc limba yiddish și hispano-iudaica, dar acum a fost reînviată în națiunea lui Israel din Palestina vechea limbă ebraică și aceasta este limba oficială a statului. De la Avraam încoace, prin nepotul său Iacob, această rasă de oameni au fost cunoscuți ca evrei. Apoi Dumnezeu a schimbat numele lui Iacov în Israel. De aceea, descendenții lui Iacov au devenit cunoscuți și ca fiii sau copiii lui Israel sau izraeliți. Iacov sau Israel a avut doisprezece fii. Aceștia au devenit capi de familie ale celor doisprezece seminții ale lui Israel – Gen. 14:13; 32:28; 35:23-26; 49:28; Fap. 6:1; 2Cor. 11:22.

⁶ Chiar înainte de moartea lui Iacov, el și-a chemat cei doisprezece fii înaintea lui și a rostit câte o profeție pentru fiecare. Iuda era cel de-al patrulea fiu al său, prin soția sa Lea, totuși lui i-a fost acordată o binecuvântare regală, prin aceste cuvinte: „Iuda, tu ești acela pe care frații tăi îl vor lăuda, ... Ca un pui de leu, o, Iuda, tu te întorci de la pradă, fiul meu... Sceptrul nu se va depărta de Iuda, nici dătătorul legii dintre picioarele lui; până când va veni Șilo și la El se vor aduna popoarele” (Gen. 49:8-10, *Le*). Această profeție a arătat că adevăratul Eliberator al omenirii va veni prin seminția lui Iuda. El era mult-așteptatul Mesia, Sămânța promisă a lui Avraam. Unul dintre numele lui va fi „Șilo”, care înseamnă „cel pașnic; odihnă”.

⁷ „Iuda” înseamnă „(Iehova) să fie lăudat”. De la acest nume paternal vine numele de „iudeu” sau „evreu”. Nu numai aceia care au fost descendenți ai lui Iuda s-au numit iudei, ci Iehova a recunoscut ca iudei pe toți izraeliții care au fost credincioși, indiferent de seminția din care se trăgeau. Ei aveau credință în promisiunea lui Dumnezeu făcută lui Iuda. Un iudeu adevărat este acela care are credința lui Avraam și care este devotat pentru lauda și serviciul lui Iehova Dumnezeu.

⁸ În împlinirea scopului lui Iehova, El a organizat pe copiii lui Israel într-o națiune aleasă, sfântă. El a făcut aceasta pentru un motiv special, anume, de dragul numelui Său mare. Moise le-a spus: „Tu ești un popor sfânt pentru Iehova Dumnezeul tău; Iehova Dumnezeul tău te-a ales să fi un popor al Lui, mai presus de toate popoarele care sunt pe fața pământului” (Deut. 7:6, *AS*). Acest popor organizat într-o națiune, cu Iehova ca Dumnezeu și Domnitorul lor Suveran, a avut un guvern teocratic tipic. De aceea, ei au fost folosiți pentru a reprezenta umbre și tipuri profetice ale lucrurilor mai mari viitoare. Așa spune un comentator evreu la 1Corinteni 10:11 și Evrei 10:1. La muntele Sinai, acolo unde Moise a fost instruit să adune pe copiii lui Israel, Iehova a inaugurat legământul legii cu ei. Condiția prin care ei primeau beneficiile legământului era cea a credincioșiei. În prima din cele Zece Porunci ale Sale adresate lor, Iehova a declarat: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” – Ex. 20:3, *Le*.

⁹ Toate legile lui Dumnezeu sunt perfecte. Atunci, de ce a dat El o lege perfectă unui popor imperfect și i-a instruit s-o țină? Noi putem arăta patru motive principale pentru care a fost dată legea:

(1) Ea intenționa să dovedească Israelului că i s-a dat o ocazie să-și arate iubirea și devotamentul față de Iehova – Ex. 20:20.

(2) Națiunile păgâne din jurul izraeliților practicau religia demonilor. Prin urmare, închinarea adevărată a fost dată prin legea lui Dumnezeu pentru a-și proteja poporul să nu fie prins în cursă de demonism – Deut. 7:16,25.

(3) Legea a servit ca o adăugare temporară la promisiunea lui Iehova făcută lui Avraam, anume că prin el și sămânța sa vor fi binecuvântate toate familiile pământului (Gen. 12:1-3). De ce a fost Legea adăugată? Un evreu credincios, Pavel, răspunde: „Ea a fost adăugată pentru a face evidente încălcările, până când avea să sosească Sămânța căreia i se făcuse promisiunea... Așadar, Legea a devenit tutorele nostru care conduce la Cristos, ca să fim declarați drepecți datorită credinței” – Gal. 3:19,24, NW.

(4) Legea a fost dată pentru a furniza tipuri și umbre profetice ale lucrurilor bune viitoare prin Mesia, Cristosul: „Legea are o umbră a lucrurilor bune care vor veni” – Evr. 10:1, NW.

¹⁰ În mod repetat, izraeliții au eșuat în ținerea Legii, au căzut în religia demonilor și au devenit robi ai națiunilor păgâne. Atunci ei strigau la Dumnezeu lor Iehova, iar El îi asculta și îi elibera. Timp de multe secole ei au avut judecători în Palestina, pe care Dumnezeu îi ridica pentru a domni în mod vizibil peste ei. Apoi, la cererea lor, Dumnezeu le-a dat un rege vizibil. Printr-un legământ special făcut cu regele David, Dumnezeu a stabilit dinastia regală pe această linie.

Lepădarea poporului natural

¹¹ În cele din urmă, după mai mult de 900 de ani de favoare, națiunea a devenit foarte nelegiuită și rebelă. Ultimul lor rege care a domnit, Zedechia, a făcut ce este rău înaintea lui Dumnezeu. El a batjocorit și a abuzat de profeții pe care Iehova i-a trimis și a disprețuit cuvintele lui Dumnezeu rostite prin ei. Astfel s-a aprins mânia lui Dumnezeu și sentința Sa finală pentru Zedechia a fost emisă: „Tu, prinț rău al lui Israel, care meriți moartea, a cărui zi vine la timpul când nelegiuirea este la culme, – ... La o parte cu mitra, îndepărtați cununa împărătească; nu va mai fi așa cum a fost; ce este plecat va fi înălțat și ce este înălțat va fi plecat. O voi da jos, o voi da jos, o voi da jos; și aceasta nu va mai aparține (nimănui) până când va veni Acela care are drept la ea și Lui i-o voi da” (Ezec. 21:30-32, *Le*). Această răsturnare a împărăției lui Iuda a avut loc în anul 607 î.C. Iudeii au fost atacați și luați prizonieri de babilonieni, iar Ierusalimul a fost lăsat pustiu în nimicire pentru 70 de ani – 2Regi capitolul 25; 2Cron. capitolul 36.

¹² Dar Iehova a prezis o eliberare a evreilor din Babilon și strângerea lor în Palestina la sfârșitul celor 70 de ani de pustiire ai Ierusalimului. Astfel, în anul 537 î.C. a început să se întoarcă în patria mamă o rămășiță a evreilor credincioși. Templul lor și cetatea Ierusalimului au fost rezidite. Cu trecerea secolelor, evreii restatorniciți au ajuns sub puterea rabinilor, a tradițiilor oamenilor, a instituțiilor religioase și au devenit victime ale „rabinismului”. Aceasta i-a adus într-un conflict cu Mesia, L-au respins pe Isus ca Rege și au cerut să fie pus pe un stâlp de tortură în anul 33 A.D. Treizeci și șapte de ani mai târziu sau în anul 70 d.C., Ierusalimul a fost distrus de armatele romane, așa cum a fost prezis de Isus, iar în anul 73 A.D., ultima fortăreață iudaică, Masada, a căzut în mâinile romanilor și evreii au fost împrăștiați până la marginile pământului. Din aceasta, este evident faptul că Iehova i-a lepădat ca popor al Său, lăsându-i fără templu, preot sau jertfe, chiar până în ziua de astăzi. Aceasta este dovada suplimentară că El a desființat legământul temporar al Legii făcut cu ei, pironindu-l pe stâlpul de tortură al martiriului lui Isus Cristos. Dar așa cum a fost prezis la Ieremia 31:31-34, Dumnezeu a stabilit un „legământ nou” cu urmașii lui Cristos, iudei pe dinăuntru, cu inimile circumcise, izraeliți spirituali. Isus cel jertfit a fost Mijlocitorul lor, mai mare decât Moise.

¹³ Dacă evreii au fost lepădați ca națiune, înseamnă aceasta că ei nu vor avea niciodată ocazia să câștige salvare și viață? Nu, deoarece acum nouăsprezece secole o minoritate evreiască, o rămășiță a națiunii, a ținut cu adevărat la Iehova și a rămas în favoarea Sa. Isus Cristos a intrat în Ierusalim în anul 33 A.D. și s-a oferit națiunii ca Mesia și Regele lor. În loc să-L primească cu bucurie,

majoritatea și-au urmat preoții și rabinii și au strigat: „Să fie ținut pe stâlp! Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Mat. 21:5,9,42; 27:22,25, NW). Cu toate acestea, o mică rămășiță L-a primit și a fost aleasă de Iehova Dumnezeu. Apostolul Pavel declară: „Chiar lucrul pe care Israelul îl caută stăruitor, nu l-a obținut, dar cei aleși l-au obținut. Ceilalți s-au împietrit” – Rom. 11:7, NW.

¹⁴ În lumina acestor fapte, mai este necesar pentru evrei astăzi să continue să țină zilele sfinte, obiceiurile și ritualurile pe care le-au avut în vechime? Cuvântul lui Dumnezeu răspunde încă o dată: „El ne-a iertat cu bunăvoință toate greșelile, a șters documentul scris de mână contrar nouă, ce consta din decrete și care era împotriva noastră; și El l-a luat din cale, pironidu-l pe stâlpul de tortură. Nimeni deci să nu vă judece în privința mâncării și băuturii sau cu privire la vreo sărbătoare, sau la vreo respectare a lunii noi sau la vreun sabbat, căci aceste lucruri sunt o umbră a lucrurilor care vor veni, dar realitatea aparține Cristosului” (Col. 2:13,14,16,17, NW). Aceia care sunt iudei pe dinăuntru trăiesc în realități, și nu în „umbrele” trecutului. Ei fac așa prin credința în Mesia sau Cristos.

Israelul modern

¹⁵ Din cauza spiritului anti-semitic și a activităților așa numiților „creștini” împotriva evreilor din lumea întreagă, au fost organizate multe mișcări pentru a-i ajuta pe aceștia. În anul 1897, s-a ținut la Basel, Elveția, primul Congres Sionist, al cărui inițiator a fost Theodor Herzl, unde s-au adunat 206 delegați. Acea întrunire a marcat nașterea a ceea ce este cunoscut ca mișcarea „Sionistă”, pentru „a crea poporului evreu o locuință în Palestina, apărată prin lege publică”.

¹⁶ Scopul Sionismului a fost obțină și să organizeze ținutul Palestinei într-un stat evreu, pentru a le furniza evreilor o patrie permanentă. Pentru acest scop s-a apelat la guvernele care aveau interese acolo, pentru sprijinul și cooperarea lor. Mulți lideri evrei au crezut că Biblia sprijină strângerea lor pentru a doua oară, în „Țara Sfântă a Palestinei”. Ca dovadă, aceștia citează scripturi ca cele din Ieremia 32:37: „Iată, îi voi strânge din toate țările, unde i-am izgonit în mânia și furia Mea; îi voi aduce iar înapoi în acest loc și îi voi face să locuiască în siguranță” – *Le*.

¹⁷ Eșuând să vadă că Israelul spiritual a devenit moștenitorul promisiunilor lui Dumnezeu, ei nu apreciază că prima sau împlinirea în mic a profeției lui Ieremia 32:37 s-a aplicat rămășiței iudaică ce s-a întors din Babilon în anul 537 î.C., iar cea de-a doua sau împlinirea în mare se aplică „Israelului lui Dumnezeu”, alcătuit din aceia care sunt iudei pe dinăuntru, izraeliți spirituali, care au ieșit din captivitatea acestei lumi babilonice (Gal. 6:16). De la anul 1919 înainte, aceștia sunt adunați în organizația teocratică a lui Iehova Dumnezeu ca martorii și ambasadorii Împărăției Sale, încredințată acum în mâinile lui Mesia.

¹⁸ Pe 9 decembrie 1917, când armata britanică a eliberat Ierusalimul de turci și ministrul britanic de externe Balfour a emis „Declarația Balfour”, evreii au simțit că mult-așteptatele lor speranțe se vor împlini. În anul 1922 Liga Națiunilor a pus Palestina sub mandat britanic. În acel timp a fost emisă o „Carte Albă” prin care s-a stabilit politica guvernului britanic asupra Palestinei. Dar în anul 1939, Cartea Albă declara: „Guvernul Maiestății sale declară acum fără echivoc că nu este o parte a politicii lui ca Palestina să devină un stat evreu ... ci mai degrabă trebuie să fie stabilită în Palestina o locuință sau o comunitate a evreilor”. Apelul de după război adresat evreilor de președintele Statelor Unite în anul 1945 a fost respins de britanici. Ei au sugerat că urmașa Ligii Națiunilor, Organizația Națiunilor Unite, va face față problemei.

¹⁹ Națiunile Unite au continuat să recunoască mandatul britanic asupra Palestinei. Acest mandat urma să expire sâmbătă 15 mai 1948, la ora 12:01 a.m. Așadar, evreii pătrunși de ideea naționalismului au hotărât să-și întemeieze propriul stat politic și să-și declare independența. Așa au făcut, iar vineri 14 mai, 1948 la ora 4 p.m. ora Palestinei, David Ben-Gurion, președintele Consiliului Național și prim ministru al noului stat, a proclamat statul Israel cu capitala temporară la Tel Aviv. După expirarea mandatului britanic, dușmanii Israelului din acel teritoriu au început imediat să-i atace cu violență. După alegerile naționale din ianuarie 1949, pe 14 februarie 1949 a

fost format primul Parlament Evreiesc (Knesset) pentru a redacta o constituție. Pe 17 februarie, această Adunare Constituantă a ales în noul oraș al Ierusalimului, ca prim președinte al Israelului pe Dr. Chaim Weizmann. După aceasta, imigrarea abundentă a evreilor în noua republică a supus economia guvernului la un mare efort.

²⁰ A ascultat Israelul avertismentul lui Iehova din Isaia 30:1-7, să „nu meargă în Egipt” după ajutor? Nu! Când a proclamat noul stat, guvernul evreiesc a apelat la Națiunile Unite „pentru a ajuta poporul evreu să-și construiască statul și să accepte Israelul în familia națiunilor”. Chiar în aceeași seară de vineri, președintele american a anunțat recunoașterea de către Statele Unite a noului stat evreu. Guatemala și alte națiuni au făcut la fel, Britania recunoscând de facto acest lucru pe 29 ianuarie 1949. Noul Israel a primit cu bucurie aceste avansuri lumești de prietenie. Două zile mai târziu, Israelul a solicitat să devină membru al Națiunilor Unite, pe 16 mai 1948 și s-a adresat Statelor Unite pentru ajutor financiar. Dar Adunarea Generală a Națiunilor Unite a acceptat Israelul ca membru al Națiunilor Unite pentru prima dată pe 11 mai 1949, printr-un vot de 37 la 12, cu nouă abțineri, inclusiv Marea Britanie, după cereri repetate făcute de noua republică. Prin aceasta, Israelul a devenit cel de-al 59-lea membru al Națiunilor Unite.

Calea potrivită pentru evreii individuali

²¹ Nimic din întoarcerea modernă a evreilor în Palestina și înființarea republicii Israel nu corespunde cu profețiile Bibliei referitoare la restatornicirea poporului care poartă numele lui Iehova, în favoarea și organizația Sa. Aceasta nu corespunde în nici un fel cu restatornicirea rămășiței credincioase iudaică ce s-a căit, care a părăsit Babilonul și s-a întors în țara lui Iuda în anul 537 î.C. Întoarcerea lor stabilește un model istoric despre cum va avea loc împlinirea majoră sau finală a profețiilor restatornicirii, până în acest „timp al sfârșitului” acestei lumi. Acea rămășiță iudaică din vechime s-a întors într-o țară lăsată pustie timp de 70 de ani; ei s-au întors în primul rând pentru a rezidi templul lui Iehova din Ierusalim și pentru a restatornici acolo închinarea Sa curată teocratică, sub marele Său preot uns. Dar izraeliții moderni nu au făcut așa. Ei n-au imigrat într-o Palestină lăsată pustie, ci au cumpărat masiv teritorii de la unii locuitori și au determinat fuga altora din teritoriile lor, sub presiunea războaielor Israelului cu vecinii. Nici n-a fost scopul lor principal să rezidească templul, locul templului fiind acum ocupat de moscheea mahomedană a lui Omar. Nici n-au restatornicit închinarea lui Iehova, cu preoția Sa acceptată, cea a Mai Marelui Melhisedec. De aceea, strângerea izraeliților naturali necredincioși în Palestina nu poate fi interpretată ca împlinire a profețiilor.

²² Solicitarea Israelului pentru acceptarea în Națiunile Unite și primirea lor în această organizație lumească, care își asumă rolul de a lua locul domniei lui Mesia, este o respingere clară a Împărăției lui Dumnezeu din ceruri. Rămășița izraeliților spirituali, ca martori ai lui Iehova, au proclamat în lumea întreagă întemeierea împărăției lui Dumnezeu în anul 1914. Dar din nou, așa cum a făcut Israelul natural cu nouăsprezece secole în urmă, adevăratul ei Mesia, Isus Cristos, a fost respins și au declarat că n-au alt rege decât Cezarul. De aceea, Regele Isus va refuza încă o dată să le dea un semn special pentru convertirea lor în masă în Palestina. De aceea, evreii individuali să-și deschidă ochii înțelegerii pentru a privi marele semn compus, despre care Isus a prezis că va indica acest sfârșit al lumii și să se alătore turmei mari de „alte oi” care caută acum refugiu sub Împărăția Sa. În acest fel, ei vor fi adunați „într-o turmă” sub „un singur păstor”, vor fi restatorniciți în favoarea divină și vor câștiga viață veșnică în lumea nouă – Ioan 10:16; Apoc. 7:9-17.

Întrebări pentru studiu

1. Cum a adus iar în prim plan problema evreilor cel de-al doilea război mondial?
2. Ce s-au străduit să facă organizațiile sioniste și ce au cerut ele?
3. Ce cred evreii ortodocși și mulți ne-evrei că au prezis profețiile Bibliei?

4. Ce întrebări se ridică acum în mințile persoanelor lipsite de prejudecată din cauza experiențelor din trecut și din prezent ale evreilor?
5. Care a fost originea izraeliților?
6. Ce binecuvântare profetică i-a acordat Iacov lui Iuda și ce înseamnă ea?
7. Scriptural, cine sunt iudeii adevărați?
8. (a) Cum au fost organizați copiii lui Israel și de ce lege au fost ei guvernați? (b) Unde a fost inaugurat legământul legii și ce condiții trebuiau să îplinească pentru a câștiga beneficiile lui?
9. De ce a fost făcut legământul legii cu izraeliții?
10. Cum a fost stabilită o împărăție peste ei în Palestina?
11. Când și de ce a fost răsturnată împărăția lor?
12. Când și de ce a fost nașterea lui Israel lepădată de Iehova și ce s-a întâmplat cu legământul legii?
13. (a) După ce au fost lepădați, a pierit pentru totdeauna ocazia ca evreii să câștige salvare și viață individual? (b) Când a venit adevăratul lor Mesia, dar cum a fost El primit?
14. Ce arată apostolul Pavel referitor la practicile religioase ale evreilor de astăzi ?
15. Când, unde și de ce s-a organizat Sionismul?
- 16,17. Ce dovadă scripturală oferă ei pentru a susține scopul Sionismului? Dar ce eșuează ei să vadă ?
18. (a) Când și de ce au simțit evreii că speranțele lor urmau să fie realizate în cele din urmă? (b) Cum au interpretat britanicii Declarația Balfour și pe cine au lăsat ei să facă față problemei?
19. Când și cum a fost înființată noua republică a Israelului?
20. Cum „a coborât în Egipt după ajutor” Israelul modern?
21. De ce întoarcerea Israelului modern în Palestina nu poate fi interpretată ca împlinire a profețiilor?
22. Cum a respins Israelul modern pe Regele lui Iehova și ce cale de acțiune le rămâne evreilor individuali pentru a câștiga favoarea divină?

CAPITOLUL XIX

CINE SUNT MARTORII LUI IEHOVA ?

¹ Pretutindeni se vorbește împotriva martorilor lui Iehova (Fap. 28:22). De ce? Cauza o reprezintă persoanele dezinformate și cu prejudecată. În orice chestiune există două părți. Persoanele sincere, care sunt corecte, doresc să audă adevărul. În consecință, ei întreabă: „Cine sunt martorii lui Iehova?” La această întrebare fiecare este îndreptățit să audă ce spun înșiși martorii lui Iehova. Orice persoană corectă poate fi de acord că martorii lui Iehova sunt mai bine calificați să răspundă la întrebare decât orice persoană care li se împotrivesc. Pentru a nu putea fi exercitată o judecată părtinitoare, aici este dată dovada din înregistrarea disponibilă tuturor.

² Acești creștini constituie un corp sau un grup de persoane consacrate să facă voia lui Dumnezeu sub conducerea Martorului Său Principal, Isus Cristos. Ei s-au unit cu scopul de a declara că El, al cărui nume este Iehova, este Suveranul Universal, Autorul și Creatorul guvernului ceresc al dreptății, pentru venirea căruia Isus a învățat pe discipolii Lui să se roage. Ei scot în relief pentru toată lumea singura cale spre această Împărăție, care va lua locul, pentru totdeauna, tuturor guvernelor prezente pământești, osândite să fie nimicite curând în războiul Universal al Armagedonului.

³ Timp de aproape șaiszeci de secole, Iehova Dumnezeu a avut martori pe pământ. Aici este arătat cum s-au unit ei în timpurile moderne pentru lucrarea organizată din lumea întreagă. În anul 1872, la Allegheny, aproape de Pittsburgh, Pennsylvania, Statele Unite, Charles Taze Russel a început un studiu al Bibliei, unde studenții se întâlneau cu regularitate pentru a studia scripturile despre Împărăția lui Iehova și despre cea de-a doua venire a lui Isus Cristos. Nu după mulți ani, s-au organizat grupuri similare de studenți ai Bibliei pe tot cuprinsul Statelor Unite, având aceleași

interese. La timpul potrivit au fost înființate asemenea grupe de studiu al Bibliei și în alte țări. Urmând modelul de studiu schițat de sediul din America, acele grupe s-au unit și studenții de pe tot cuprinsul pământului au început să gândească la fel cu privire la ceea ce învață Atotputernicul Dumnezeu prin Cuvântul Său.

⁴ Cu timpul, cursurile tipărite de studii în Scripturi, folosite de acești studenți, au fost oferite din casă în casă, în multe țări, de reprezentanți speciali, cu scopul de a răspândi înțelegerea Bibliei printre oameni. Ca rezultat, pe tot cuprinsul pământului au fost organizate alte școli sau adunări de studenți. De atunci, martorii lui Iehova sunt o organizație internațională. Ei se găsesc în orice națiune de sub soare.

⁵ În anul 1884, corporația serv legală a acestei asociații internaționale a fost încorporată sub legea statului Pennsylvania. De atunci, această corporație non-profit (Watch Tower Bible & Tract Society) și corporația guvernatoare a martorilor lui Iehova sunt asociate inseparabil. În anul 1909, sediul corporației a fost transferat din Pittsburgh în Brooklyn, New York, apoi a fost formată o corporație asociată caritabilă. Aceasta este corporația din New York, cunoscută acum ca Watchtower Bible and Tract Society, Inc. În alte țări se folosesc alte corporații asociate, ca de pildă, Asociația Internațională a Studenților Bibliei din Marea Britanie și din Canada.

Numele lor

⁶ De la începutul organizării lor din timpurile moderne, acești creștini au fost numiți cu diferite nume. Persoanele dezinformate și dușmanii i-au numit în mod greșit „sectă” și i-au poreclit ruseliști, mileniști, rutherfordiști etc. Deși pentru aproape o jumătate de secol, acești servi ai lui Dumnezeu n-au folosit nume distinctive, care să se refere la ei înșiși ca și creștini, prietenii lor și alte persoane interesate i-au numit „Studenți ai Bibliei” sau „Studenți internaționali ai Bibliei”. În anul 1931, reprezentanții lor din multe țări s-au adunat la un congres în Columbus, Ohio și au hotărât că ei „doreau să fie cunoscuți și numiți prin numele pe care gura Domnului l-a rostit, adică *martorii lui Iehova*: „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova” (Isa. 43:10; 44:8, AS). După aceasta, toate adunările sau grupele locale ale acestor creștini de pe întreg pământul au declarat că recunosc acest nume dat de Dumnezeu – *Vezi Cartea Anuală a Martorilor lui Iehova* pe 1941, paginile 30-35.

⁷ Într-adevăr, începând din secolul al XIX-lea, oameni ca C.T. Russel și J.F. Rutherford au avut o parte remarcabilă în această lucrare din lumea întreagă ca martori ai lui Iehova, așa cum în timpurile vechi, Isus Cristos, Pavel, Petru, Ioan Botezătorul, Moise, Avraam, Noe, Abel și mulți alții au participat în mod remarcabil în lucrare ca martori ai lui Iehova. Cu toate acestea, este scriptural și corect că numai Atotputernicul Dumnezeu Iehova a întemeiat sau ordinar și continuă să ordoneze pe martorii Săi, iar ca dovadă a acestui fapt El le dă numele Său – Ier. 15:16.

Modul de propovăduire

⁸ Metoda de învățare și propovăduire folosită de ei este străveche. Adică, ei folosesc metoda originală de propovăduire inițiată de Marele Martor al lui Iehova, Isus Cristos. El și apostolii Săi au propovăduit public și din casă în casă (Fap. 20:20). Fiecărui serv creștin adevărat al evangheliei îi este poruncit să calce pe urmele pașilor lor și trebuie să facă ceea ce au făcut ei (1Pet. 2:21; Luca 24:48; Fap. 1:8; 10:39-42). Deoarece martorii lui Iehova duc mesajul la oameni, propovăduirea lor este deosebită de cea a clerului religios, care cere oamenilor să vină la ei și să stea la picioarele lor pentru a le propovădui.

⁹ Martorii lui Iehova nu irosesc timp și bani pentru a zidi mari edificii bisericesti, unde să invite oamenii să-i asculte propovăduind. Experiența și statisticile dovedesc că nu la toți oamenii se poate ajunge în felul acesta, deoarece nu toți vor veni la asemenea clădiri. În multe țări, mai mult de jumătate din populație nu aparține nici unei organizații religioase. Milioane care aparțin bisericilor clerului nu frecventează bisericile. Mulți dintre cei care nu aleg să recurgă la cler sunt totuși destul

de interesați de adevărul cuvântului lui Dumnezeu, pentru a primi bucuros mesajul la casele lor, atunci când le este adus de un serv al Domnului Isus Cristos. De aceea, martorii lui Iehova stabilesc gratuit studii din Biblie la casele oamenilor. Ei merg chiar mai departe, dându-le oamenilor ocazia să primească mesajul în locuri publice și pe străzi. Peste tot în lume, ei stau zilnic și oferă cuvântul vieții, în formă tipărită, oamenilor care trec pe străzi – Fap. 17:17-22.

¹⁰ În lucrarea lor de propovăduire, martorii lui Iehova folosesc cărți și broșuri în interesul oamenilor. Aceste publicații conțin adevărurile Bibliei într-o formă de studiu durabilă, oricând la îndemâna persoanelor interesate. Astăzi, aceste persoane nu-și pot permite să-și împlinească serviciul stând cu oamenii ore și zile întregi, așa cum era obiceiul cu câteva secole în urmă sau în anii trecuți. Literatura folosită de martorii lui Iehova este un înlocuitor al predicii orale sau al discursului biblic, care este disponibil numai pentru puțini. Literatura nu este tipărită și distribuită în mod egoist, pentru câștig comercial sau pentru a obține un mare profit. Într-adevăr, literatura este oferită pentru o contribuție. Persoanele care nu pot dona pentru lucrare, dar sunt interesate, pot primi literatura gratuit sau în condițiile dorite de ei (1Cor. 9:11-14). Contribuțiile primite atunci când este distribuită literatura se folosesc pentru a acoperi costul publicării și distribuirii pentru mai multă literatură. Orice deficit financiar este suportat de martorii lui Iehova.

¹¹ Fiecare din martorii lui Iehova este un serv al evangheliei. Acela care nu propovăduiește vestea bună, așa cum a făcut Isus, nu este unul din martorii lui Iehova. Numai pentru că un om pretinde că este serv, aceasta nu-l face să fie un serv. Ceea ce dovedește că el este un serv este propovăduirea sa în armonie cu Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova sunt o societate de servi. Ca un corp, ei sunt un grup misionar. Acesta este un grup de evangheliști, toți fiind servi, exact așa cum au fost servi, fiecare și toți împreună, cei din prima adunare a apostolilor și discipolilor lui Isus Cristos (Fap. 2:44-47; 5:42). Fiecare serv activ are ca și adunare a sa un grup de oameni de bine, pe care îi servește la casele lor, în teritoriul care îi este încredințat. Acest serv merge la oameni acasă. Nu ei trebuie să-l caute pentru a afla despre Împărăția lui Dumnezeu.

¹² Martorii lui Iehova de astăzi nu frecventează vreun seminar teologic sau Universități religioase pentru a se instrui pentru serviciul lor, așa cum n-a făcut nici Isus Cristos, nici apostolii Săi. Nici alți martori ai lui Iehova care și-au împlinit serviciul dat de Dumnezeu n-au făcut așa, în toate secolele înainte de Isus Cristos. Totuși, ei beneficiază astăzi de cursuri regulate și adecvate de instruire și pregătire înainte de a fi ordinați ca servi ai lui Iehova Dumnezeu și Isus Cristos. Fiecare adunare sau grupă a lor ține cursuri regulate pentru instruirea servilor și pentru pregătirea studenților pentru serviciu. Manualul principal este Biblia. Sunt furnizate alte cărți și cursuri de instruire, libere de toate dogmele și tradițiile religioase false, pentru a echipa complet studentul pentru lucrările bune ale serviciului în care el așteaptă să intre. Pe deasupra, practica efectivă în serviciu aduce studentul sub îndrumarea unui serv matur, pentru ca instruirea furnizată să fie completă.

¹³ Deși adunările de instruire pentru pregătirea servilor și studenților în vederea serviciului sunt permanente, studentul trebuie să petreacă un timp considerabil, pregătindu-se pentru serviciu, înainte ca el să devină echipat corespunzător. Unii dobândesc calificarea mai repede decât alții. Unora le ia multe luni sau chiar ani pentru a căpăta cunoștința necesară, în timp ce alții pot deveni suficient de informați în câteva luni. Famenul etiopian a primit instruire de la Filip în timpul unei călătorii cu carul, apoi și-a oprit carul, a fost botezat și a devenit astfel un serv ordinar al evangheliei lui Cristos (Fap. 8:26-39). Timpul necesar depinde cu totul de silința și abilitatea studentului. În fiecare caz studentul trebuie să demonstreze că s-a consacrat lui Iehova să facă voia Sa sub conducerea lui Cristos și trebuie să arate că este apt să învețe pe alții și să propovăduiască. O asemenea primă cerință este esențială înainte ca studentul să fie recunoscut și trimis ca un serv ordinar ce reprezintă Watch Tower Bible & Tract Society – 2Tim. 2:24,25.

Ordinare (rânduire)

¹⁴ Fiecare astfel de serv trimis pe teren este ordinar sau autorizat în primul rând de Iehova Dumnezeu. Isus Cristos a fost ordinar în același fel, odată cu botezul Său în râul Iordan (Isa. 61:1,2; Luca 4:17-19). Corporația legală de servi a martorilor lui Iehova autorizează pe fiecare serv pentru a o reprezenta. Aceasta recunoaște că el este autorizat în mod corespunzător să propovăduiască și este ordinar potrivit cu instrucțiunile de organizare bazate pe Biblie.

¹⁵ Serviciul nu este limitat numai la persoanele adulte sau la cei bătrâni. Femeile, ca și bărbații, sunt privilegiate să se angajeze în serviciul de teren, în lucrarea stradală și din casă în casă. Tinerilor nu numai că le este permis să propovăduiască, dar sunt și invitați s-o facă (Ioel 2:28,29; Fap. 2:16-18; Ps. 148:12,13). Toți copiii martorilor lui Iehova trebuie să fie educați „în disciplina și sfatul autoritar al lui Iehova”, fiind instruiți pentru serviciu de la o vârstă foarte fragedă. După ce sunt instruiți complet ei pot intra în serviciu, dacă doresc, chiar dacă sunt încă tineri sau copii. Exemple remarcabile din vechime sunt: Samuel, Ieremia și Timotei, a căror credincioșie ca martori ai lui Iehova, chiar la o vârstă fragedă, este dovada că și copiii au acționat ca servi (Efes. 6:4, NW; 1Sam. 1:24; 2:11; 3:1; Ier. 1:4-7). Apostolul Pavel declară că el l-a trimis pe Timotei ca serv. Timotei a fost instruit de Pavel ca nimeni să nu-i disprețuiască tinerețea – 1Cor. 4:17; 1Tim. 4:12.

¹⁶ Literatura distribuită de martorii lui Iehova costă mai mult pentru a fi tipărită și distribuită decât suma contribuțiilor primite. Totuși, organizația este susținută prin donații voluntare din partea lor și a oamenilor de bine. Servul cu timp parțial contribuie la Societate cu costul literaturii pe care el o răspândește și primește contribuții pentru a acoperi cheltuiala distribuției. Servului cu timp integral îi este furnizată literatură la un preț mai mic, pentru ca o parte din contribuțiile pe care le primește să acopere cheltuiala sa de distribuție și să-l ajute de asemenea să se întrețină. Pavel descrie această practică scripturală și apostolică la 1Cor. 9:7-14. În plus, servii cu timp integral care fac o lucrare misionară specială, pot solicita Societății în fiecare lună o alocație nominală, pentru a se întreține în lucrarea lor specială.

¹⁷ Martorii lui Iehova nu încearcă să convertească lumea întreagă. Nici nu este scopul sau obligația lor de a converti pe fiecare persoană de pe pământ la creștinism. Ei recunosc într-adevăr că este imposibil să convertești pe cei răi și nelegiuți. În ascultare de Dumnezeu, ei caută să ajute numai pe acele persoane cu bunăvoință și cu o inimă dreaptă, așa cum sfătuiește El (Ps. 97:11). Întemeierea glorioasei Împărății a lui Dumnezeu ar fi imposibilă dacă aceasta ar depinde de convertirea întregii lumi, deoarece mulți nu vor lua niciodată poziție pentru Iehova și Împărăția Sa, indiferent cât de mult și persistent ar putea fi propovăduite veștile bune printre ei. Anunțurile pe care martorii lui Iehova le fac în ceea ce privește Împărăția Sa și calea spre această Împărăție, sunt numai o mărturie pentru toți oamenii, atât pentru cei răi, cât și pentru cei dreți. Oricine are o inimă bună, va îmbrățișa mesajul. Cei batjocoritori și nelegiuți vor respinge mărturia, ca fiind nedemnă de crezare.

¹⁸ Martorii lui Iehova propovăduiesc din casă în casă duminica, ziua obișnuită de odihnă în creștinătate. În timp ce unii se împotrivesc, ei continuă totuși să propovăduiască în această zi, deoarece așa au făcut Isus, apostolii și discipolii Săi în ziua de sabbat a evreilor. Aceasta este ziua cea mai de dorit pentru a face lucrare misionară din casă în casă, deoarece majoritatea oamenilor pot fi găsiți acasă și așa cum spunea Isus: „este legal să faci bine în ziua de sabbat sau de odihnă” (Luca 6:6-9). În timp ce clerul se folosește de această zi pentru a propovădui din amvoanele lor, martorii lui Iehova folosesc în mod potrivit aceeași zi pentru a propovădui din casă în casă. Faptul că ei primesc unele contribuții de la oamenii cărora le dau literatură nu-i face să fie comercianți sau vânzători ambulanți, nu mai mult decât îi face pe preoți atunci când primesc colecte la serviciul bisericesc de duminică. De aceea, legile care interzic vânzarea în zilele de sabbat sau de duminică, nu se aplică activității de propovăduire de duminică a martorilor lui Iehova.

¹⁹ Se declară adesea că martorii lui Iehova sunt împotriva catolicilor, protestanților evreilor, etc. Aceasta este fals. Ei nu sunt împotriva nimănui pentru faptul că se întâmplă ca acesta să fie un catolic, un protestant sau un evreu. Ei nu sunt împotriva nici unei persoane din cauza religiei sale. Toți oamenii cu bunăvoință față de Iehova Dumnezeu sunt iubiți de martorii lui Iehova, indiferent

de rasă, crez, culoare sau naționalitate. Ei își arată iubirea imparțial, oferind din ușă în ușă mesajul adevărului despre calea spre viața veșnică sub Împărăția lui Dumnezeu. Apostolul declară că aceasta este calea pentru a îndemna pe alții la dragoste – Evrei 10:24,25.

²⁰ Pe de altă parte, martorii lui Iehova atacă principiile nescipturale false ale tuturor religiilor, demascând asemenea teorii dăunătoare și tradiții ale oamenilor prin adevărul cuvântului lui Dumnezeu, Biblia. Dar ei nu atacă pe oamenii inocenți cu bunăvoință, care sunt orbiți sau întemnițați pentru că s-au bizuit pe doctrinele false ale unei religii. Persoanele cu bunăvoință își arată aprecierea lor pentru iubirea oferită de martorii lui Iehova, studiind Biblia împreună cu acești martori. Demascarea erorilor religioase și descoperirea adevărurilor Bibliei nu deranjează pe persoanele sincere care doresc să servească pe Dumnezeu.

²¹ În timp ce ei nu țin un registru cu membrii organizației, așa cum fac sistemele sectare, totuși este păstrată o înregistrare a activității de propovăduire a tuturor martorilor lui Iehova. Fiecare dă un raport regulat al activității sale de propovăduire, iar organizația păstrează o înregistrare a lucrării făcute de fiecare din servii ei. Mai mult, aceasta nu este o organizație făcută de om, în care cineva poate intra atunci când devine un martor. Iehova Dumnezeu este Cel care îi atrage pe servii Săi la Sine (Ioan 6:44). Atunci când o persoană astfel atrasă se asociază cu servii lui Dumnezeu de pe pământ, Societatea îl recunoaște ca pe un nou serv. Ea îl autorizează să propovăduiască cum trebuie în teritoriul încredințat lui. Prezența cuiva alături de martorii lui Iehova este arătată prin lucrarea sa ca serv. Acela care nu propovăduiește activ ca unul dintre martori nu este *împreună cu* organizația. Atâta timp cât cineva propovăduiește activ împreună cu organizația, el este recunoscut ca fiind împreună cu ea.

Speranțe și perspective

²² Nu toți martorii lui Iehova așteaptă să meargă în cer. Într-adevăr, numai o proporție mică, o „turmă mică” așteaptă să meargă acolo (Luca 12:32). Atotputernicul Dumnezeu, care pune pe toți membrii în organizația Sa așa cum Îi place, a limitat la 144.000 numărul „trupului lui Cristos”, ai cărui membri vor domni împreună cu Isus Cristos în Împărăția cerească a lui Dumnezeu. Numai o mică rămășiță, suficientă pentru a completa plinătatea acestui trup, se mai află acum pe pământ.

²³ O mulțime nenumărată de persoane credincioase care lucrează acum ca martori ai lui Iehova sunt numiți uneori „alte oi” ale Sale sau „ionadabi”, deoarece au fost preumbriți de Ionadab, însoțitorul regelui Iehu (Ioan 10:16; 2Regi 10:15-28; Ier. 35:8,18,19). Ei nu așteaptă să meargă în cer. Lor le-a fost promisă viață veșnică pe pământ, inclusiv privilegiul de a supune, a înfrumuseța și a popula pământul, dacă ei, ca martori ai lui Iehova, își vor dovedi credincioșia față de El, înainte de războiul Armagedonului. Ionadabii sunt martori, chiar dacă ei nu fac parte din rămășița „trupului lui Cristos”. În același fel, bărbați și femei credincioase au fost martorii Săi, înainte de a începe să fie alcătuit de Atotputernicul Dumnezeu trupul lui Cristos, cu Isus Cristos ca și Cap al trupului (Evrei 11:1 până la 12:1). Fiecare persoană consacrată să facă voia lui Dumnezeu ca un urmaș al lui Isus Cristos și care acționează ca un martor al lui Iehova, poate fi numit în mod potrivit unul dintre martorii lui Iehova. Înseamnă că și „alte oi” ale Sale sau „ionadabii” sunt martori ai lui Iehova.

²⁴ Acela care se asociază cu ei sau care devine unul dintre ei nu poate și nu așteaptă să primească vreun câștig egoist. El nu profită individual, după standardele finanțelor lumești sau prestigiu social, după ce devine unul dintre ei. Într-adevăr, ei trebuie să se despartă de toate aceste standarde și ambiții lumești pentru a deveni unul dintre martorii lui Iehova și pentru a crește în favoarea Atotputernicului Dumnezeu (Ioan 15:18-21). Dar pentru că un martor al lui Iehova nu obține un avantaj lumesc sau temporar, aceasta nu înseamnă că el personal nu va avea beneficii de pe urma faptului că a devenit unul dintre martorii lui Iehova.

²⁵ Dacă din punct de vedere material Dumnezeu promite servului Său credincios numai pâinea sa zilnică sau necesitățile minime de viață, multe binecuvântări spirituale vor fi partea sa chiar înainte ca Împărăția lui Dumnezeu să înlocuiască în întregime această organizație comercială a lumii. Printre aceste binecuvântări, cea mai importantă este marele privilegiu de a fi un ambasador pentru

Dumnezeul cel Prea Înalt și guvernul Său teocratic și de a anunța binecuvântările lui printre toate popoarele. Alt beneficiu este bucuria de a căuta oile Sale pierdute, de a umbla după oamenii de bine și apoi de a educa aceste persoane în disciplina și sfatul autoritar al lui Iehova, până când vor ajunge la statura deplină de martori ai Săi. Mai există și satisfacția mentală de a fi liber de teama, sarcinile și necazurile acestui sistem rău prezent de lucruri pe care Atotputernicul Dumnezeu îl va distruge la Armagedon; mai este și cunoștința că o persoană urmează calea dreptății și adevărului care îl conduce la viața veșnică. Pe lângă acestea, el așteaptă cu nerăbdare să vadă pe cei morți înviați sub Împărăția lui Dumnezeu. Prin atotputernicia lui Dumnezeu exercitată prin Isus Cristos, cei morți care se află în mormintele de amintire vor fi înviați pe pământ după războiul Armagedonului și li se va da ocazia să-și dovedească integritatea față de Iehova, Suveranul Universal.

²⁶ În cele din urmă și mai presus de toate celelalte beneficii, vine mulțumirea de a vedea justificate numele și suveranitatea Tatălui său ceresc prin nimicirea veșnică a lumii rele a lui Satan, împreună cu toți susținătorii ei. Aceasta va fi urmată de exercitarea incontestabilă a autorității și suveranității depline a lui Iehova peste întreg pământul, prin Fiul și Regele Său Isus Cristos. Aceasta va garanta pentru totdeauna închinarea completă și liberă a lui Iehova, pretutindeni pe pământ, pentru toți martorii și servii Săi credincioși.

Întrebări pentru studiu

1. (a) Ce dorește să cunoască orice persoană sinceră despre martorii lui Iehova? (b) Cine sunt cel mai bine calificați să răspundă la această întrebare?
2. Cine sunt ei? Pentru ce scop s-au adunat ei?
3. (a) De când a avut Iehova martori activi printre oameni? (b) Cum și când a început organizarea martorilor lui Iehova în timpurile moderne?
4. (a) Cum s-au adunat alții pentru a înțelege adevărurile Bibliei și pentru a avea o parte în a ajuta și pe alții să înțeleagă? (b) Cât de mult a sporit lucrarea și organizarea ei?
5. Care este organizația serv legală a martorilor lui Iehova și care este istoria ei?
- 6,7. (a) Cu ce nume false au fost numiți martorii lui Iehova în timpurile moderne; de către cine? (b) Ce nume adevărat le-a fost dat, de cine și de ce?
8. (a) Cum și după al cui exemplu propovăduiesc martorii lui Iehova? (b) De ce propovăduiesc martorii lui Iehova într-un mod străvechi? Procedând astfel, cum se deosebesc ei de cler?
9. (a) De ce nu construiesc și nu folosesc ei catedrale și temple costisitoare pentru propovăduirea lor? (b) Unde sunt serviți aceia care nu au ocazia să primească mesajul de la martorii lui Iehova la casele lor?
10. (a) În propovăduirea lor, de ce folosesc martorii lui Iehova literatura și în locul cui? (b) Vând martorii lui Iehova publicațiile tipărite pe care le distribuie? Dacă nu le vând, cum se desfășoară lucrarea lor?
11. (a) De ce fiecare dintre ei este un serv? (b) Din ce fel de grup este fiecare dintre ei o parte? Pe cine și unde servește el?
12. (a) Cum și de ce se pregătesc ei să lucreze ca servi? (b) De unde și din ce manuale primesc ei instrucțiuni?
13. (a) În cât timp se califică cineva pentru a servi ca unul dintre martorii lui Iehova? (b) Înainte de a servi ca unul din ei, ce cerințe trebuie să satisfacă?
14. (a) De cine și cum sunt ei ordinați să propovăduiască? (b) Ce dovadă pământească a autorității de a propovădui au ei?
15. La cine se extinde chemarea pentru serviciu și privilegiul de a propovădui ca martori ai lui Iehova?
16. (a) De unde primesc ei banii pe care îi folosesc în îndeplinirea lucrării lor? (b) În timp ce propovăduiesc, unii cu timp integral, alții cu timp parțial, cum se întrețin martorii lui Iehova?
17. (a) Încearcă ei să convertească lumea întregă la creștinism, și dacă nu, de ce nu? (b) Care este scopul ducerii mesajului la oameni?

18. (a) De ce propovăduiesc ei duminica din casă în casă? (b) Cum este dovedit că o astfel de activitate de duminică nu violează legile împotriva vânzării de duminică?

19,20. (a) Atacă ei pe catolici și pe alte persoane religioase din cauza crezurilor divergente? Care este atitudinea lor față de asemenea persoane? (b) Cum tratează ei teoriile și practicile false ale tuturor religiilor și cu ce rezultat?

21. (a) Țin ei un registru cu membrii organizației, așa cum fac organizațiile sectare? Ce înregistrare păstrează ei? (b) Este posibil să se intre într-o organizație lumească, aflată sub controlul lor, și cum se identifică cineva ca fiind unul din ei și împreună cu ei?

22,23. (a) Așteaptă toți martorii lui Iehova să meargă în cer? Ce însărcinare viitoare de serviciu așteaptă să primească de la Dumnezeu cei care nu merg acolo? (b) Cine sunt ionadabii și de ce sunt ei martori ai lui Iehova?

24. Ce avantaje materiale nu așteaptă cineva după ce a devenit unul dintre martorii lui Iehova?

25,26. (a) Înainte de Armaghedon, în ce măsură este promisă și dată îngrijirea materială de către Atotputernicul Dumnezeu, celui consacrat să Îl servească? Care sunt câteva satisfacții și beneficii de care se împărtășește cel care Îl servește pe Iehova cu credincioșie?

CAPITOLUL XX

„LUCRURILE CEZARULUI PENTRU CEZAR”

¹ „Cezarul” este folosit în general pentru a simboliza domnia civilă sau temporară a națiunilor. În aceste zile înainte de războiul Armaghedonului, diferite guverne civile îndeamnă pe toate popoarele să sprijine organizația internațională, Națiunile Unite. Eforturile de a înregimenta pe oameni sub guverne naționale, regionale și internaționale cauzează chestiuni legate de politică, obligații politice și ceremonii politice, ce se ridică până la un nivel înalt de interes și importanță. Ca de obicei, conducătorii statelor cer tuturor oamenilor să ia parte la aceste lucruri. Adesea, nu este acordată nici o importanță scutirii de la asemenea obligații, acordată de obicei ambasadorilor și miniștrilor domiciliați în națiuni străine (Apoc. 13:15-17). Refuzul persoanelor cu conștiință de a participa la activitățile politice, comerciale și religioase le cere să răspundă la un număr de întrebări vitale. Unele din acestea le analizăm aici și vom răspunde la ele cu Biblia, pentru a obține o exprimare a voinței lui Dumnezeu cu privire la aceste chestiuni critice.

² Un ministru este acela care îndeplinește un serviciu într-o anumită instituție. Un ambasador este un astfel de ministru de rang înalt. În timpurile moderne, aproape totdeauna el este un agent rezident al unui guvern străin. Atât ministrul, cât și ambasadorul, servesc statul lor suveran într-o țară străină. Sfânta Scriptură arată clar că un urmaș adevărat al lui Isus Cristos este un martor al suveranului Universal Iehova Dumnezeu și ca atare, el este un ministru sau un ambasador al Împărăției lui Dumnezeu. De la anul 1914 A.D. martorii lui Iehova sunt miniștri și ambasadori ai Împărăției întemeiate a Atotputernicului Dumnezeu cu Isus Cristos la dreapta Sa pe tron (2Cor. 5:20; Efes. 6:20; Ier. 49:14; Obad. 1; Mat. 24:14). Deoarece acest guvern va dăinui veșnic, el este cel mai mare dintre toate guvernele. Înseamnă că miniștrii și ambasadorii acestui guvern merită aceleași drepturi și scutiri ca cele de care se bucură demnitarii acestei lumi.

³ Un ambasador al unei puteri străine este scutit prin legile acestei lumi, ca și cetățean străin, să arate supunere guvernului țării în care el este rezident. El este eliberat de obligațiile politice de orice fel. Națiunea în care el locuiește nu are autoritate să-i impună vreun ordin care să împovăreze sau să limiteze îndeplinirea datoriei sale ca ambasador. Mai mult decât atât, din motive asemănătoare, servii religiei sunt scutiți de sarcinile guvernului care sunt impuse de obicei tuturor oamenilor. Motivul acestor scutiri este faptul că din activitățile acestor servi decurg beneficii și avantaje pentru popor și guvern, care ușurează guvernul de anumite lucrări și responsabilități. Se spune că influența celor care propovăduiesc contribuie la bunăstarea și morala oamenilor, de aceea este scutirea servilor religioși este bine venită și justificată. Martorii lui Iehova, care propovăduiesc singurul

mesaj al speranței adevărate, sunt îndreptățiți să pretindă aceste scutiri acordate pentru toți servii religiei.

⁴ Timpul, energia și viața unui martor sunt consacrate în exclusivitate serviciului lui Iehova Dumnezeu. El și-a asumat o obligație irevocabilă față de Cel Suprem pentru a-și îndeplini cu credincioșie datoriile de propovăduire date de Dumnezeu, atât timp cât trăiește și să nu renunțe niciodată la ele. Orice retragere de la datoria încredințată pentru a se angaja în servirea altului stăpân, pentru a îndeplini alt serviciu încredințat de statul civil și orice reținere de la propovăduire, pentru a se supune legilor arbitrare ale oamenilor, înseamnă necredincioșie în ochii lui Iehova. Dumnezeu declară că acei călcători de legământ sunt vrednici de moarte (Rom. 1:31,32, NW). Nici un om nu poate scuza un serv pentru necredincioșie față de Iehova. De aceea, nici un om nu poate obliga pe un astfel de serv să-și calce legământul pe care l-a făcut cu Iehova. Scutirea acordată servilor de guvernele liberale evită o asemenea situație neplăcută.

⁵ De când Iehova a ales din lume pe martorii Săi pentru a fi ambasadori ai Împărăției Sale în interesul oamenilor de pe pământ, ei nu mai sunt o parte a acestei lumi. Deoarece supunerea lor este față de Dumnezeu Cel Prea Înalt și Împărăția Sa, ei nu ia parte la alegeri electorale locale, naționale sau internaționale și nu intră în politică. Ei sunt eliberați de acestea prin legea lui Dumnezeu, care le poruncește să rămână nepătați de lume. Asemenea lui Isus Cristos și apostolilor Săi, care au stabilit un exemplu de urmat, ei sunt în lume, dar nu sunt o parte a ei (Iac. 1:27; Ioan 17: 16,17; 15:17-19). Un alt motiv pentru care ei nu sunt o parte a lumii este că Diavolul este domnitorul ei invizibil și știu că prietenia cu lumea atrage dușmănia cu Dumnezeu – 2Cor. 4:4; 1Ioan 5:19; Iac. 4:4.

Scutire

⁶ Activitatea de propovăduire a servilor lui Iehova îi îndreptățește să pretindă scutirea de la îndeplinirea instruirii și serviciului militar în forțele armate ale națiunilor în care ei locuiesc. Statutul de scutire al martorilor lui Iehova îi eliberează de asemenea de executarea unei anumite lucrări guvernamentale care se cere oamenilor, care din motive de conștiință se opun atât serviciului militar combatant cât și necombatant, deoarece martorii lui Iehova sunt servi ai evangheliei și nu pacifiști politici, academici sau religioși. Ei pretind neutralitate și drepturi de persoane neutre din cauza statutului lor de ambasadori ai Împărăției lui Dumnezeu. Ei iau exact aceeași poziție pe care a luat-o Isus Cristos și apostolii Săi. În plus, și primii creștini care au fost aruncați la lei de domnitorii autoritari au adoptat aceeași poziție în Imperiul Roman – Ioan 18:36; 2Tim. 4:17.

⁷ Legea perfectă și supremă a lui Dumnezeu a prevăzut totdeauna ca servii Săi să fie scutiți de executarea unor servicii extraordinare pentru statul civil. Iată de ce, în primul act de recrutare al națiunii lui Israel, prin care bărbații erau recrutați pentru războiul teocratic, a fost inclusă o prevedere pentru scutirea preoților și leviților care își îndeplineau în mod activ îndatoririle de serviciu. Ascultarea izraeliților de toate punctele acelei legi de recrutare era potrivită, deoarece guvernul lor era unul teocratic, iar recrutarea și scutirile se făceau la porunca lui Dumnezeu (Num. 1:47-54; 2:33; 26:62). Urmând acest precedent, națiunile care se pretind a fi creștine au arătat iluminare prin scutirea miniștrilor de la îndatoririle militare. În zilele noastre, unul dintre membrii principali ai Națiunilor Unite, anume Statele Unite ale Americii, a declarat pe martorii lui Iehova a fi o organizație religioasă recunoscută și că servii ei sunt scutiți de instruire și serviciu în forțele armate.

⁸ Pentru un alt motiv, fiecare serv al Dumnezeului Cel Prea Înalt revendică scutirea de instruire și serviciu militar, deoarece este un urmaș al lui Isus Cristos. El se află deja într-o armată, pentru a servi ca un „soldat al lui Isus Cristos” (2Tim. 2:3,4, NW). Deoarece armele de război ale soldatului lui Isus Cristos nu sunt literale, el nu este autorizat de Comandantul său suprem, Iehova Dumnezeu, să se angajeze în războiul carnal al acestei lumi. Pe deasupra, fiind înrolat în armata lui Isus Cristos, el nu poate dezerta din forțele lui Iehova, pentru a-și asuma obligațiile unui soldat în orice armată a acestei lumi, fără să nu fie vinovat de dezertare și să sufere pedeapsa dată de Atotputernicul Dumnezeu pentru dezertori.

⁹ Unele ministere numite politic, refuză în mod arbitrar și capricios scutirea revendicată de martorii lui Iehova. Dar acest fapt nu dovedește în nici un caz că servul care propovăduiește efectiv nu este un serv cu adevărat. Statutul său actual de serv nu este dizolvat sau anulat de un asemenea refuz administrativ arbitrar de la scutirea revendicată. În astfel de cazuri, membrii dezinformați sau cu prejudecată ai ministerului violează legea, impunându-și propria opinie rău formată, justificând un astfel de refuz. Mai degrabă ei sunt cei care greșesc, decât servul care stăruie în revendicarea scutirii acordată de legea țării și legea lui Dumnezeu. Chiar și curțile judecătorești înaintea cărora a fost adusă acțiunea ministerelor arbitrare pentru a fi revăzută, au declarat că, pentru a păstra dreptatea legii, martorii lui Iehova sunt îndreptățiți să primească același tratament și considerație ca și clerul popular ortodox.

¹⁰ Atât clerul ortodox, cât și unii din martorii lui Iehova, au fost clasificați ca servi ai religiei și au fost scutiți de satisfacerea serviciului militar. Așa că ei nu au ajutat la câștigarea celui de-al doilea război mondial, purtând arme. Cu toate acestea, oamenii din toate națiunile au fost serviți și mângâiați prin propovăduirea pe care au făcut-o martorii lui Iehova în timpul războiului. Nici o persoană sinceră nu poate dovedi că ei nu au făcut asta pentru ajutorul oamenilor, ceea ce clerul ortodox nu a făcut. Din punctul de vedere al Bibliei, martorii lui Iehova au făcut și continuă să facă mult pentru a mângâia pe cei bolnavi spiritual, pentru a ajuta pe cei cărora moartea le-a răpit pe cei dragi și pentru a alina suferința mentală a celor răniți. Ei au făcut aceasta și încă o mai fac prin ducerea mesajului mângâietor al Împărăției lui Dumnezeu la orice casă posibilă. Prin acest tip de activitate benefică, speranța, credința și curajul a milioane de oameni au fost și sunt susținute, fie că aceștia participă sau nu la o biserică pentru a asculta un preot. În felul acesta, în timpul celui de-al doilea război mondial, oamenii au fost ajutați mai mult de lucrarea martorilor lui Iehova, decât de lucrarea clerului ortodox.

Cezarului nu-i este datorată închinare

¹¹ Imediat după ridicarea la putere a nazismului a fost impusă tuturor locuitorilor Reich-ului german ceremonia politică de salutare a lui Hitler și a zvasticii. Atât din motive scripturale, cât și legale, martorii lui Iehova au refuzat să salute „Heil Hitler” și zvastica sa. Așa că ei au fost persecutați. Copiii au fost despărțiți de părinți. Bărbați și femei credincioase au fost închiși în lagăre de concentrare. Unii au fost omorâți din cauza credincioșiei lor față de Iehova Dumnezeu, pentru că au refuzat să se angajeze în asemenea ceremonii patriotice. Aceste fapte sunt prea bine cunoscute pentru a fi tăgăduite.

¹² Acolo unde biciul nazist și fascist predomina, au urmat alte practici și consecințe diabolice, în marea parte a pământului. În timp ce naziștii și fasciștii prosperau în planurile lor de stăpânire a lumii, în țările democratice a fost inițiată o mișcare patriotică similară, ca o presupusă replică la conspirația nazi-fascistă. În aceste țări, nefăcând excepție nici Statele Unite ale Americii, persecuția creștinilor credincioși, martorii lui Iehova, a atins un nivel aproape egal cu cel din teritoriile dominate de Axă. În Statele Unite, cei care refuzau să salute steagul erau bătuți de gloatele ce erau fără frâu în violența lor. Copiii erau îndepărtați de părinți. La mii de copii li s-a refuzat dreptul la educație în școlile publice, din cauza refuzului conștiinței lor de a îndeplini un serviciu religios pentru stema națională. Toate acestea au atins un punct culminant al persecuției pe data de 3 iunie 1940, când Curtea Supremă a S.U.A. a declarat că salutul obligatoriu al steagului era legal, nu neconstituțional. Trei ani mai târziu, pe 14 iunie 1943, Curtea Supremă și-a revocat decizia în favoarea libertății de închinare.

¹³ Martorii lui Iehova au refuzat să salute steagul fascist, nazist și comunist. Ei refuză să salute nu numai steagul Statelor Unite, ci și al altor națiuni democratice. Așadar, ei nu fac discriminare împotriva nici unei națiuni. În întreaga lume poziția lor se bazează pe Scripturile infailibile. Refuzul de a saluta se bazează pe legile de interdicție ale Atotputernicului Dumnezeu exprimate în 1Corinteni 10:14 și peste tot în Scripturile Grecești Creștine, precum și în cele Ebraice. În cele Zece Porunci noi citim: „Eu sunt Iehova Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le servești, căci Eu, Iehova Dumnezeuul tău sunt un Dumnezeu gelos, care cercetez nelegiuirea părinților în copii până la a treia și la a patra generație a celor ce Mă urăsc și arăt bunătate iubitoare până la a mia generație față de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele” – Ex. 20:2-6, AS.

¹⁴ Deoarece națiunea lui Israel a călcat cu voia această poruncă, întorcându-se să se închine la idoli, chipuri sau simboluri, Iehova i-a pedepsit, deoarece erau într-un legământ cu El, pentru a-I rămâne credincioși – Ex. 32:1-8, 30-35.

¹⁵ Multe steaguri naționale conțin lucruri asemănătoare cu cele din cer, ca: stele, soare etc. Altele conțin lucruri asemănătoare cu cele de pe pământ sau din ape, ca: vultur, leu, șarpe, pește etc. Toate aceste asemănări sunt cuprinse în Exod 20:2-6, citat mai sus. Orice steag național este un simbol sau o emblemă al puterii suverane a națiunii sale. În general, steagul fiecărei națiuni este considerat de aceasta și poporul său sacru, arătându-i supunere (*Enciclopedia Americană*, volumul 11, pagina 316). Indiferent dacă toți oamenii consideră ceremonia de salutare a steagului fie ca pe ceva religios, fie ca pe ceva sfânt, aceasta este aceeași ceremonie politică, prin care se salută sau se face o plecăciune înaintea simbolului, a steagului, în mod religios.

¹⁶ Acesta este un act prin care se atribuie salvare stemei naționale și națiunii pe care aceasta o reprezintă. Prin salut, cel care face aceasta declară implicit că salvarea sa vine de la lucrul pe care steagul îl reprezintă, anume națiunea simbolizată prin steag. Patriotii să facă ce vor; martorii lui Iehova nu se vor amesteca în aceasta. Dar ambasadorii adevărați pentru Cristos și servii lui Dumnezeu au jurat supunere neclintită pentru totdeauna față de adevăratul Dumnezeu și Salvator. Ei nu pot atribui salvarea și eliberarea de cei răi și de dușmani nici unui alt suveran sau vreunei puteri lumești. Salvarea lor vine de la eternul Suveran Suprem, Iehova și Fiul Său Isus Cristos. De aceea, nici un martor al lui Iehova care Îi atribuie salvare numai Lui, nu poate saluta vreo stemă națională fără să calce porunca lui Iehova împotriva idolatriei, așa cum este declarată în cuvântul Său – 1 Ioan 5:21.

¹⁷ Acesta nu este rezultatul unei interpretări particulare greșite a Scripturilor. Ea nu este o deformare a poruncii lui Dumnezeu. Concluzia la care au ajuns martorii lui Iehova este cea dictată de El, iar El descoperă însemnătatea poruncilor Sale la toți oamenii care Îi sunt consacrați. Această concluzie este sprijinită și de cazurile înregistrate în Biblie, unde alți servi credincioși ai lui Iehova au refuzat să salute sau să facă plecăciuni simbolurilor sau chipurilor, fie că erau lucruri făcute de om sau erau oameni. Deoarece Dumnezeu și-a exprimat aprobarea față de calea de acțiune luată de asemenea închinători credincioși, aceasta furnizează precedente de urmat pentru martorii lui Iehova din zilele noastre, ceea ce dovedește concluzia lor corectă.

¹⁸ Domnitorul absolut al Persiei antice a cerut printr-un decret fiecărei persoane din imperiu să facă plecăciune înaintea primului său ministru Haman. Haman era un reprezentant sau un simbol al persecutorilor amaleciți ai Israelului și Iehova îi condamnase pe amaleciți să fie exterminați. Mardoheu, un iudeu credincios aflat sub legământul legii făcut cu Iehova, a refuzat să facă plecăciune. Din cauza sfidării sale, au fost făcute pregătiri ca el să fie spânzurat și toți iudeii să fie lichidați. Deoarece el, împreună cu Estera, a fost credincios, Iehova Dumnezeu l-a salvat pe el și pe iudei de la nimicire – Estera capitolele 3, 4 și 5.

¹⁹ Mai înainte ca Persia să domine lumea, împăratul Babilonului a făcut un chip. După ce l-a înălțat, a emis un decret prin care, la un semnal dat, toate persoanele adunate trebuiau să se plece înaintea aceluși chip al statului politic. Trei evrei credincioși au refuzat să se supună poruncii domnitorului dictatorial. El i-a aruncat într-un cuptor de topit, încălzit de șapte ori mai mult ca de obicei. Pentru refuzul lor ferm, Iehova i-a eliberat din cuptorul fierbinte fără să fie arși. Prin aceasta, Dumnezeu Cel Prea Înalt a arătat clar că cel consacrat Lui nu poate saluta stema nici unei națiuni. Acele experiențe ale unor astfel de oameni credincioși n-au fost înregistrate degeaba. Ca exemple, „acestea au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârșitul acestor sisteme de lucruri” – 1 Cor. 10:11, NW.

²⁰ Un martor al lui Iehova respectă principiile bune reprezentate de steagul națiunii în care locuiește, deși el nu salută steagul nici unei națiuni. El își arată respectul prin faptul că nu aruncă batjocură asupra lui printr-o purtare rea. Ascultând de bună voie toate legile în vigoare ale țării care nu vin în conflict cu legea lui Dumnezeu, el arată respect atât pentru steag, cât și pentru națiunea pe care acesta o reprezintă. El se supune tuturor acestor legi bune, deoarece este drept și potrivit să procedeze așa, ca un urmaș temător de Dumnezeu al Învățătorului său, Isus Cristos. Așadar, martorii lui Iehova se supun legii nu pentru că aceasta cuprinde pedepse pentru cei care o încalcă. Tribunalele guvernelor liberale și iluminate din multe țări au declarat că nu este un act ilegal, nici nu se arată lipsă de respect pentru steag, dacă martorii lui Iehova refuză să-l salute.

²¹ Martorii lui Iehova nu sunt împotriva oamenilor care salută sau doresc să salute steagul vreunei națiuni. Ei nu se opun dorinței nici unei persoane de a servi în forțele armate ale vreunei națiuni. Ei nu se împotrivesc nici eforturilor vreunei națiuni de a forma o armată prin recrutarea bărbaților. Dacă un cetățean dorește să salute un steag sau să intre în forțele armate ale unei națiuni, este dreptul lui să procedeze așa, iar martorii lui Iehova văd greșit *ca ei* să se împotrivescă eforturilor unei astfel de persoane sau să o condamne. Ei nu încearcă să convertească lumea la un refuz de a saluta steagurile sau de a refuza să poarte arme. Pur și simplu ei își păstrează neutralitatea și obligațiile ca ambasadori pentru Împărăția lui Dumnezeu și declară motivele pentru care refuză să-și calce loialitatea față de Dumnezeu și Salvatorul lor. Persoanele care nu se află într-un legământ de a asculta de El și care nu doresc să fie martorii Săi, nu sunt împinse să ia o asemenea poziție. Chiar fiecare dintre martorii lui Iehova trebuie să hotărască pentru el însuși ce poziție va lua în această chestiune, și nu va fi împiedicat sau silit de nici un alt martor.

Supuși legilor, nu subversivi

²² Este greșit pentru creștini să fie subversivi și să se angajeze în activități subversive în națiunile în care locuiesc. Dar ei nu sunt instigatori numai pentru faptul că acționează în aceste națiuni ca ambasadori pentru Împărăția lui Dumnezeu. Toate națiunile iluminate garantează libertatea de închinare Atotputernicului Dumnezeu. O astfel de închinare cere ca adevăratul serv al lui Iehova să fie un ambasador credincios al Guvernului Său. Oamenii întregii creștinătăți sunt învățați să se roage pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, cei care, ca servi, propovăduiesc că răspunsul lui Dumnezeu la această rugăciune este acum aproape, nu sunt împotriva guvernului națiunii în care îndeplinesc o astfel de lucrare de propovăduire. Activitățile ambasadorilor lumești ai guvernelor străine nu sunt îndreptate împotriva intereselor țărilor în care sunt rezidenți fiecare din ei. Așadar, și lucrarea martorilor lui Iehova nu este împotriva guvernului nici unei țări în care ei locuiesc.

²³ Este adevărat că ei vestesc judecata lui Iehova Dumnezeu de a nimici toate sistemele rele ale acestei lumi și de a întemeia Împărăția Sa veșnică a dreptății. Dar aceasta nu înseamnă că martorii lui Iehova vor avea o parte în executarea judecății de nimicire și în întemeierea celui nou Guvern permanent. Ei nu vor avea nici o parte în nici una din aceste lucrări. Ei acționează numai ca mesageri ai lui Iehova, vestind în lumea întreagă Împărăția Sa promisă. Ei nu sunt autorizați de Dumnezeu să acționeze ca executori. Numai Funcționarul Său principal, Isus Cristos, care acționează sub îndrumarea lui Iehova, va îndeplini actul de nimicire (Ezec. 9:1-7; Apoc. 17:14). Pentru oricare dintre martorii Săi, încercarea de a lua parte la nimicirea vreunui guvern prin folosirea forței sau prin altă formă de violență ilegală, este contrară legii Atotputernicului Dumnezeu.

²⁴ Mai mult, Împărăția veșnică a lui Iehova nu va fi întemeiată pe acest pământ prin martorii Săi. Ei nu vor îndeplini nici un act public în înființarea unui astfel de Guvern. Iehova l-a instalat deja în ceruri prin Isus Cristos, Regele Lui (Isa. 9:6,7; Dan. 2:44; Ps. 2). Așa că lor le este poruncit în Matei 24:14 să propovăduiască vestea bună a acestei Împărății întemeiate printre toate națiunile, înainte să vină sfârșitul acestei lumi. De aceea, ei trebuie să fie neutri în mijlocul tuturor controverselor și conflictelor violente ale națiunilor. Exprimând neutralitatea lor, Isus a spus: „Ei nu fac parte din lume, așa cum Eu nu fac parte din lume” – Ioan 17:16, NW.

²⁵ Dușmanii religioși acuză în mod fals pe martorii lui Iehova că sunt împotriva acestor guverne ale lumii, din pricina poziției lor de ambasadori ai Împărăției lui Dumnezeu. Ei susțin că martorii lui Iehova trebuie să se supună oricărei porunci a conducătorilor politici. Acești religioniști insistă că acești conducători sunt „stăpânirile înalte” menționate la Romani 13:1-7, cărora trebuie să se supună toți. Dar „stăpânirile înalte” menționate aici sunt factorii principali de conducere din adunarea lui Dumnezeu, anume corporația guvernatoare invizibilă a Împărăției lui Dumnezeu. Apostolul n-a intenționat ca mențiunea sa a stăpânirilor înalte să fie aplicată la oamenii vizibili ochilor umani, oameni care sunt conducători ai acestei lumi rele conduse de Satan. De aceea, „stăpânirile înalte” pe care le-a menționat apostolul sunt Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, iar Isus Cristos este Marele Serv al lui Iehova.

²⁶ Cei care îi hărțuiesc pe martorii lui Iehova să-și calce legământul pe care l-au făcut cu Dumnezeu susțin că aceștia trebuie să se supună tuturor poruncilor funcționarilor guvernelor acestei lumi, deoarece Isus a declarat: „Restituiți-i Cezarului lucrurile Cezarului, iar lui Dumnezeu lucrurile Dumnezeu” (Mar. 12:17, NW). Prin interpretarea particulară și perversă pe care o dau spuselor lui Isus, pentru scopul lor propriu, dușmanii urmăresc ca martorii lui Iehova să dea „Cezarului” lucrurile lui Dumnezeu. Dar, asemenea lui Isus Cristos, martorii lui Iehova refuză să dea „Cezarului” lucrurile lui Dumnezeu. Chiar și Pilat n-a putut găsi nici o vină lui Isus, din pricina susținerii Sale că era un Rege și a refuzat să se supună Cezarului păgân (Luca 23:2-4). Așadar, nici o vină nu poate fi găsită la acești urmași ai lui Isus Cristos, martorii lui Iehova, care dau aceeași supunere lui Dumnezeu. Ei citează în mod drept cuvintele lui Petru: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca Stăpânitor, decât de oameni” – Fap. 5:29, NW.

Întrebări pentru studiu

1. A cui cooperare o așteaptă și o cer acum guvernele lumești? De ce și cu ce rezultat?
2. (a) Cine sunt miniștrii și ambasadorii? (b) De ce și pentru cine sunt martorii lui Iehova ambasadori și miniștri?
3. (a) De ce și de la ce sunt scutiți în general ambasadorii și miniștrii? (b) Sunt îndreptățiți martorii lui Iehova să revendice o astfel de scutire?
4. (a) Pentru ce și pentru cine sunt devotate timpul, energia și viața martorilor lui Iehova și de ce? (b) Care este rezultatul abandonării legământului lor făcut cu Iehova? De ce nu poate nici un om să-i oblige să-l abandoneze?
5. (a) Pot martorii lui Iehova să ia parte la politica lumească? De ce răspundeți așa? (b) Cum și de cine a fost stabilit exemplul de urmat pentru ei în această privință?
6. (a) Care activitate îi îndreptățește pe martorii lui Iehova să revendice scutirea legală de serviciu militar? (b) Ce motive au ei pentru revendicarea statutului de scutire?
7. (a) Cine a prevăzut prima dată pentru servii lui Dumnezeu scutirea de instruire și serviciu pentru îndatoririle civile? Care era aceasta? (b) Urmând acest precedent, ce au făcut națiunile iluminate din timpurile moderne?
8. Ce alte motive susțin poziția unui martor activ al lui Iehova în ceea ce privește revendicarea sa pentru scutire de serviciul militar?
9. Cum au fost tratate adevăratele revendicări ale unor martori ai lui Iehova? Cu ce rezultat?
10. (a) Cum au ajutat martorii lui Iehova pe oameni în timpul războiului și cu ce rezultat? (b) Cum se compară activitatea lor cu cea a clerului, în această privință?
- 11,12. (a) Ce ceremonii patriotice au fost inventate în țările totalitare? Cum au fost afectați prin aceasta martorii lui Iehova din aceste țări? (b) Ce s-a întâmplat în țările democratice? Cu ce rezultat pentru martorii lui Iehova?
- 13,14. (a) Salută martorii lui Iehova steagul vreunei națiuni? De ce răspundeți astfel? (b) Ce se întâmplă în timpurile vechi izraeliților care călcau poruncile lui Dumnezeu în privința aceasta?
15. (a) Ce simboluri conțin steagurile naționale? (b) Care este atitudinea oamenilor față de steagul unei națiuni? Ce fel de ceremonie dovedește aceasta?

16. (a) Ce implică acest act? (b) De ce nu poate nici un martor al lui Iehova să atribuie salvare nici unui simbol național?
17. Refuzul lor de a saluta un steag este rezultatul unei interpretări particulare, deformând Scripturile? De ce răspundeți astfel?
- 18,19. (a) Ce cazuri remarcabile din Biblie sprijină concluzia la care au ajuns martorii lui Iehova în privința salutului? (b) Ce principiu de acțiune a arătat Iehova martorilor Săi în acele cazuri? De ce li se aplică și astăzi același principiu?
20. (a) Respectă martorii lui Iehova steagul națiunii în care locuiesc? Care este dovada? (b) De ce se supun ei tuturor legilor drepte ale unei națiuni?
21. (a) De ce nu sunt ei împotriva dorinței nici unei persoane de a saluta un steag sau de a servi în forțele armate? (b) Încearcă ei să convertească lumea la propria lor poziție față de salutarea steagului și de purtarea armelor? Care sunt scopurile lor în propovăduire?
22. (a) Cum poate fi dovedit că martorii lui Iehova nu se angajează în activități subversive și nu sunt instigatori? (b) În ce privință se compară activitățile lor cu cele ale unui ambasador trimis de o națiune lumească la alta?
- 23,24. (a) De la cine așteaptă ei să nimicească guvernele rele prezente și să întemeieze împărăția lui Iehova Dumnezeu? (b) Așadar, ce le este lor poruncit să propovăduiască și ce poziție să ia în timpul conflictelor?
25. (a) Ce argumentează adversarii lor cu privire la supunerea martorilor față de toate poruncile conducătorilor lumești? (b) Cine sunt „stăpânirile înalte” cărora se supun ei și de ce?
26. (a) Ce interpretare dau conducătorii lumești cuvintelor lui Isus din Marcu 12:17? (b) Cum se compară această interpretare cu practica apostolică a martorilor lui Iehova de astăzi?

CAPITOLUL XXI

SFÂRȘITUL LUMII

¹ Ceea ce a răsunat odată ca ceva fantastic, apare acum ca o posibilitate cruntă. Oamenii au observat avertismentul scriptural despre un sfârșit al acestei lumi în anul 1945, după ce a doua bombă atomică a fost aruncată în Japonia. Pierderea îngrozitoare de proprietăți și vieți omenești a făcut pe locuitorii pământului să se îngrijoreze adânc, deoarece în sfârșit, omul se împiedicase de ceva ce nu era capabil să controleze și astfel, aceasta putea avea ca rezultat sfârșitul rasei umane. Aceasta este numai una dintre multele evoluții de la anul 1914 A.D. înainte, care a făcut pe oamenii sinceri, temători de Dumnezeu, să se întrebe dacă nu cumva noi trăim în „zilele din urmă”, înainte de nimicirea acestei lumi. Pentru a dovedi aceasta, va fi necesar să ne întoarcem la cuvântul lui Dumnezeu și să cercetăm acolo profețiile care sunt în legătură cu acest timp, să vedem dacă evenimentele din zilele noastre se potrivesc cu ele.

² Întrebări în legătură cu sfârșitul s-au ridicat pentru prima dată în mințile apostolilor lui Isus, așa cum este arătat chiar de întrebarea lor: „Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?” (Mat. 24:3). Arătând că această expresie „sfârșitul lumii” nu înseamnă nimicirea globului nostru pământesc, *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine* redă Matei 24:3, după cum urmează: „Spune-ne: Când vor avea loc aceste lucruri și care va fi semnul prezenței Tale și al sfârșitului acestui sistem de lucruri?” *Traducerea Lumii Noi* redă în felul acesta întrebarea similară din Marcu 13:4: „Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri și care va fi semnul când toate aceste lucruri trebuie să se încheie?” Ca răspuns, Isus a prezis multe lucruri care vor marca timpul prezenței Sale invizibile și instalarea Împărăției lui Dumnezeu. Sfârșitul timpurilor Neamurilor sau „timpurile fixate ale națiunilor” în anul 1914 a marcat timpul când aceste lucruri trebuiau să înceapă să apară.

³ „Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni până când sunt împlinite timpurile fixate ale națiunilor” (Luca 21:24, NW). „Timpurile fixate ale națiunilor” au indicat o perioadă în care nu va exista nici un guvern reprezentativ al lui Iehova pe pământ, așa cum a fost împărăția lui Israel, ci

națiunile păgâne vor domina pământul. Aceste „timpuri” trebuie să fi continuat în zilele lui Isus, deoarece exista aceeași situație. Nu era atunci Ierusalimul în robia Romei imperiale, iar înainte de asta în robia Greciei, Persiei și Babilonului? Ba da. Așadar, când au început timpurile fixate și pe ce perioadă de timp s-au extins ele?

⁴ Contrar părerii generale, Iehova n-a mai domnit peste întreg pământul de la rebeliunea omului din Eden. Înregistrarea divină descoperă că după potop numai o singură națiune se bucura de călăuzirea și îngrijirile lui Dumnezeu, națiunea lui Israel, iar Iehova a folosit-o pentru a alcătui un film profetic al Guvernului care va exercita într-o zi stăpânire peste întreg pământul, Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Complet necredincios, Israelul și-a pierdut suveranitatea și a fost dus în captivitatea Babilonului în anul 607 î.C. În felul acesta, domnia teocratică locală de pe pământ s-a sfârșit.

⁵ La câțiva ani după ce a început această captivitate babiloniană, Iehova a făcut să fie visată și jucată o viziune profetică cu privire la timpurile națiunilor și la restatornicirea Teocrației lui Iehova. Visul profetic a descoperit un copac mare care a crescut din pământ, a ajuns la cer și furniza hrană și adăpost pentru toate creaturile. Deodată un sfânt din cer a poruncit: „Tăiați copacul, ... lăsați totuși trunchiul cu rădăcinile lui în pământ, legat cu lanțuri de fier și de aramă, ... și șapte timpuri să treacă peste el”. Înainte de sfârșitul anului, această profeție și-a început împlinirea în mic cu cel care avusese visul, Nebucadnețar. Într-un acces de lăudăroșie el a fost privat de echilibrul mintal și de tronul său și s-a hrănit pe câmp ca o fiară. La sfârșitul celor șapte ani, el a fost restabilit. În această dramă Iehova a folosit pe regele Babilonului pentru a simboliza o împlinire mai mare a profeției, anume, tăierea heruvimului ocrotitor din poziția sa din Eden și restabilirea ulterioară a domniei teocratice pe pământ – Daniel capitolul 4; vezi „Adevărul vă va face liberi”, capitolul 18.

⁶ „Șapte timpuri” au însemnat șapte ani literalți în cazul lui Nebucadnețar, în care el a fost privat de tronul său. Cei șapte ani au fost egali cu 84 de luni, sau, ținând seama de Scriptură, 30 de zile pentru fiecare lună, 2.520 de zile. La Apoc. 12:6,14 sunt menționate 1.260 de zile și descrise ca „timp, timpuri și o jumătate de timp” sau 3½ timpuri. Șapte timpuri ar însemna de două ori 1.260 de zile sau 2.520 de zile. Prin profetul Său credincios Ezechiel, Iehova a spus: „Îți pun câte o zi pentru fiecare an” (Ezec. 4:6). Aplicând această regulă divină, cele 2.520 de zile înseamnă 2.520 de ani. Prin urmare, dacă împărăția tipică a lui Dumnezeu cu capitala ei la Ierusalim a încetat să mai existe în toamna anului 607 î.C., atunci, socotind timpurile fixate de la acea dată, cei 2.520 de ani s-au întins până în toamna anului 1914 A.D.

Sfârșitul „timpurilor stabilite națiunilor”

⁷ Expirarea celor „șapte timpuri” marchează momentul când trunchiul copacului simbolic trebuia să fie eliberat de legăturile lui. Bineînțeles că aceasta nu putea să însemne întoarcerea lui Satan la putere ca heruvim ocrotitor al omului, deoarece timp de mii de ani de la potopul global el a continuat ca „dumnezeul acestui sistem de lucruri”. El nu mai putea fi niciodată în favoarea lui Dumnezeu și nu mai putea fi pus ca supraveghetor al omului drept în lumea nouă. Satan Diavolul fost condamnat la nimicire și sentința va fi dusă la îndeplinire. Aceasta nu putea să însemne nici întoarcerea evreilor naturali în Palestina, iar întemeierea statului democratic Israel să indice că împărăția lui Dumnezeu a fost restatornicită la Israelul după carne, deoarece o astfel de mișcare iudaică este una politică și socială, fără nici un gând pentru Guvernul teocratic al lui Dumnezeu. Nu! Ruperea „legăturilor” din jurul trunchiului simbolic nu putea să însemne nici o restatornicire a lui Satan în organizația lui Dumnezeu, nici repatrierea iudeilor. Aceasta însemna timpul pentru restabilirea Teocrației lui Iehova. Ceea ce a rezultat din trunchi a fost o nouă mlădiță, anume Împărăția de sub Isus Cristos. Acesta este un nou Guvern teocratic pentru pământul nostru, Ierusalimul cel nou, care se coboară din cer de la Dumnezeu – Apoc. 21:2, NW.

⁸ Atunci când Isus a fost pe pământ, nu era timpul convenit al Tatălui Său pentru a întemeia Împărăția, deși Isus a fost calificat atunci ca Rege. După moartea Sa pe stâlpul de tortură și învierea din morți, Isus a fost înălțat la cer, unde trebuia să aștepte sfârșitul celor „șapte timpuri” înainte de

instalarea Sa ca Rege. La sfârșitul acestei perioade de așteptare, în anul 1914, profeția s-a împlinit: „Iehova va trimite din Sion toiagul tăriei Tale; stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi” (Ps. 110:1,2, AS). O asemenea acțiune a marcat începutul „timpului sfârșitului” pentru lumea veche și nașterea noului Guvern teocratic pentru pământul nostru. Lumea lui Satan nu va mai acționa neîmpiedicată, deoarece „timpurile fixate ale națiunilor” se sfârșiseră. În ultima carte a Bibliei, Isus Cristos a descris aceste evoluții prin simboluri sau semne. Un fiu născut dintr-o femeie cerească a fost smuls din gura balaurului și a fost întronat alături de Dumnezeu.

⁹ A urmat războiul în cer, organizația lui Dumnezeu și cea a lui Satan fiind implicate într-o luptă puternică. Care a fost rezultatul? Curățirea completă a cerului de Satan și hoardele sale de demoni prin aruncarea lor pe pământ (Apoc. 12). Bineînțeles că aceste lucruri spirituale n-au fost văzute de om, dar el a fost în mare măsură afectat de ele.

¹⁰ Rezultatul direct al conflictului din cer a fost o altă dovadă că lumea intrase în „timpul sfârșitului”, prima dovadă vizibilă: „Căci se va ridica națiune contra națiune și împărăție contra împărăție, și va fi lipsă de hrană și cutremure dintr-un loc în altul” (Mat. 24:7, NW). Furios pe nașterea victorioasă a Guvernului teocratic, Satan a hotărât să nimicească pe toți oamenii înainte ca aceștia să afle de Împărăția recent întemeiată. Acesta a fost motivul pentru care el a aruncat națiunile în războiul dintre anii 1914-1918. A fost pentru prima dată în istorie când a avut loc un conflict așa de mare. Înainte de sfârșitul acestuia, trezeci de națiuni erau implicate, războiul fiind purtat în toate colțurile pământului. Într-adevăr „națiunile deveniseră mânioase” (Apoc. 11:18, NW). Ele nu au luptat pentru cauza dreaptă a Împărăției lui Iehova și împotriva lui Satan, ci pentru stăpânirea egoistă a lumii. Aceasta este dovada convingătoare că „timpurile fixate” s-au sfârșit, domnia lui Satan a fost întreruptă și întronarea lui Isus Cristos a avut loc.

¹¹ Necazul și mizeria nu s-au sfârșit atunci când ostilitățile au încetat. Imediat după primul război mondial foametea a lovit pământul, mai ales Europa. Atât de mare a fost aceasta, încât a fost necesar să se ia măsuri de ajutorare a teritoriilor lovite de acest flagel. Ciuma și-a luat de asemenea birul. Numai din cauza „gripei spaniole” au murit douăzeci de milioane în câteva luni, în ciuda științei medicale moderne, aceasta provocând o pierdere mult mai mare de vieți omenești decât cei patru ani de război (Luca 21:10,11). De asemenea, din anul 1914 au fost raportate mai multe tulburări seismice decât oricând înainte în istorie, unele provocând mari distrugerii atât de proprietăți, cât și de vieți omenești, așa cum a fost cutremurul din Japonia din anul 1923, care a dus la moartea a 99.331 persoane. Cu toate acestea, Isus a spus: „Toate aceste lucruri sunt un început al durerilor strâmtorării” – Mat. 24:8, NW.

¹² Cât de adevărat a confirmat istoria primei jumătăți a secolului trecut această profeție! Națiunile nu-și reveniseră încă de pe urma primului război mondial, când au fost din nou angrenate în război, în anul 1939. Și de data aceasta chestiunea era aceeași, stăpânirea lumii. Dar, măsurat după combatanți și echipament, banii cheltuiți, pierderea de proprietăți și vieți omenești și efectul pe care l-a avut în lumea întreagă, cel de-al doilea război mondial a depășit cu mult pe predecesorul său. În urma lui au venit ciuma, foametea, cutremure și conflicte locale, ce au impus un nou bir de vieți omenești, mizerie și suferință. Fără îndoială, lumea este distrusă de durerile necazului sub influența asupritoare a dumnezeului ei demon invizibil, Satan.

Vestirea Împărăției

¹³ Nașterii Împărăției i se face o mare publicitate. Cu mult înainte de aceasta, *Turnul de veghere* din martie 1880, pagina 2, spunea: „’Timpurile Neamurilor’ vor continua până în anul 1914 și Împărăția cerească nu va avea stăpânire deplină până atunci”. În timpul primului război mondial a fost întreruptă proclamarea Împărăției făcută de martorii lui Iehova, dar în anul 1919 ei au început să se adune din nou, să se reorganizeze și au fost însărcinați să îndeplinească o lucrare de publicitate și mai mare (Mat. 24:31). De data aceasta trebuia să se vestească Împărăția lui Dumnezeu întemeiată acum, în împlinirea poruncii lui Isus: „Această veste bună a Împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul final” (Mat. 24:14,

NW). Așadar martorii lui Iehova au îndeplinit acest lucru cu credincioșie, căci de când s-a încheiat primul război mondial în anul 1918, până în anul 1952, peste o jumătate de *miliard* de cărți legate și broșuri cu acest subiect, au ajuns la oameni în peste 90 de limbi, pe lângă reviste, tratate gratuite și lecturi publice. De când s-a încheiat cel de-al doilea război mondial în anul 1945, lucrarea lor s-a extins mai mult ca oricând, ajungând în peste 120 de țări.

¹⁴ Lui Satan și supușilor săi lumești le-ar plăcea să pună capăt acestui mesaj al Împărăției. Totuși ei nu pot face aceasta, deoarece mesajul este al lui Iehova. Dar ei defaimă și persecută. Isus a declarat în cunoștință: „Dacă M-au persecutat pe Mine, vă vor persecuta și pe voi” (Ioan 15:20, NW). Un astfel de tratament al acestor creștini a atins un punct culminant în aceste zile din urmă (Mat. 24:9). Primul război mondial a fost o ocazie pentru mai multă persecuție, dar odată cu apariția statului totalitar, împotrivirea față de Împărăție a crescut. De-a lungul celor doisprezece ani de stăpânire nazistă, martorii lui Iehova au suferit torturi de nedescris, ca victime ale agresiunii nazi-fasciste-vaticane. Mulți și-au pecetluit mărturia cu propriul sânge. Persecuția nu s-a limitat numai la Europa ocupată de nazi-fasciști, ci s-a simțit pe tot pământul: în Japonia, Australia, Canada și chiar în America, de unde s-au raportat sute de cazuri de violență a gloatelor. Țările dominate de comunism și alte țări aflate sub domnie totalitară s-au unit de atunci pentru a intensifica persecuția. Toate acestea se întâmplă deoarece martorii lui Iehova vestesc Împărăția lui Dumnezeu.

Înlocuitor făcut de om pentru Împărăția lui Dumnezeu

¹⁵ Fără să dea ascultare avertismentului lui Isus, liderii acestei lumi vechi s-au aruncat înainte în alcătuirea unui supraguvern al lumii. Puțin le pasă să știe că iau parte la instalarea unui înlocuitor pentru Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos, aducând în felul acesta nimicire peste ei înșiși. Începând de la sfârșitul timpurilor fixate în anul 1914, numai Împărăția lui Dumnezeu este demnă să conducă globul, căci ea este consacrată în întregime onoarei, laudei și justificării Suveranului Universal, Iehova Dumnezeu. Orice înlocuitor al acesteia este hulitor și este sortit nimicirii. Totuși, marea majoritate a omenirii își pune speranța și încrederea într-o astfel de organizație. Ignorând cuvintele lui Isus „Împărăția Mea nu este o parte a lumii acesteia”, mulți privesc organizația Națiunilor Unite ca expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu. Nu a fost privită așa și vechea Ligă a Națiunilor? De timpuriu, în anul 1919, „Consiliul Federației Bisericilor lui Cristos din America” a emis declarația: „Liga Națiunilor este expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Protestantismul a oferit un sprijin entuziast Ligii. Papa a fost exclus din Ligă, neprimind nici un loc acolo, și astfel Ierarhia romano-catolică a declarat că o va distruge prin fascism și nazism. Ea a făcut aceasta prin agresori totalitari, iar Liga a ieșit din scenă în timpul celui de-al doilea război mondial, coborând în abis.

¹⁶ Isus a descoperit că această organizație internațională bestială se va reîntoarce din acea stare de inexistență, dar de data aceasta cu „religia organizată” în spinare, incluzând și Ierarhia romano-catolică. „Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă și avea șapte capete și zece coarne”. În privința acestei asociații bestiale a națiunilor cu mulți membri este scris: „Fiara pe care ai văzut-o era, dar nu mai este [în timpul celui de-al doilea război mondial] și totuși este destinată să se ridice din abis [ca Națiunile Unite]”. Până în anul 1914 A.D. au existat în istoria omului șapte mari puteri ale lumii, cea de-a șaptea fiind sistemul imperial anglo-american. „Și fiara care era, dar nu mai este, ea însăși este al optulea împărat [cunoscut acum ca Națiunile Unite], dar își datorează existența celor șapte și merge la nimicire” (Apoc. 17:3,8,11, NW). Observați că profeția spune că va urma un al optulea împărat, care își datorează existența celor șapte dinaintea lui. Conceperea fostei Ligi a Națiunilor s-a datorat celei de-a șaptea puteri mondiale și acum Națiunile Unite sunt sprijinite și susținute de aceeași putere mondială. Chiar sediul acestei a opta puteri a lumii, Națiunile Unite, este pe teritoriul american.

¹⁷ Dar, în pofida acestor fapte, care este situația? Așa cum a profetizat Isus: „Pe pământ va fi neliniște printre națiuni, care nu vor ști ce să facă din cauza mugetului mării și agitației ei; oamenii vor leșina de teamă, în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit” (Luca 21:25,26,

NW). Așadar, pentru mulți viitorul pare fără speranță. „Am ajuns la o răscruce de drumuri și nimeni nu cunoaște calea de ieșire”; astfel scria un istoric modern celebru. Teama și nesiguranța stăpânesc lumea ca niciodată înainte. Pentru a ușura această stare, națiunile se întorc spre aranjamente colective de securitate, spre organizații regionale, spre blocuri religioase și rasiale, pe lângă Națiunile Unite.

¹⁸ Cât de evident este faptul că puternicul domnitor-spirit, Satan, își grupează acum forțele pentru războiul Armagedonului, iar omul este numai un pion în mâinile domnitorului demonilor! Conflictul lumești au fost etichetate în mod incorect ca Armagedon. Unii se tem că Armagedonul va fi conflictul final dintre capitalism și comunism. Alții își exprimă îngrijorarea că o anumită putere barbară poate nimici atât națiunile, cât și pământul nostru, prin folosirea energiei atomice. Dar lucrurile nu stau așa! Sfârșitul lumii nu va fi prin arderea pământului literal (Ecl.1:4; Isa. 45:12,18). Deși stă în puterea omului să o facă, aceasta n-ar face să dispară demonii-spirite. Viitorul război al Armagedonului va fi bătălia lui Iehova prin care toată răutatea va fi măturată din Univers. Apocalips 16:14-16 îl numește „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic” (NW). Acesta va nimici complet partea vizibilă și invizibilă a lumii lui Satan și va avea astfel drept rezultat sfârșitul final al acestei lumi vechi rele. Acesta va fi punctul culminant al necazului pe care l-a prezis Isus, când a spus: „Atunci va fi un mare necaz, cum nu a mai avut loc de la începutul lumii până acum, nu, nici nu va mai avea loc” – Mat. 24:21, NW.

¹⁹ Apocalips 19:11-21 descrie simbolic pe Regele Isus Cristos călărind un cal alb, aflat la conducerea mării oștiri a lui Iehova, a armatelor cerești, judecând și purtând război în dreptate. Vor fi capabili oamenii și demonii să se împotrivescă unei asemenea puteri? Știința modernă, împreună cu „forța Universului” de curând descoperită, vor păli în nimicnicie în comparație cu puternicele forțe dezlănțuite de Iehova și Regele Său în războiul Universal al Armagedonului.

²⁰ Situația critică a lumii, deoarece se apropie sfârșitul complet, nu poate fi tăgăduită. Isus a avertizat pe toți iubitorii adevărului și dreptății să fugă la sistemul de lucruri teocratic al lui Iehova, simbolizat prin corabia din zilele lui Noe. Acolo, noi putem fi ascunși, așa cum ne spune Țefania 2:3 (AS): „Căutați pe Iehova, toți cei smeriți de pe pământ, care țineți poruncile Lui; căutați dreptatea, căutați smerenia; poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova”. În timp ce lumea se zbate în dureri din cauza necazurilor ei și în timp ce mesajul Împărăției lui Dumnezeu este o plagă chinătoare pentru susținătorii organizației lui Satan, martorii unși ai lui Iehova și însoțitorii lor de bine sunt optimiști și se bucură, în ciuda suferințelor îngrămădite asupra lor, deoarece văd că eliberarea este aproape. Ei fac așa cum a spus Isus în profeția Sa: „Când aceste lucruri vor începe să se întâmple, ridicați-vă capetele, pentru că eliberarea voastră se apropie” – Luca 21:28, NW.

Întrebări pentru studiu

1. Ce întrebare și-au pus oamenii din cauza recentelor evoluții și unde poate fi găsit răspunsul?
2. Cine a pus pentru prima dată o întrebare similară și cum a răspuns Isus la ea?
3. (a) Ce profeție arată că era implicată o perioadă importantă de timp? (b) Prin ce s-a caracterizat perioada de timp?
4. Unde a fost exercitată domnia teocratică și când s-a sfârșit ea?
5. (a) Ce profeție a înregistrat Iehova, care prezicea timpurile fixate ale națiunilor și restaurarea domniei teocratice? (b) Care sunt cele două împliniri ale profeției?
6. Cum sunt calculate cele „șapte timpuri” și când se sfârșesc ele?
7. Ce n-a însemnat îndepărtarea „legăturilor” de pe trunchiul simbolic, dar ce a rezultat din aceasta?
- 8,9. Cum descrie Apocalips 12 evenimentele din cer la sfârșitul timpurilor neamurilor și ce au însemnat acestea pentru lumea lui Satan?
10. Care a fost prima dovadă vizibilă și cum a dovedit aceasta sfârșitul timpurilor națiunilor?
11. Ce lucruri alcătuiesc „începutul durerilor necazului”?
12. Ce evenimente, începând cu primul război mondial, dovedesc că „durerile necazului” au continuat?

13. La ce dovadă importantă s-a referit Isus la Matei 24:14 și în ce măsură s-a îndeplinit aceasta?
14. Care a fost reacția religioniștilor și a altora față mesaj?
15. (a) La ce mijloace de securitate recurg domnitorii lumești și de ce este hulitor acest lucru? (b) Cum a fost privită Liga Națiunilor și cum a mers ea în abis?
16. Cum descrie Apocalipsa, capitolul 17 fiara postbelică și a câta putere mondială este ea?
17. Ce stări internaționale a prezis Isus și ce cale de acțiune sunt influențate să ia națiunile?
- 18,19. Cum văd mulți Armagedonul, dar ce este el din punct de vedere scriptural?
20. Dată fiind situația critică a lumii, ce trebuie să facă oamenii de bine?

CAPITOLUL XXII

„UN PĂMÂNT NOU”

¹ „Un pământ nou!” Ce poate să însemne aceasta? Arderea planetei noastre prezente și înlocuirea ei cu un glob nou? Nu, nu înseamnă aceasta, deoarece cuvântul demn de încredere al lui Dumnezeu declară: „Pământul rămâne veșnic în picioare” (Ecl. 1:4; Ps. 78:69; 119:90). Dar că va exista un pământ nou este asigurat prin propria promisiune a Creatorului: „Iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte” (Isa. 65:17). Atunci, dacă nu va fi un nou glob pământesc, ce este „pământul nou”? Ce stări vor domni pe el, cum și când va veni în existență? Desigur că astfel de întrebări vă trec prin minte, în timp ce vă gândiți la perspectiva unui pământ nou.

² Termenul „pământ”, așa cum este folosit în Biblie, nu se aplică întotdeauna la acest glob neînsuflăit. De exemplu, în Psalmul 96:1 (AS), este emisă porunca: „Cântați lui Iehova, tot pământul”. Nu planetei literale îi este făcut acest îndemn, ci servilor umani inteligenți ai Celui Prea Înalt, care locuiesc pe pământ. În același fel, expresia „un pământ nou”, este folosită nu pentru a identifica planeta însăși, ci o societate umană aflată sub noi aranjamente sociale. În mod drept se poate spune că fiul perfect uman al lui Dumnezeu, Adam, a servit în Eden ca „pământul” însuflăit sau partea vizibilă a lumii drepte originale a Creatorului. „Primul om este din pământ și făcut din țărână” (1Cor. 15:47, NW). Dacă Adam ar fi rămas ascultător față de Creatorul său, fără îndoială că el ar fi ocupat o poziție profetică, înmânând odraslelor sale legea perfectă a lui Dumnezeu, în virtutea căreia paradisul din Eden ar fi fost răspândit în cele patru puncte cardinale ale pământului. Totuși, neascultarea a pierdut pentru totdeauna pentru Adam privilegiul binecuvântat de a servi ca reprezentant pământesc al lui Dumnezeu.

³ Cu toate acestea, Dumnezeu va avea pe pământ reprezentanți credincioși, drepți, oameni cu inimi perfecte, prin care vor fi prescrise rasei umane legile Sale drepte și binecuvântări nesfârșite. Aceștia nu vor fi aleși dintre domnitorii lumești împovărați de păcat care trăiesc în zilele noastre, ci dintre oamenii care se dovedesc servi și martori credincioși ai lui Dumnezeu. „Incredibil!”, poți spune tu, „deoarece aceștia ar include pe mulți oameni care sunt morți de mult timp”. Așa este; aceștia vor include mulți astfel de oameni, potrivit cu ceea ce descoperă Biblia. În Evrei, capitolul 11 sunt enumerate numele unor membri ai unui „nor mare de martori”, persoane care au trăit înainte de moartea și învierea lui Isus (Evrei 11:1 până la 12:1). Înregistrarea păstrată despre viețile lor i-a însemnat ca fiind demni de încredere, oameni ai credinței și devotamentului, care și-au pus speranțele numai în viitoarea „cetate [sau Împărăție] care are adevărate temelii tari, al cărei ziditor și creator este Dumnezeu”. Credințioșii până la moarte a câștigat pentru ei promisiunea unei „învieri mai bune”, o ridicare la viață nu în cer, ci pe pământ, sub un Guvern divin, sub care ei nu trebuie să moară niciodată, ci pot ajunge la perfecțiune umană – Evrei 11:10,35, NW; Fap. 2:34; Mat. 11:11.

⁴ Mulți dintre bărbații credincioși din vechime au avut privilegiul de a fi cu adevărat strămoșii omului Isus și despre ei se vorbește ca despre „părinți” (Rom. 9:5; 15:8; Fap. 3:13). Totuși, acești „părinți” ai lui Isus sunt morți astăzi, de asemenea și ceilalți martori credincioși din vechime asemenea lor, pe când Isus Cristos este viu (Evrei 11:13; Fap. 2:29; Apoc. 1:18). Se pot întoarce ei

la viață pentru a fi însărcinați să servească în calitate de reprezentanți ai „pământului nou”? Da, dar numai prin puterea lui Isus de redare a vieții, care a spus: „Eu sunt învierea și viața”. În felul acesta, acei numiți „părinți” și tovarășii lor credincioși vor deveni, prin înviere, copiii ai „Părintelui veșniciei”, Isus Cristos (Ioan 11:25; Isa. 9:6). De aceea, cuvântul lui Dumnezeu a spus în mod profetic lui Isus Cristos, Regele: „Copiii tăi vor lua locul părinților Tăi”. Care este poziția specială pentru care sunt numiți acești servi înviați? A doua parte a Psalmului 45:16 răspunde: „Pe care Tu îi vei face prinți [*sarim*] pe tot pământul”.

⁵ Printr-o înviere timpurie, mulți martori credincioși morți cu mult timp în urmă, începând cu Abel, vor fi prezenți într-o nouă organizație vizibilă guvernatoare, creată de mâna lui Dumnezeu. Alături de ei, mulți martori credincioși de astăzi, care sunt „alte oi” ale Păstorului Cel Bun, vor fi făcuți „prinți”, supraviețuind războiului Armagedonului pe pământul cel nou (Ioan 10:16). Ce contrast va fi între pământul stricat diabolic de astăzi și „pământul nou”! Dreptatea, bunătatea și corectitudinea vor caracteriza fiecare acțiune a „prinților”, deoarece ei vor lucra în armonie perfectă cu Regele lor Tată, Isus Cristos (Isa. 66:22; 2 Pet. 3:10,13; Ps. 85:11). Când putem aștepta noi întemeierea acestui „pământ nou”? După Armagedon, cu toate că acum este adunată o „mulțime mare” din aceia care vor deveni o parte a aceluia „pământ nou” Apoc. 7:9-17, NW.

„Alte oi”

⁶ Da, chiar acum, Regele lumii noi este salutat de o „mulțime mare” de persoane, „din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile”. Acestea sunt persoane ce trăiesc acum, care studiază cu seriozitate cuvântul lui Dumnezeu, în dorința lor de a căpăta o cunoștință exactă. Ei sunt iubitori ai dreptății, care ies din necazul cel mare care s-a abătut peste această lume, în timpul acestui interval de răbdare din partea lui Dumnezeu, și își consacră viețile în întregime serviciului continuu al Dumnezeului lor și al Mielului Său Isus Cristos (Apoc. 7:9,10,14,15, NW). Pe aceste persoane smerite cu bunăvoință El le-a numit „alte oi” ale Sale, deoarece ele nu fac parte din „turma mică” cerească (Luca 12:32). Speranța lor de viață viitoare este legată de un pământ al paradisului. Astăzi lor le face plăcere să se împărtășească în obligația care stă asupra fiecărui creștin, aceea de a propovădui această veste bună a Împărăției lui Dumnezeu. Ei merg cu bucurie din casă în casă, pe străzi și în locuri de adunare publică, făcând cunoscută calea spre viața a lui Dumnezeu persoanelor înclinate spre dreptate, fie că sunt catolici, protestanți, evrei sau celor care mărturisesc alte crezuri religioase, și nu numai lor – Mat. 24:14; Apoc. 22:17.

⁷ Poate părea de necrezut, dar mulți dintre aceste „alte oi” pot să nu moară niciodată. Ei au fost preumbriți prin fiii și nurorile lui Noe, care au trecut vii prin potop împreună cu Noe, din pricina credinței lor și a lucrărilor drepte pe care le-au făcut în mijlocul unei lumi corupte. Aceia dintre „alte oi” care mor acum se vor odihni, fiind asigurați de o „înviere la viață”, împreună cu deplina bucurie a multor binecuvântări pământești promise, având chiar ocazia să fie unii dintre „prinții pe întreg pământul”. Aruncă-ți acum ochii spre viitor și privește câteva dintre binecuvântările abundente ale lumii noi.

Stările Pământului nou

⁸ Îndepărtarea domniei rele pregătește calea pentru noua domnie vizibilă a „pământului nou” în care va locui dreptatea. Atunci, în toate colțurile globului, închinătorii supraviețuitori ai Armagedonului vor continua societatea lumii noi pe pământul curățit. „Ce vom face noi acum”? pot întreba celelalte oi, deoarece ei vor căuta atunci călăuzirea divină prin reprezentanții princieri vizibili ai lui Dumnezeu. Dacă atunci se vor găsi tancuri, tunuri și alte arme criminale din războiul lumii vechi, se va aplica porunca divină: „Transformați-le în fiare de plug și cosoare”; căci toate armele de nimicire trebuie să fie transformate în unelte de construire. În lumea nouă, această planetă nu va mai fi supusă niciodată ravagiilor războiului internațional, împreună cu vărsările lui de sânge,

brutalitatea sa neîndurătoare și consecințele sale tragice, căci „nici o națiune nu va mai scoate sabia împotriva altei națiuni și nu vor mai învăța războiul” – Isa. 2:4; Mica 4:3.

⁹ De ce ar mai exista vreodată un război internațional? Acei membri ai „pământului nou” nu sunt dezbinați în facțiuni potrivnice prin diferențe înverșunate rasiale, naționale sau religioase. Toate aceste bariere împotriva păcii și unității permanente vor fi distruse. Va rămâne o singură închinare: închinarea adevărată, curată și dreaptă a adevăratului Dumnezeu al Universului, Iehova. Această închinare unită a Creatorului lor este cea care îi va lega împreună pe ocupanții globului nostru după Armagedon – Isa. 66:23; Zah. 14:16.

¹⁰ Atunci, odată cu sfârșitul războiului lumesc, va fi stabilită libertatea, în deplinul sens al cuvântului. Acolo va fi libertate de teamă, deoarece nici un fel de bombe atomice, bombe cu hidrogen sau ceruri demonice diabolice nu vor mai pluti ca un nor amenințător asupra oamenilor. Va dispărea nevoia după trupe înarmate pentru a „păstra pacea internațională”, sau chiar o forță de poliție locală, pentru a preveni crima și a menține ordinea. Nelegiuirea și viciul, împreună cu accidentele producătoare de dezastru, incendiile și inundațiile vor fi lucruri din trecutul lumii vechi. Acolo nu vor exista nici milioane de persoane șomere, nici persoane deportate care să pribegească fără nici o țintă dintr-un oraș în altul, deoarece promisiunea lui Iehova este: „Fiecare om va locui sub vița și sub smochinul lui și nimeni nu-i va mai face să le fie teamă” – Isa. 11:9; Mica 4:4.

¹¹ Foametea și seceta, împreună cu vânzarea la negru și raționalizarea, vor înceta pentru totdeauna, deoarece se va face simțită libertatea de lipsă. Asigurarea lui Iehova este că „atunci pământul își va da roadele”. Globul terestru, liber de aceia care ruinează pământul, își va lua o înfățișare nouă, transformându-se într-un loc al frumuseții și măreției edenice, ceea ce mintea umană nu poate acum să-și imagineze (Ps. 67:6; Apoc. 11:18; Ps. 96:11,12; Gen. 2:8,9). Omul drept va fi autorizat din nou să „supună” pământul și să „stăpânească” peste creația animală inferioară, deoarece atunci chiar și fiarele câmpului vor fi pașnice una cu alta și cu păzitorul lor, omul – Gen. 1:28; Isa. 11:6-9; 65:25.

¹² Partea vizibilă a lumii noi va fi un „pământ nou” fără boli, deoarece puterea de vindecare a Doctorului divin va fi folosită în favoarea omenirii. Durerile și suferințele se vor sfârși, deoarece sănătatea radioasă, neafectată de cancer, gripă sau chiar de o durere de dinți, va fi implantată în fiecare suflet (Mat. 4:23; Ps. 103:2,3; Apoc. 21:4). Aceasta înseamnă îndepărtarea bătrâneții împreună cu ridurile, părul alb și slăbiciunea ei. Aceasta înseamnă că tinerețea energetică, viguroasă, așa de trecătoare acum, va fi destinul veșnic al fiecărei ființe umane credincioase. Pentru a ne bucura veșnic de aceste binecuvântări, este necesară îndepărtarea dușmanului de mult timp al omului, anume moartea. Iehova, Izvorul vieții, a promis că va aduce la îndeplinire acest lucru (Ps. 36:9; 1Cor. 15:26). Descriind această stare sublimă a lumii noi, cuvântul Său înregistrat prezice: „Am văzut un cer nou și un pământ nou”. „Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu omenirea; El va locui cu ei și ei vor fi poporul Său. Și Însuși Dumnezeu va fi cu ei. Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi; nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile anterioare au trecut” (Apoc. 21:1-4, NW). Acesta nu este un vis, nici un plan de propagandă pentru a solicita sprijin pentru o „lume mai bună” creată de om, ci acesta este adevărul. Este sigur că astfel de stări vor veni, deoarece Iehova a adăugat la cuvintele de mai sus porunca aceasta: „Scrie, căci aceste cuvinte sunt demne de încredere și adevărate”.

¹³ Dar aceasta nu este totul, deoarece supraviețuitorii Armagedonului se vor bucura și de marele privilegiu de a împlini mandatul divin de a procrea. Acest pământ a fost creat nu pentru a fi nimicit, ci pentru a fi locuit pentru totdeauna de bărbați și femei perfecte și drepte (Isa. 45:12,18; Prov. 10:30). În acest scop, Dumnezeu a poruncit perechii perfecte din Eden: „Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul” (Gen. 1:28, Ro; Dy). Din nefericire, Adam și Eva au devenit nedrepti prin păcat și drept pedeapsă au pierdut privilegiul de a da naștere la o rasă de oameni drepti. Dar scopul lui Dumnezeu niciodată nu dă greș; mandatul Său de a avea creaturi drepte, care să dea naștere la odrasle drepte, va fi îndeplinit (Isa. 14:24,27; 55:11). Când se va întâmpla aceasta și cum?

¹⁴ După potopul din zilele lui Noe, Iehova a repetat supraviețuitorilor potopului mandatul Său: „Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul”. Deși familia lui Noe a fost socotită dreaptă prin credința lor, în realitate ei n-au putut să împlinească acest mandat (Gen. 9:1, Ro; Evrei 11:7). Dar de

ce? Deoarece Isus nu venise încă pentru a elibera pe oameni de păcatul și condamnarea moștenite (Rom. 5:12; 1 Ioan 1:7). Încredințarea din nou a mandatului după potop de a umple pământul, a fost prin urmare doar un model la scară mică a împlinirii reale prin aceia pe care fiii și nurerile lui Noe i-au ilustrat, anume „mulțimea mare” a supraviețuitorilor Armagedonului. Pe pământul curățit, liber de influența rea satanică și cu meritul jertfei lui Cristos care șterge păcatul, ce va acționa în favoarea lor, supraviețuitorii Armagedonului, sub îndrumarea Regelui și a prinților Săi vizibili, se vor căsători și vor da naștere la copii în dreptate, spre slava lui Dumnezeu (Mat. 24:37-39). La naștere, odraslele lor vor fi născute pe calea vieții. De aceea, moartea infantilă, împreună cu durerea ei covârșitoare, nu va fi cunoscută. Fiecare copil, crescut în „disciplina și sfatul autoritar al lui Iehova”, va avea ocazia deplină pentru viață prin Cristos, Regele. Toți care nu doresc să servească pe Iehova vor fi executați, în mod drept – Isa. 65:20,23; 38:19; Efes. 6:4, NW; Ps. 145:20.

Întoarcerea celor morți

¹⁵ Îndeplinirea mandatului de a umple pământul nu va continua până în măsura în care să facă imposibilă și nepotrivită învierea celor morți din mormintele de amintire. Umplerea pământului va cuprinde și transformarea lui într-un paradis asemenea Edenului și nu va necesita întreaga mie de ani a domniei lui Cristos. În acel timp, Diavolul și demonii lui vor fi în abis, unde au fost aruncați legați, iar organizația sa care răspândește moartea va fi ștearsă din existență. Prin urmare, în timpul domniei de o mie de ani va fi necesară o vastă lucrare educativă, atunci când milioane de morți „nedrepți” care au nevoie de instruire în legea lui Dumnezeu, sunt programați să fie ridicați din mormintele lor. Chiar la sfârșitul acestei perioade, Diavolul și demonii lui vor fi dezlegați. Cu atitudinea mentală neschimbată, el va căuta din nou să uzurpe poziția suveranității Universale a lui Iehova și va încerca să întoarcă pe toată omenirea perfectă împotriva lui Dumnezeu. Unii vor fi înșelați, așa cum a fost Adam în Eden, în timp ce aceia care își vor păstra integritatea în acest test final al credinței se vor împărtăși în justificarea finală a suveranității lui Iehova. Aceia care îl vor sprijini pe Satan vor fi aruncați împreună cu Diavolul însuși în „iazul de foc și pucioasă”. „Iazul de foc înseamnă moartea a doua”. Ei vor fi înecați în nimicirea veșnică și pentru aceștia nu mai există înviere – Apoc. 20:1-15 21:8, NW.

¹⁶ Atunci, în lumea dreaptă, Cel Atotputernic va revărsa din abundență, prin Împărăția Sa, binecuvântări divine peste miliardele de locuitori perfecți și credincioși ai pământului, care își vor umple inimile cu bucurie veșnică. Acolo va fi o lume fără moartea adamică, boală, necaz, lacrimi sau confuzie religioasă. Ea va fi o lume sigură, care se va închina lui Iehova, va fi plină de iubire, bucurie și toate lucrurile de dorit. Lumea nouă va rămâne nu pentru o mie, un milion sau chiar o mie de milioane de ani, ci pentru totdeauna – Ps. 72:5-7.

¹⁷ Aceasta este lumea veșnică. Ți-ar plăcea să trăiești în ea? Dacă da, atunci devino acum unul dintre „alte oi”, împărtășește-te în vestirea Împărăției care înveselește inima și asigură-te de binecuvântarea, călăuzirea și protecția lui Dumnezeu, deoarece pașii tăi te vor conduce spre deplina realizare a perspectivei glorioase de viață – Ps. 148:12,13; 145:10-13,21.

Întrebări pentru studiu

1. De ce „pământul nou” nu înseamnă o nouă planetă?
2. În ce sens sunt folosite în scripturi cuvintele „pământ” și „un pământ nou”?
3. Care este promisiunea lui Dumnezeu cu privire la oamenii credincioși din vechime și de ce vor fi ei răsplătiți astfel?
4. Cum devin „părinții” lui Isus copii și ce poziție le este rezervată?
5. Cum se va deosebi „pământul nou” de „pământul” prezent și când va fi el întemeiat?
6. Cine sunt cei din „mulțimea mare” și cum se deosebesc de restul omenirii?
7. De ce mulți dintre „alte oi” pot să nu moară niciodată?

8. Care va fi unul dintre primele privilegii de care se vor bucura cei din „mulțimea mare” pe „pământul nou”?
9. De ce lumea nouă nu va experiența nici un război internațional?
10. De ce nu va exista nici un motiv de teamă pe „pământul nou”?
11. Ce schimbări se pot aștepta cu pământul literal și cu ce rezultat pentru om?
12. Ce se va întâmpla cu boala, bătrânețea și moartea?
13. Ce mandat vor fi privilegiați să împlinească supraviețuitorii Armagedonului și când a fost încredințat pentru prima dată un astfel de mandat?
14. Sub ce împrejurări și cu ce rezultat vor împlini ei acel mandat?
15. Ce va face domnia de o mie de ani pentru cei din morminte și ce încercare va marca sfârșitul acelei domnii?
16. În ce împrejurări și cât timp va dura lumea nouă?
17. Ce trebuie să faci tu pentru a câștiga viață în lumea veșnică?

CAPITOLUL XXIII

ÎNVIERE

¹ De la timpul când primul om muritor a eșuat în moarte, chiar până la această oră, nenumărate milioane de oameni au intrat prematur în morminte. Boala și epidemiile au măcinat omenirea. Prin violența războiului, accidente, incendii, inundații și alte calamități similare, oamenii s-au grăbit spre tărâmul dușmanului, al morții. Puși în fața acestor realități crunte, multe persoane întrebă: „Suntem noi destinați să trăim numai câțiva ani plini de necaz pe acest pământ, apoi să intrăm în mormânt de unde să nu ne întoarcem niciodată? Există vreo speranță ca cei care au intrat în mormânt să mai poată trăi din nou?”

² În căutarea unui răspuns mulțumitor, persoana conștientă caută în mod înțelept o sursă adevărată, cuvântul lui Dumnezeu. Acolo el găsește cuvinte de mângâiere și lumină. El vede că oamenii din vechime ca Avraam, Iov și Isaia erau însuflețiți de speranța de a trăi iarăși pe pământ, în mijlocul unor condiții mai fericite. Cu privire la un prieten credincios de-al lui Dumnezeu este scris: „Prin credință Avraam ... a considerat că Dumnezeu putea chiar să-l scoale [pe fiul său Isaac] din moarte” (Evrei 11:17-19, NW). În necazul său, Iov a mărturisit că va veni o eliberare, că Dumnezeu va chema și el Îi va răspunde din mormânt. El a spus: „Ah! Dacă m-ai ascunde în Sheol, dacă m-ai păstra în secret, până îți va trece mânia, dacă mi-ai stabili un timp să-ți aduci aminte de mine! Dacă omul moare, va mai trăi el? Toate zilele luptei mele aş aștepta până când mi-ar veni eliberarea. Tu m-ai chema și eu ți-aş răspunde: și Ți-ar fi dor de lucrarea mâinilor Tale” (Iov 14:13-15, AS). Isaia, de asemenea și-a exprimat credința în puterea lui Dumnezeu, spunând: „El nimicește moartea pe vecie; și Domnul Iehova va șterge lacrimile de pe toate fețele” – Isa. 25:8, AS; vezi de asemenea Luca 20:37,38.

³ Noi avem această asigurare mângâietoare prin „Cel dintâi născut din morți”, Isus, că încrederea și credința acestora și a altora cu aceeași credință va da roade cu siguranță la timpul potrivit: „Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Lui și vor ieși afară, cei care au făcut lucruri bune pentru o înviere a vieții, iar cei caree au practicat lucruri josnice pentru o înviere a judecății”. Pavel, de asemenea, a declarat celor din Atena: „Dumnezeu ... a furnizat o garanție tuturor oamenilor prin faptul că L-a înviat din morți” (Fap. 17:30,31 și Ioan 5:28,29, NW). Așadar, învierea lui Isus a fost o bază a credinței sau o garanție dată oamenilor că ei se pot sprijini cu încredere pe promisiunea lui Dumnezeu de a învia pe cei morți.

⁴ Învierea lui Isus nu este o iluzie sau un lucru imaginar, chiar dacă acei lideri religioși din acel timp au încercat, fără succes, prin încercări slabe, să se împotrivescă ieșirii din mormânt a Fiului lui Dumnezeu (Mat. 27:62-66). Pavel a putut să mărturisească atât de încrezător pentru acest fapt important al învierii, deoarece el văzuse slava Domnului înviat, în timp ce mergea pe drumul spre

Damasc. Nu numai atât, dar el ne reamintește și de martorii care L-au văzut pe Isus după ce a fost înviat din morți: „El i-a apărut lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea le-a apărut la peste cinci sute de frați odată, ... După aceea i-a apărut lui Iacov, apoi tuturor apostolilor; iar ultimului dintre toți, mi-a apărut și mie, ca unuia născut prematur” – 1Cor. 15:5-8, NW; vezi de asemenea Fap. 13:29-37 și Mat. 28:5-9,16.

⁵ După ce Satan și demonii au eșuat să distrugă credința poporului lui Iehova în înviere, au căutat să ascundă adevărata însemnătate a acestei învățături. Ei au făcut să fie sprijinite și învățate de apostoli crezuri greșite despre această învățatură. „Acești oameni au deviat de la adevăr, spunând că învierea a avut deja loc; și subminează credința unora” (2Tim. 2:18, NW). Susținând și învățând că învierea a fost numai într-un sens spiritual și a avut loc numai în trecut pentru creștini, iar acum este ceva demodat, aceasta îi duce pe alții în eroare și astfel îi aduce pe o cale care îi face nepotrivii pentru viață. Mai târziu, în organizația „creștină” apostată, a fost introdusă și adoptată „nemurirea moștenită a sufletelor umane”. Încrederea în această învățatură a năruit adevărata credință creștină a omului, deoarece este nesocotit adevărul scriptural că la moarte sufletul uman merge în mormânt, unde „nu există nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune” (Ecl. 9:10). Aceasta face confuz faptul că cei morți trebuie să rămână în mormânt sau în starea morții, până la timpul lui Dumnezeu când îi va aduce afară, după ce va întemeia Împărăția Sa.

⁶ Nici unul dintre credincioșii din vechime n-au fost înviați înainte ca Isus să vină pe acest pământ, nici n-au crezut în nemurirea înăscută a sufletului. Mai degrabă, relatările scripturale arată despre ei că au murit și sunt inconștienți în starea morții, ca și când ar fi adormiți, dar vor fi treziți din acest somn al morții la timpul potrivit al lui Iehova. El i-a spus lui Moise: „Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi”. David știa de asemenea că el trebuia să adoarmă în moarte, deoarece Dumnezeu îi spusese: „Când ți se vor împlini zilele, ...tu vei adormi împreună cu părinții tăi” (Deut. 31:16; 2Sam. 1 7:12). Mai târziu, la Cincizecime, Petru a spus iudeilor: „Fraților, este permis să vi se vorbească cu libertate de exprimare despre patriarhul David, că a murit și a fost înmormântat și mormântul lui este printre noi până în ziua de azi. De fapt David nu a urcat la ceruri” (Fap. 2:14,29,34, NW). Deși în zilele lui Petru ei erau încă morți, totuși trebuie să vină timpul când vor fi ridicați din nou la viață. Cu toate acestea, înainte să vină învierea lor, alții trebuiau să fie înviați mai întâi din morți. Există o ordine potrivită a ieșirii din morminte.

„Prima înviere”

⁷ Isus a fost primul înviat din moarte la viață perfectă. De aceea, despre El se vorbește ca despre „întâiul născut din morți”, „primul rod al celor care au adormit în moarte”. Acest întâi născut din morți n-a fost ridicat din mormânt ca o creatură umană, ci ca un spirit. De aceea, El a fost întâiul rod al celor care vor avea parte de o înviere cerească, „fiind dat morții în carne, dar fiind făcut viu în spirit” – Col. 1:18; 1Cor. 15:20 și 1Pet. 3:18, NW.

⁸ Cu toate acestea, a fost scopul lui Dumnezeu că Isus nu trebuie să fie singur în învierea Sa cerească, ci și alții trebuie să fie uniți cu El (Ioan 14:3). Referitor la aceia care se împărtășesc cu Isus Cristos nu numai în suferințele Sale, ci și în învierea Sa, Romani 8:29 spune: „Aceia le-a acordat întâia sa recunoaștere i-a și predestinat să fie modelați după imaginea Fiului Său, pentru ca El să fie întâiul născut dintre mulți frați” (NW). Astfel s-a deschis o cale și o speranță nouă pentru urmașii Fiului lui Dumnezeu, aceia care vor fi frații lui Cristos. Această speranță era că ei se puteau împărtăși din viața cerească la învierea lor din morți. „Căci dacă noi am devenit uniți cu El în asemănarea morții Lui, cu siguranță vom fi uniți cu El și în asemănarea învierii Lui” (Rom. 6:5, NW). „Asemănarea învierii Lui” este o înviere cerească, așa cum a avut Isus; și aceia care se împărtășesc din această înviere, trebuie să moară credincioși asemenea Lui.

⁹ Pavel și-a exprimat speranța pentru tovarășii creștini că ei vor fi înviați din moarte pentru viață în cer: „știind că Acela care l-a înviat pe Isus ne va învia și pe noi împreună cu El și ne va prezenta împreună cu voi” (2Cor. 4:14, NW). Această înviere este prima, în ceea ce privește timpul și importanța; „fericit și sfânt este oricine are parte de prima înviere” (Apoc. 20:6, NW). Scripturile

arată, de asemenea, că numărul celor care participă la această primă înviere nu este mare, ci este o „turmă mică”, care se limitează la Domnul Isus și cei 144.000 de membri ale „trupului lui Cristos” – Luca 12:32; Apoc. 7:4; 14:1,3.

¹⁰ Acum se ridică întrebarea: Când se ridică aceștia din starea morții? Atunci când se apropia de sfârșitul vieții sale pe pământ, Pavel a scris lui Timotei și a aruncat o rază de lumină asupra acestei chestiuni. El a spus că luptase lupta cea dreaptă, își încheiase calea și păzise credința; deoarece el a avut credință într-o înviere cerească în acea zi a prezenței Domnului, „de acum încolo îmi este rezervată coroana dreptății, pe care Domnul, Judecătorul cel drept, mi-o va da ca răsplată în ziua aceea, dar nu numai mie, ci și tuturor celor care au iubit apariția Sa” (2Tim. 4:8, NW). Pavel știa că nu numai el, ci și toți aceia care au iubit venirea Lui trebuiau să doarmă în moarte până la cea de-a doua prezență a Domnului. Prin urmare, este stabilit fără doar și poate că nici unul dintre apostolii lui Isus, sau alții asemenea lor, n-au fost înviați din morți cel puțin până la cea de-a doua venire a lui Cristos. „Ziua aceea” pe care ei au așteptat-o cu nerăbdare este ziua judecății care a început odată cu venirea Domnului Isus la templu în anul 1918.

¹¹ Pavel i-a îndemnat pe tovarășii lui creștini să nu se întristeze din pricina celor care dorm. Ei trebuie să aibă speranță în Dumnezeu, deoarece El le-a promis o înviere, exact așa cum Îl asigurase pe Isus că nu-I va lăsa sufletul în mormânt. Citiți aceste cuvinte de mângâiere și speranță din 1Tesalonicieni 4:13-15, (NW): „Noi nu vrem să fiți în ignoranță cu privire la cei care dorm în moarte, ca să nu vă întristați cum fac ceilalți care nu au speranță. Căci dacă avem credința că Isus a murit și s-a ridicat din nou, tot așa, pe cei care au adormit în moarte împreună cu Isus, îi va aduce cu El. Fiindcă iată ce vă spunem prin cuvântul lui Iehova: noi cei vii, care vom supraviețui până la prezența Domnului, nu îi vom preceda nicidecum pe cei care au adormit în moarte”.

¹² În mod clar, aceasta înseamnă că prima înviere este sigură pentru acei urmași credincioși care au adormit în moarte în Isus, iar aceasta va avea loc la „prezența Domnului”. Aceasta mai înseamnă că atunci când are loc această înviere, vor exista unii din această clasă cerească în viață, aici pe pământ. Ei se vor ocupa cu lucrarea de propovăduire a evangheliei în timpul când El vine să judece, și vor declara atunci mesajul judecății Sale. De asemenea, aceasta înseamnă că aceștia n-o vor lua „înaintea celor care au adormit în moarte”. Perspectiva glorioasă care a fost pusă înaintea celor adormiți în Cristos va fi realizată atunci: „căci Însuși Domnul va coborî din cer cu un strigăt poruncitor, cu glas de arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, și cei morți în comuniune cu Cristos se vor ridica primii” (1Tes. 4:16, NW). Fiind o înviere spirituală, prima înviere va fi invizibilă ochilor omenești, așa cum a fost și învierea lui Isus. Ea este descrisă amănunțit la 1Corinteni 15:42-54.

¹³ Acum, ce se întâmplă cu aceia care vor fi în cele din urmă în cer, dar care fac parte din rămășița care supraviețuiește prezenței invizibile a Domnului? Atunci când ei își încheie serviciul pământesc în moarte, trebuie să mai doarmă în moarte asemenea celor care au murit înainte de venirea Domnului la templul spiritual? Înregistrarea inspirată din 1Corinteni 15:51,52 (NW) răspunde: „Iată! Vă spun un secret sacru: Nu toți vom adormi în moarte, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, în timpul ultimei trâmbițe. Căci trâmbița va suna și cei morți vor fi înviați nesupuși putrezirii, iar noi vom fi schimbați”. De aceea, cei din clasa cerească, care mor în această zi a prezenței invizibile a Domnului, au parte de o schimbare instantanee, „într-o clipeală de ochi”. Ei nu dorm în moarte, ci sunt schimbați imediat din moarte. De asemenea, ei sunt înviați în spirit.

Învierea pământească

¹⁴ Deoarece Scripturile spun clar că pe lângă Isus Cristos, numai cei 144.000 sunt cei care au parte de învierea cerească, dovedește aceasta că nu vor exista și alții care vor ieși din morminte? Nu; deoarece va exista o înviere pământească. Cea mai mare masă a omenirii va primi viață aici pe pământ, în mijlocul unor condiții de paradis. Cuvintele lui Isus sunt adevărate: „Toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Lui și vor ieși afară, cei care au făcut lucruri bune pentru o

înviere a vieții, cei care au practicat lucruri josnice pentru o înviere a judecății” (Ioan 5:27-29, NW; Ps. 72:6-8; Isa. 2:4). Cei care „au făcut lucruri bune” cuprind pe unii ca Avraam, David, Daniel și alții care „au închis gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, ... dar alți oameni au fost torturați deoarece nu au vrut să accepte eliberarea prin vreo răscumpărare, ca să obțină o înviere mai bună” (Evr. 11:33-35, NW). Ei vor fi făcuți „prinți pe tot pământul”. În vederea acestui serviciu viitor, ei vor fi înviați timpuriu. Deoarece are loc sub Împărăția lui Dumnezeu a dreptății și a vieții, aceasta va fi o înviere mai bună, – Ps. 45:16.

¹⁵ Cei care „au făcut lucruri bune” vor include de asemenea și pe cei din clasa „alte oi” care pot muri acum înainte de războiul Armagedonului, fiind devotați lui Dumnezeu și Împărăției Sale. Se pare că ei vor fi înviați de timpuriu, după ce va trece Armagedonul. Pe de altă parte, „cei care au practicat lucruri josnice” sunt cei care n-au avut credință și cunoștință despre Dumnezeu și care au păcătuit din cauză că au fost în necunoștință, concepuți în păcat și zămisliți în nelegiuire. Ei au parte de învierea restului omenirii, peste care își extinde beneficiile jertfa de răscumpărare a lui Cristos. După ce sunt înviați din morminte, ei nu vor lua parte la nașterea nici unui copil, ci cuvintele din Luca 20:34-36 arată oportunitățile lor.

¹⁶ O viziune a învierii pământeste apare la Apocalips 20:12-15 (NW): „Am văzut morții, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului, și au fost deschise niște suluri ... Și morții au fost judecați după lucrurile scrise în suluri, potrivit faptelor lor. Și marea i-a dat înapoi pe morții care erau în ea; moartea și Hadesul i-au dat înapoi pe morții care erau în ele; și au fost judecați individual după faptele lor. Iar moartea și Hadesul au fost aruncate în iazul de foc”. Cei mari și cei mici trebuie să aștepte ziua stabilită pentru ieșirea lor din morminte sau hades și din mare. Toți vor fi judecați după faptele lor viitoare făcute pe pământ sub Împărăția lui Dumnezeu. Nu va fi permisă nici o lucrare reprobabilă, „pentru că a stabilit o zi în care a hotărât să judece cu dreptate pământul locuit, printr-un om pe care L-a desemnat” (Fap. 17:31, NW). Această zi de judecată nu este lungă de douăzeci și patru de ore. „O zi înaintea lui Iehova este ca o mie de ani, și o mie de ani ca o zi” – 2Pet. 3:7,8, NW.

¹⁷ Această zi va fi suficient de lungă și vor fi oferite ocazii depline pentru toți aceia care vor ieși din morminte pentru a fi judecați „după faptele lor”. Principiul este re-accentuat că „acela care exercită credință în Fiul are viață veșnică; acela care nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36, NW). Așadar, cel neascultător este judecat nefavorabil. Ar fi irațional și nescriptural să susținem că viața veșnică trebuie dată tuturor persoanelor, chiar și celor care refuză cu dispreț îngrijirile iubitoare ale lui Dumnezeu. Cei care continuă acum să ducă o viață nelegiuită în mod voluntar și nu vor să se îndrepte, fără îndoială vor fi printre cei care „vor dormi un somn veșnic și nu se vor mai trezi, zice Iehova” – Ier. 51:39, AS.

¹⁸ Pe de altă parte, cei care exercită credință vor fi mântuiți (Rom. 10:9,10). În timpul domniei milenare a lui Cristos ei se vor întoarce din țara vrăjmașului și vor vedea în final, dacă sunt ascultători, promisiunea împlinită: „Ca ultim dușman, moartea va fi nimicită” (1Cor. 15:26, NW). La sfârșitul domniei lui Cristos, după ce vor trece cu succes încercarea finală a judecății, aceștia vor fi îndreptățiți să obțină dreptul la viață de la Iehova Dumnezeu; de aceea noi citim: „Restul morților nu au venit la viață până nu s-au sfârșit cei o mie de ani” (Apoc. 20:5, NW). Așadar, atunci venirea lor la viață umană perfectă va fi completă. Cântări de laudă se vor ridica spre Iehova Dumnezeu, care va da omenirii ascultătoare victoria asupra morții prin Domnul nostru Isus Cristos – 1Cor. 15:57.

¹⁹ Prin urmare, credința în înviere îl umple pe credincios cu o speranță glorioasă. El știe că va veni timpul când iadul sau hadesul, mormântul comun al omenirii, va fi golit și moartea care se trage de la Adam „nu va mai fi; nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi” (Apoc. 21:4, NW). Acești credincioși, mai ales cei pe care Dumnezeu i-a născut pentru o speranță a „primei învieri”, ne-au dat un exemplu despre cum să dăm la o parte toate lucrurile care ne împiedică în obținerea vieții. Asemenea lui Pavel, ei spun: „Le consider ca o grămadă de deșeuri, ca ... să pot ajunge prin orice mijloace la învierea timpurie din morți” – Filip. 3:8-11, NW.

Întrebări pentru studiu

1. Ce împrejurări nefericite au grăbit omenirea spre tărâmul morții și ce întrebări sunt puse adesea?
2. Unde caută o persoană conștientă răspunsul și ce cuvinte de mângâiere se găsesc cu privire la speranța celor morți?
3. Ce asigurare au dat Isus și Pavel cu privire la cei morți?
4. Ce dovadă aduce Pavel pentru a arăta că învierea lui Isus n-a fost o iluzie sau un lucru imaginar?
5. Eșuând să distrugă credința creștină în înviere, ce planuri noi a pus la cale Satan și cu ce rezultate?
6. (a) Cum este descrisă starea morții oamenilor din vechime? (b) Ce arată că ei nu au mers în cer?
7. Cine a fost Cel dintâi născut din morți și ce mărturie există pentru a dovedi că El a fost înviat ca spirit?
- 8,9. (a) A trebuit ca Isus să fie singur în învierea cerească? (b) Cine are parte de o înviere asemănătoare cu a Lui și câți se împărtășesc în ea?
10. Cum a arătat exprimarea speranței lui Pavel, când vor ieși aceștia din starea morții?
- 11,12. Care este însemnătatea din 1Tes. 4:13-15?
13. Care este perspectiva învierii clasei cerești care supraviețuiește pe pământ până la cea de-a doua prezentă a lui Cristos?
- 14, 15. (a) Cine vor mai fi înviați din morți și unde vor trăi ei? (b) Cine sunt cei care „au făcut lucruri bune” și cei care „au practicat lucruri josnice”?
16. Cum descrie Apoc. 20:12-15 învierea lor și cât de lungă este ziua când are loc această înviere?
- 17,18. De ce unii nu vor câștiga viață veșnică, iar alții o vor câștiga?
19. Ce vor face acum cei ce cred în înviere?

CAPITOLUL XXIV

ZIUA DE JUDECATĂ

¹ Există puține subiecte pe care potrivnicul le-a încurcat și cu privire la care a orbit oamenii, mai mult decât cel despre „ziua de judecată”. Multe persoane sincere și bine-intenționate privesc înainte la ziua de judecată cu multă teamă și suferință mintală, din pricina a ceea ce cred că li se va întâmpla lor sau celor dragi, atunci când va veni această zi. Acest lucru se întâmplă în ciuda faptului că Scripturile se referă la ea ca la un prilej de bucurie. Ascultați rugăciunea de recunoștință a psalmistului, pe când contempla acest eveniment fericit: „Spuneți printre națiuni, Iehova domnește; lumea este întemeiată, de aceea nu poate fi clătinată; El va judeca popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte câmpia cu tot ce e pe ea, toți copacii pădurii să cânte de bucurie înaintea lui Iehova! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoarele după adevărul Său” – Ps. 96:10-13, AS.

² Potrivit acestui citat, ziua de judecată este un eveniment la care toată creațiunea însuflețită și neînsușefită se bucură. Psalmistul n-a arătat nici un fel de suferință mintală pe când chibzuia la acest eveniment glorios. Nici oamenii care sunt cu bunăvoință față de Dumnezeu nu au vreun motiv să se teamă de ziua Lui de judecată.

³ Ziua de judecată de o mie de ani menționată în Scripturi nu include toate judecățile lui Iehova în legătură cu omenirea. Această zi deosebită se referă numai la una dintre aceste judecăți. În primul rând, ea nu are nici o legătură cu judecata prezentă a membrilor „trupului lui Cristos” la care se referă 1Ioan 4:17 (NW), care spune: „Iată cum iubirea a fost făcută perfectă la noi, ca să putem avea libertate de exprimare în ziua de judecată, deoarece, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta”.

⁴ Aceasta nu se referă nici la judecata prezentă a națiunilor pe care o descrie Țefania 3:8 (AS): „De aceea așteptați-Mă, zice Iehova, până în ziua când Mă voi scula la pradă; căci hotărârea Mea

este să strâng națiunile, ca să pot aduna împărățiile, să-mi vărs indignarea peste ele, toată mânia Mea cumplită, căci tot pământul va fi nimicit de focul geloziei Mele”. Acest lucru se va întâmpla înainte de a începe domnia neîntreruptă de o mie de ani a lui Cristos.

⁵ Observând că ziua de judecată a mileniului se referă numai la o anumită judecată a lui Iehova, este important pentru noi să stabilim ce fel de judecată este aceasta și la cine se aplică. Apoi, pentru a stabili cine va fi judecător, trebuie să luăm în considerație calificările lui, cum va executa el judecata și care va fi rezultatul când aceasta se va încheia. Numai după ce răspundem la aceste întrebări, spre propria noastră mulțumire și în armonie cu Scripturile, ne aflăm într-adevăr în situația de a aprecia ziua de judecată a lui Iehova.

⁶ Până în acest punct noi am luat în considerare doar ceea ce nu este ziua de judecată. Acum, să vedem ce este această zi de judecată. În Fapte 17:30,31 (NW) apostolul Pavel ne îndreaptă atenția asupra ei prin aceste cuvinte: „Dumnezeu a trecut cu vederea timpurii unei astfel de ignoranțe; totuși acum El spune oamenilor că toți, pretutindeni, trebuie să se pocăiască. Pentru că a stabilit o zi în care și-a propus să judece cu dreptate pământul locuit, printr-un Om pe care L-a desemnat și le-a furnizat o garanție tuturor oamenilor prin faptul că L-a înviat din morți”.

⁷ În acest text se disting cinci puncte care sunt în legătură cu ziua de judecată. (1) Iehova Dumnezeu Însuși a rânduit această zi. (2) Scopul acestei zile este să judece cu dreptate pământul locuit. (3) Iehova L-a ales și L-a numit pe judecător. (4) Acel judecător este Isus Cristos. (5) Iehova a furnizat garanția acestei zile de judecată prin faptul că L-a înviat pe Isus Cristos. Prin urmare, realitatea zilei de judecată este stabilită fără posibilitate de îndoială.

⁸ Singurul punct care poate nu este foarte clar este „pământul locuit” care urmează să fie judecat. Nu este acesta „pământul locuit” prezent, al cărui domnitor este Satan Diavolul? (2Cor. 4:4; Ioan 14:30; 1Ioan 5:19). Din cauza continuării în necredincioșie, locuitorii prezenți ai pământului au fost deja judecați și condamnați. De aceea, societatea pământească sau aranjamentul social prezent va fi nimicit. Așa cum spune 2Petru 3:7: „Prin același cuvânt, cerurile și pământul de acum sunt păstrate pentru foc și sunt rezervate pentru ziua de judecată și de nimicire a oamenilor nelegiuți” (NW). Atunci, înseamnă că pământul locuit aflat în discuție, unde va avea loc judecata dreaptă a lui Iehova, trebuie să fie „viitorul pământ locuit” după Armagedon, la care se referă Pavel în Evrei 2:5 (NW), unde spune: „Nu îngerilor le-a supus El viitorul pământ locuit, despre care vorbim”.

⁹ Astfel, observăm că această zi deosebită de judecată se referă la o perioadă de timp când Iehova Dumnezeu vine să judece toți locuitorii pământului din lumea nouă a dreptății prin propriul Său Judecător uns, Isus Cristos. Această perioadă este prima mie de ani a lumii noi, și nu o zi de 24 de ore; căci „înaintea lui Iehova o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani ca o zi”. La 2Petru 3:7,8 (NW) noi suntem avertizați să nu lăsăm ca această trăsătură a timpului să ne scape. Deci, cei care nu locuiesc pe pământ în lumea nouă, nu vor fi implicați în această judecată deosebită. Toate creaturile care doresc să culegă beneficiile ei trebuie să se găsească în lumea nouă.

De ce are loc atunci și cine sunt cei judecați?

¹⁰ Acum, să ne oprim la întrebarea: Când are loc ziua de judecată a omenirii? Ea trebuie să aibă loc după judecata națiunilor, deoarece la Ps. 110:1,2 (AS), citim: „Iehova a zis Domnului meu. Șezi la dreapta Mea până voi face pe dușmanii Tăi așternutul picioarelor Tale. Iehova va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: stăpânește în mijlocul dușmanilor Tăi”. Aici, Iehova ne spune că după ce Regele sau Judecătorul Său uns Isus Cristos s-a înălțat la cer, El a rămas în așteptare pentru o perioadă, până la instalarea Împărăției; dar când a venit timpul potrivit al lui Iehova, El a fost însărcinat să intre în acțiune și să domnească. Versetul 6 spune: „El va judeca printre națiuni, va umple pământul cu trupuri moarte”. Aceasta arată cum va executa El judecata asupra națiunilor la Armagedon și cum va nimici pe locuitorii răi ai pământului.

¹¹ Apostolul Ioan se referă la timpul când Domnul Isus Cristos începe să domnească în mijlocul dușmanilor Săi, prin aceste cuvinte: „Împărăția lumii a devenit Împărăția Domnului nostru și a Cristosului Său și El va domni ca Rege pentru veșnicie” (Apoc. 11:15, NW). Faptele fizice în

împlinirea profețiilor lui Isus din Matei 24, Marcu 13, Luca 21 și numeroase alte scripturi stabilesc în mod clar că Isus Cristos a fost întronat ca Rege de Iehova în anul 1914. Acest lucru a fost dovedit în mod convingător prin izbucnirea primului război mondial și prin întâmplarea celorlalte lucruri enumerate în aceste profeții. Prin urmare, acea dată a marcat timpul când Regele lui Iehova a intrat în acțiune împotriva organizației lui Satan. În primăvara anului 1918 El a venit la templu ca Mesagerul lui Iehova și a început prima judecată, judecata „casei lui Dumnezeu” și apoi a națiunilor acestei lumi (1Pet. 4:17; Mal. 3:1-5; Mat. 25:31,32). Executarea judecății împotriva acestor națiuni are loc în bătălia Armagedonului, când El va „umple pământul cu trupuri moarte” și va zdrobi capul lor invizibil, Satan Diavolul, aruncându-l în abis pentru o mie de ani. Atunci va începe lumea nouă a dreptății și împreună cu ea ziua de judecată de o mie de ani – Apoc. 20:1-3, 11-15.

¹² Întrebarea: Unde va avea loc această judecată?, trebuie bine lămurită în mintea celor care ne-au urmat până în acest punct. Judecata va avea loc pe pământ, deoarece acolo își va îndrepta atenția Judecătorul și Regele. „El va face dreptate nenorociților poporului, va scăpa pe copiii săracului, și va zdrobi pe asupritor. zilele lui va înflori cel neprihănit, și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună. El va stăpâni de la o mare la alta, și de la Râu până la marginile pământului” – Ps. 72:4,7,8.

¹³ Atunci, la cine se aplică această judecată milenară? Evident, ea se aplică numai la aceia care sunt pe pământ în lumea nouă. Scripturile arată clar că în lumea nouă vor fi pe pământ, mai întâi de toate, oamenii care au supraviețuit Armagedonului, care trăiau în timpul întemeierii lumii noi și care au putut accepta condițiile ei. Dar vor fi ridicați la viață pe pământ mulți care au murit și au intrat în morminte înainte de întemeierea ei. În consecință, această judecată se aplică atât la cei vii, cât și la cei morți. În Fapte 10:42 (NW) Petru a spus: „El ne-a poruncit să predicăm oamenilor și să depunem mărturie în mod temeinic că El este Cel stabilit prin decret de Dumnezeu ca să fie Judecătorul al celor vii și al celor morți”. În 2Timotei 4:1 (NW) Pavel a scris: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos, care trebuie să judece vii și morții, și prin arătarea și Împărăția Sa”. În Ioan 5:28,29 (NW) Isus a spus: „Vine ceasul când toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său și vor ieși afară; cei care au făcut lucruri bune pentru o înviere a vieții, cei care au practicat lucruri josnice pentru o înviere a judecății”. Toată această mărturie elimină orice îndoială cu privire la morții și viii incluși aici.

¹⁴ Nu toate persoanele care au trăit și au murit pe pământ în timpul celor șase mii de ani trecuți vor ieși afară pentru judecată în această zi de judecată. Adam, de exemplu, și-a avut judecata finală în grădina Eden, unde a fost condamnat (Gen. 3:17-19; 1Tim. 2:14). Alții care nu vor ieși afară pentru judecată sunt acei religioniști cărora Isus le-a spus că nu puteau scăpa de judecata gheenei, deoarece erau sămânța Șarpelui: „Șerpi, pui de vipere, cum veți putea fugi de judecata gheenei? (Mat. 23:33, NW). Apostolul Pavel s-a referit la unii ca aceștia atunci când a scris: „Păcatele unor oameni sunt dezvăluite public, ducând direct la judecată, dar în ce-i privește pe alții, păcatele lor ajung să fie dezvăluite mai târziu” – 1Tim. 5:24, NW.

¹⁵ Cei care au murit răi, fără să se schimbe sau să se corecteze și fără răscumpărare prin sângele lui Cristos, nu vor ieși afară din morminte pentru judecată în lumea nouă (Num. 35:31). „Iehova îi păstrează pe toți cei care Îl iubesc; dar toți cei răi vor fi nimiciți” (Ps. 145:20, AS). Cei care păcătuiesc împotriva spiritului sfânt vor fi excluși: „Orice fel de păcat și de blasfemie li se va ierta oamenilor, dar hula împotriva spiritului nu se va ierta ... celui care va vorbi împotriva spiritului sfânt nu i se va ierta, nu, nici în sistemul prezent de lucruri, nici în cel care va veni” (Mat. 12:31,32, NW). Toate acestea dovedesc faptul că această judecată se limitează numai la oamenii vii și morți care pot beneficia de jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos.

¹⁶ În timpul judecății națiunilor care a început după ce Mesagerul și Judecătorul lui Iehova a venit la templu, indivizii națiunilor sunt separați unul de altul cum se separă oile de capre. Persoanele asemenea caprelor nu arată nici o apreciere a Împărăției lui Dumnezeu, ci resping mesajul Împărăției și pe cei cel duc, nu-i ajută și nu le arată nici un fel de bunătate. Ele vor fi nimiciți în viitoarea bătălie a Armagedonului. Cei care ascultă mesajul sunt asemănați cu oile, se bucură de venirea Împărăției și fac bine rămășiței sau ultimilor membri de pe pământ ai „trupului lui Cristos” și sunt adunați de partea favorii Judecătorului. Ei vor fi cruțați în timpul războiului Armagedonului, asemenea lui Noe și supraviețuitorilor potopului din familia sa și vor intra în

lumea nouă fără să moară (Mat. 25:31-46). Continuând credincioși față de Dumnezeu și Regele Său al lumii noi, ei vor fi aprobați în acea zi de judecată de o mie de ani și la sfârșitul ei vor câștiga dreptul la viață veșnică. Fiind supraviețuitori ai Armaghedonului, ei vor fi cei „vii” pe care Isus Cristos îi judecă.

¹⁷ O altă clasă favorizată care trebuie să primească binecuvântările judecății din lumea nouă sunt acei servi credincioși ai lui Iehova Dumnezeu care au trăit înainte de moartea și învierea lui Isus. Mulți dintre ei sunt menționați în Evrei capitolul 11, unde apostolul Pavel spune, la versetele 39 și 40: „Toți aceștia, deși li se depusese mărturie prin credința lor, n-au obținut împlinirea promisiunii, deoarece Dumnezeu a prevăzut ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu fie făcuți perfecți fără noi” (NW). Ei nu-și puteau primi răsplata înainte ca adunarea, adică acea clasă „noi” pe care o menționează Pavel, să înceapă să fie glorificată. Glorificarea adunării a început după venirea la templu a Judecătorului. Bărbații credincioși dintre martorii din vechime vor fi onorați să fie făcuți reprezentanți vizibili ai Judecătorului ceresc pe pământ. Iehova spune Regelui Său cu privire la acești bărbați: „În locul părinților Tăi vor fi copiii Tăi, și îi vei face prinți pe tot pământul” – Ps. 45:16.

¹⁸ La timpul potrivit, când vor fi pregătite toate condițiile pe pământ, va veni ceasul când Judecătorul va striga pe ceilalți morți din morminte și ei vor ieși afară, „cei care au practicat lucruri josnice pentru o înviere a judecății” (Ioan 5:27-29, NW). Aceștia vor cuprinde și pe răufăcătorul căruia Isus i-a spus, atunci când se afla pe stâlpul de tortură la Calvar; „Adevărat îți spun astăzi: Vei fi cu Mine în Paradis” – Luca 23:43, NW; Ro; Lamsa.

¹⁹ Isus Cristos a putut să vorbească în mod drept astfel, deoarece El va fi Judecătorul drept în ziua de judecată. El însuși spunea: „Așa cum Tatăl scoală morții și îi face vii, tot așa și Fiul îi face vii pe aceia care dorește El. Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci i-a încredințat toată judecata Fiului” – Ioan 5:21,22, NW.

Însușirile Judecătorului

²⁰ Acum să vedem care sunt însușirile Judecătorului. Scripturile spun că El L-a servit pe Dumnezeu, Tatăl Său, cu o teamă evlavioasă, învățând ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit; de aceea, cei care primesc judecata Sa favorabilă vor primi viață veșnică. Dar să lăsăm Scripturile să vorbească. Evrei 5:7-9 (NW) spune: „În zilele vieții Sale pământești, Cristos a făcut rugăminți și cereri, cu strigăte mari și cu lacrimi, către Cel ce putea să-L salveze din moarte și a fost ascultat în mod favorabil din pricina evlaviei Lui. Deși era Fiul, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit, și după ce a fost făcut perfect, a devenit responsabil de salvarea eternă a tuturor celor care ascultă de El”.

²¹ Isaia 11:1-4 (AS) a prezis: „Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar ieșit din rădăcinile lui va face roade. Spiritul lui Iehova se va odihni peste El, spiritul înțelepciunii și priceperii, spiritul sfatului și tăriei, spiritul cunoștinței și a fricii de Iehova. Plăcerea Lui va fi teama de Iehova; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire pentru cei smeriți de pe pământ”. De aceea, această judecată nu are nici o posibilitate să fie zădărnicită de limite și slăbiciuni omenești. Însușirile Judecătorului asigură o judecată potrivită fiecărui caz supus probei în parte.

²² Cum va acționa judecata acelei zile mari față de oameni? Apoc. 20:11,12 vorbește despre nimicirea acestei lumi vechi și începutul zilei de judecată de o mie de ani, spunând: „Am văzut un tron mare, alb și pe Cel așezat pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut morții, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului, și au fost deschise niște cărți. Dar a fost deschisă o altă carte; aceasta este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptele lor.” (NW). Ei nu vor fi judecați după faptele lor din trecut, ci pe baza faptelor pe care le vor face în timpul zilei de judecată. Cei care ascultă de Rege și Judecător vor fi ridicați treptat din starea lor decăzută și vor fi aduși la perfecțiune umană. Tot timpul ei vor învăța dreptatea de la Judecător prin prinții lui pământești. La sfârșitul zilei de judecată de o mie de

ani va veni încercarea finală peste toți locuitorii pământului care vor trăi atunci, pentru a hotărî cine va fi scris în cartea celor îndreptățiți la viață veșnică pe pământ. Acest test final va veni prin dezlegarea lui Satan Diavolul din restricția sa – Apoc. 20:7-9.

²³ Toți cei care vor ceda atunci ispitelor și călăuzirii greșite a lui Satan vor fi judecați ca nedemni și vor fi încredințați „morții a doua”, simbolizată prin „iazul de foc”. „Aceasta înseamnă moartea a doua, iazul de foc. În plus, oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc” (Apoc. 20:14,15, NW). Cei care se vor rezista lui Satan și vor rămâne credincioși în integritatea lor față de Iehova Dumnezeu, vor primi aprobarea Judecătorului. Prin El, ei vor primi de la Dumnezeu darul dreptului la viață veșnică în perfecțiune umană pe un pământ al paradisului – Luca 20:35,36.

Întrebări pentru studiu

1. (a) Ce efect are asupra persoanelor bine-intenționate confuzia care există în general despre ziua de judecată? (b) Ce fel de prilej arată Scripturile că este acea zi?
2. Așadar, se vor teme persoanele cu bunăvoință de ziua de judecată?
3. Această zi de judecată de o mie de ani include toate judecățile lui Iehova în legătură cu familia umană?
4. Are legătură această zi de judecată cu judecata națiunilor?
5. Ce întrebări pertinente trebuie să înțelegem pentru a aprecia ziua de judecată?
6. Ce a spus Pavel atenienilor despre ziua de judecată și certitudinea ei?
7. Care sunt cele cinci puncte principale pe care le găsim în cuvintele lui Pavel?
8. Care „pământ locuit” urmează să fie judecat și de ce?
9. Rezumați ce am descoperit cu privire la ziua de judecată.
- 10,11. După care execuție preliminară a diferitelor judecăți ale lui Dumnezeu începe ziua de judecată?
12. Unde arată Psalmul 72:4,7,8 că va avea loc judecata?
13. Cui se va aplica această judecată a mileniului?
- 14,15. Vor ajunge la această zi de judecată a mileniului toți oamenii care au trăit și au murit pe acest pământ? Care este dovada pentru aceasta?
16. Cine sunt „cei vii” pe care îi va judeca Cristos atunci?
17. Ce persoane din vechime vor primi o judecată favorabilă și cu ce privilegiu?
18. Ce alți oameni sunt înviați la timpul potrivit?
19. Cui a încredințat Dumnezeu judecarea lor?
- 20,21. Care sunt însușirile Lui pentru acest serviciu?
22. După ce vor fi judecați oamenii atunci? Când și cum va veni testul lor final?
23. Care sunt cele două hotărâri, ca rezultat al judecății?

CAPITOLUL XXV

CONSACRAREA LUI DUMNEZEU - CALEA VIEȚII

¹ Ce favorizată a fost soarta primului om! El era perfect, se bucura de dreptul la viață și avea o legătură strânsă cu Creatorul lui. Fiind înzestrat cu o măsură de înțelepciune, dreptate, iubire și putere, el era după chipul și asemănarea Făcătorului său. Ca reprezentantul Său vizibil, avea stăpânire peste animalele inferioare. Lui i-a fost oferită o frumoasă locuință, Paradisul, un ajutor încântător, Eva, și o poruncă sau un mandat divin de a extinde acea grădină până la marginile pământului și de a-l umple cu creaturi drepte, toate spre gloria lui Dumnezeu. Ce binecuvântări! Ce privilegii! Ce perspectivă! – Gen. 1:26-28.

² În loc să aprecieze tot ce îi dăduse Dumnezeu, omul a ales să ia o cale de acțiune egoistă, iar în felul acesta, prin neascultare, a pierdut totul. Condamnat și fără să se căiască, el a fost izgonit din

Paradis pe un pământ blestemat, unde a dus o existență mizerabilă până când s-a întors în țărână. Această soartă nefericită a transmis-o urmașilor săi, după cum citim: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea s-a extins la toți oamenii, deoarece toți păcătuiseră” (Gen. 3:17-19; Rom. 5:12, NW). Ca o consecință, astăzi marea majoritate a rasei umane se grăbește pe calea largă ce duce la nimicire. Ei par chiar mulțumiți că procedează așa, îndepărtându-se pentru totdeauna de chipul și asemănarea lui Dumnezeu și de speranța vieții – Mat. 7:13.

³ Totuși, există câteva inimi sincere care nu sunt în armonie cu aceste stări rele. Aceștia suspină și gem din pricina urâciunilor pe care le văd săvârșite chiar în creștinătate și sunt istoviți de trudă și împovărați din pricina propriilor slăbiciuni și lipsuri. Fiind sinceri, ei flămânzesc și însetează după dreptate. Dorind să fie în armonie cu Creatorul lor, Îl caută pe Dumnezeu, chiar dacă Îl caută pe băjbăite, și Îl găsesc într-adevăr – Fap. 17:27, NW.

⁴ Pentru ca cineva să găsească pe Dumnezeu, trebuie mai întâi să vină la Isus, deoarece El a spus: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. Dar nimeni nu poate să vină la Isus dacă nu-l atrage Tatăl (Ioan 14:6; 6:44, NW). Cum îi atrage Dumnezeu la Isus pe cei cu inima sinceră? Aducându-i în contact cu adevărul, așa cum este conținut în cuvântul Lui, Biblia. Fiind smeriți și lăsându-se învățați, aceștia se căiesc după ce aud de Adevăratul Dumnezeu și scopurile Sale și își schimbă gândirea în ceea ce privește păcatul și această lume rea.

⁵ „Credința nu este o posesiune a tuturor oamenilor” (2Tes. 3:2, NW). Dar inimile sincere exercită credință atunci când primesc această cunoștință. „Așadar, credința vine în urma celor auzite. La rândul lor, cele auzite vin prin cuvântul despre Cristos” (Rom. 10:17, NW). Dar ce este credința? „Credința este așteptarea asigurată a unor lucruri sperate, demonstrarea evidentă a unor realități, deși nu se văd” (Evrei 11:1, NW). Credință înseamnă asigurarea fermă pe care o are cineva, prin cunoștința Bibliei, că Dumnezeu există și că El va răsplăti pe cei care Îl caută stăruitor, că Biblia este adevărul Său și călăuză sigură a omului. Aceasta mai înseamnă a accepta pe Isus nu numai ca pe un Învățător și Exemplu, ci și ca pe Salvatorul și Răscumpărătorul lui. O asemenea credință face ca cineva să fie convertit sau întors, să-și schimbe calea de acțiune – Evrei 11:6; Mat. 1:21; 20:28; 13:15; Fap. 3:19.

⁶ Făcând progres în cunoștință și înțelegere, unul ca acesta apreciază apoi cuvintele lui Isus: „Dacă dorește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia stâlpul de tortură și să Mă urmeze încontinuu” (Mat. 16:24, NW). Aceasta înseamnă renunțarea la voința sa proprie și consacrarea de a face voia lui Dumnezeu, așa cum a făcut Isus. Consacrare înseamnă autopredare lui Dumnezeu. Pentru a fi acceptat de El, aceasta trebuie să fie o predare necondiționată. Cineva nu poate spune: „Iehova, voi face voia Ta dacă ...”. Nu, căci această predare ar fi egoistă și ar arăta o lipsă de credință. Cel care are credință apreciază că „nu stă în puterea omului să-și îndrume pașii” și Dumnezeu cu înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea Sa perfectă știe cel mai bine; a servi pe Dumnezeu nu este numai un lucru drept, ci și singurul lucru înțelept ce trebuie făcut. Așadar, credința este demonstrată pur și simplu prin acordul de a face voia lui Dumnezeu, fiind mulțumit cu orice loc pe care Dumnezeu îl dă fiecăruia.

⁷ Isus a făcut o mărturisire publică a consacrării Sale de a face voia Tatălui Său. Cum? Prin faptul că a fost botezat în apă. El și-a instruit urmașii „să facă discipoli din oameni ai tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al spiritului sfânt”. De aceea, fiecare în parte, care a fost de acord să facă voia lui Dumnezeu, trebuie să fie botezat – Ps. 40:8 Evrei 10:7; Mar. 1:9-11; Mat. 28:19, NW.

⁸ Cineva poate va spune: „Eu am fost botezat când eram doar un copil, fiind stropit cu apă. Nu este suficient?” Nu, nu este. De ce? Ei bine, cuvântul din Biblie tradus cu „botez” în versiunile noastre românești este cuvântul grecesc *baptizein*, care înseamnă literal a cufunda, a pune sub apă, a acoperi cu lichid. Din acest motiv, unele traduceri moderne, ca cea a lui *Rotherham* și *Diaglott*, folosesc cuvintele „cufunda”, „cufundător”, în loc de „botez” și „botezător”. În plus, când un om se consacră să facă voia lui Dumnezeu, el este de acord să renunțe la propria lui alegere, devenind ca și mort față de voința sa proprie. Numai cufundarea poate fi un simbol potrivit al acesteia. Cufundarea

sub apă simbolizează moartea față de voința personală a cuiva. Ridicarea din apă simbolizează învierea și aducerea la viață pentru împlinirea voinței lui Dumnezeu.

⁹ Pe lângă asta, candidații pentru botez trebuie să fie botezați „în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt”. Aceasta înseamnă că ei trebuie să recunoască pe Iehova nu numai ca pe Dătătorul lor de viață, ci și ca pe Cel Suprem, căruia Îi datorează supunere și servire. Ei trebuie să recunoască rolul pe care Fiul îl împlinește în scopul lui Iehova și ce a făcut El pentru ei. De asemenea, ei trebuie să recunoască spiritul sfânt ca pe forța activă a lui Dumnezeu care îi va ajuta să-și îndeplinească consacrarea și tot timpul trebuie să acționeze în armonie cu el. Numai cufundarea celui care recunoaște aceste adevăruri, constituie un simbol potrivit al consacrării. Doar acesta este botezul scriptural în apă.

Calea spre glorie cerească

¹⁰ Toți cei care se consacră să facă voia lui Dumnezeu, din cauza credinței în Iehova Dumnezeu și Isus Cristos și apoi își îndeplinesc cu credincioșie consacrarea, vor fi răsplățiți cu viață veșnică (Rom. 6:23). Cu toate acestea, acea viață nu va fi aceeași pentru toți. Biblia arată clar că unii dintre aceștia, adică 144.000, se vor împărtăși în glorie cerească împreună cu Isus Cristos, în timp ce alții se vor bucura de binecuvântările vieții aici jos pe pământ (Apoc. 14:1,3; Mica 4:1-5). Dumnezeu acordă darurile Sale potrivit scopurilor Lui și așa cum Îi place s-o facă. Deoarece toate darurile Sale sunt favoruri nemeritate, creaturile Lui trebuie să le accepte cu recunoștință – 2Cor. 9:15.

¹¹ Dumnezeu a fixat un timp pentru fiecare scop; timpul Său de a da creaturilor de pe pământ ocazia de a se pregăti pentru o răsplată cerească a început din anul 29 A.D. înainte și a fost numit „ziua de salvare” (2Cor. 6:2, NW). Ea a început odată cu Isus la râul Iordan și se apropie acum cu rapiditate de încheierea ei. În acest timp, speranța cerească a fost făcută de cunoscut celor care s-au consacrat lui Dumnezeu. Deoarece „carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu”, cei consacrați au trebuit să fie născuți ca fii spirituali ai lui Dumnezeu, născuți prin spiritul Său pentru o speranță cerească, înainte ca Dumnezeu să le poată oferi o asemenea răsplată glorioasă – 1Cor. 15:50, NW.

¹² Pentru ca aceștia să intre pe calea cerească, ei trebuie să accepte jertfirea tuturor speranțelor și dreptului la viață umană, așa cum a făcut Isus (Col. 3:1-4). Dar Isus, fiind perfect, a avut acces la Dumnezeu și a avut dreptul la viață ca o creatură umană. Totuși, urmașii Săi sunt imperfecti și păcătoși și astfel se află sub condamnare. Ei nu au acces la Dumnezeu, nici nu au dreptul la viață, nici un trup acceptabil pe care să-l ofere ca jertfă. Atunci, cum este posibil ca aceștia să fie oferiți de Marele Preot al lui Iehova, Isus Cristos? Fiind îndreptățiți sau declarați drepti; adică fiindu-le imputată sau recunoscută dreptatea. Cum se realizează acest lucru?

¹³ Mai întâi de toate, creatura trebuie să exercite credință în îngrijirea lui Dumnezeu, aceasta însemnând credință în sângele vărsat al lui Cristos. El arată aceasta consacrându-se lui Dumnezeu prin Cristos. Apoi, Isus Cristos va acționa ca un Apărător, acoperind păcatele acestor consacrați prin meritul jertfei Sale. Cel consacrat se află acum în situația de a fi îndreptățit sau declarat drept de Dumnezeu și astfel el are acces la Dumnezeu prin Isus Cristos. El are un trup acceptabil și dreptul la viață perfectă pe pământ și toate acestea pot fi prezentate ca jertfă împreună cu Isus Cristos. Astfel, noi observăm adevărul scripturilor: „am fost declarați drepti ca urmare a credinței, ... am fost declarați drepti acum prin sângele Său” – Rom. 5:1,9; 8:33, NW.

¹⁴ Atunci când Dumnezeu îi alege, El acceptă jertfa Marelui Preot pentru cei consacrați și face ca forța Sa activă sau spiritul sfânt să acționeze asupra lor, în vederea nașterii acestora ca fii spirituali cu speranță de viață în ceruri, și astfel îi recunoaște ca pe fiii Săi. Spiritul sfânt al lui Dumnezeu nu acționează față de aceștia separat de cuvântul Său al adevărului; de aceea, despre ei se vorbește că sunt „născuți din apă [adevăr] și din spirit”. De aceea, lor le este spus: „Fiindcă a fost voința Sa, El ne-a adus în existență prin cuvântul adevărului” (Ioan 3:5 și Iacov 1:18, NW). Deoarece ungera lui Isus la râul Iordan a marcat începutul Lui ca fiu spiritual, tot așa Cincizecimea, după înălțarea Sa la

cer, a marcat începutul relației de fii spirituali pentru urmașii Lui, ei fiind botezați atunci cu spiritul sfânt – Mat. 3:17; Fap. 1:5; 2:3,4,17.

¹⁵ Ceea ce i-a înnoit prin spiritul sfânt este chemarea de a fi candidați pentru glorie cerească împreună cu Isus Cristos (Tit 3:3-5; 2Tes. 2:13,14). Acum ei au speranțe noi, țeluri noi, relații noi. „Dacă cineva este în comuniune cu Cristos, este o creație nouă; lucrurile vechi au trecut, iată: lucruri noi vin în existență” (2Cor. 5:17, NW). Deoarece Isus Cristos este Capul Uns, aceste creaturi noi, devenind membre ale trupului Său, primesc ungerea Lui. „Voi aveți o ungere de la Cel sfânt; toți aveți cunoștință”. În felul acesta, pentru ei există un botez în „trupul lui Cristos”. „Într-adevăr, printr-un singur spirit am fost botezați toți într-un singur trup” (1Ioan 2:20,27; 1Cor. 12:12,13, NW). Spiritul sfânt cu care ei sunt pecetluiti astfel este un semn în avans sau o promisiune ce le garantează moștenirea lor cerească. „Iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar ce vom fi nu s-a dezvăluit încă. Știm totuși că, atunci când El va fi dezvăluit, vom fi asemenea Lui, pentru că Îl vom vedea așa cum este” – Efes. 1:13,14 și 1Ioan 3:2, NW.

Sfințire

¹⁶ Înainte ca aceste membre ale trupului lui Cristos să-și poată primi moștenirea cerească, ei trebuie să fie separați din ce în ce mai mult de această lume și pentru serviciul sfânt al lui Iehova Dumnezeu, ceea ce demonstrează că sunt demni de încredere, prin împlinirea cu credincioșie a consacrării lor până la moarte. Scripturile vorbesc despre această lucrare de separare a lor ca despre „sfințire”. „Căci aceasta este ceea ce dorește Dumnezeu: sfințirea voastră” (1Tes. 4:3, NW). Atât Creatorul, cât și cei consacrați au o parte în aceasta, așa cum este arătat la Levitic 20:7,8 (AS): „Sfințiți-vă ... Eu sunt Iehova, care vă sfințește”. Dumnezeu furnizează adevărul care sfințește: „Sfințește-i prin adevăr; cuvântul Tău este adevăr” (Ioan 17:17, NW). Spiritul Său sfânt sau forța activă este un ajutor în această privință. Pe de altă parte, cel sfințit trebuie să studieze cu seriozitate cuvântul lui Dumnezeu pentru a discerne voia Lui. El trebuie să caute să aplice lucrurile pe care le învață și nu trebuie să se împotrivescă sau să întristeze spiritul sfânt al lui Dumnezeu, ci tot timpul trebuie să caute să fie condus de el – Mat. 7:21; Rom. 8:14; Efes. 4:30.

¹⁷ Fiind chemați să fie „sfinți”, ei trebuie să fie sfinți la fel cum Dumnezeu este sfânt. „În conformitate cu Cel sfânt care v-a chemat, deveniți și voi sfinți în toată conduita voastră” (Rom. 1:7 și 1Pet. 1:15, NW). Aceasta înseamnă că ei trebuie să fie consacrați în întregime lui Dumnezeu și dreptății. Ei trebuie să-și țină mințile fixate asupra lucrurilor de sus și să-și înăbușe dorințele lor decăzute (Col. 3:2,5). Ei trebuie să facă așa cum spune Proverbe 4:23: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.” A fi la înălțimea consacrării lor, aceasta este o chestiune serioasă. De aceea, ei sunt îndemnați în continuare: „Duceți-vă la bun sfârșit propria salvare, cu teamă și tremur” – Filip. 2:12, NW.

¹⁸ Fiind urmași unși ai lui Isus Cristos, și ei trebuie să propovăduiască vestea bună a Împărăției, să mângâie pe toți cei care plâng și să onoreze numele lui Iehova (Mat. 4:17; Luca 4:17-21; Ioan 17:4,6). Procedând așa, bineînțeles că vor stârni ura lui Satan și a lumii lui, așa cum a făcut Isus. „De fapt, toți cei care doresc să trăiască cu devotament sfânt în unire cu Isus Cristos, vor fi și ei persecutați” (Ioan 15:19; 2Tim. 3:12, NW). Dacă ei se rezistă lui Satan și lumii sale și își mențin integritatea până la moarte, le este asigurată „cununa vieții”, nemurirea, natura divină – Apoc. 2:10; 1Cor. 15:53,54; 2Pet. 1:4.

¹⁹ Dacă vor să facă ceea ce este drept, doresc viață, iubesc pe Iehova pentru ceea ce este și pentru tot ce a făcut pentru ei, doresc cu ardoare să-L vadă pe El și pe Fiul Său Isus Cristos și mai presus de toate, doresc să ia parte la justificarea suveranității lui Iehova, cei consacrați nu au altă alternativă. Ei trebuie să-și îndeplinească legământul. Întoarcerea înapoi i-ar însemna ca și călcători de legământ, demni de moarte, de nimicire (Prov. 27:11; Rom. 1:31,32; Evrei 10:38,39). Dumnezeu consacră pe cei credincioși serviciului Său.

²⁰ Astăzi, creștinii consacrați care au aceste speranțe cerești și care sunt credincioși însărcinării lor de a propovădui vestea bună, sunt cei pe care Dumnezeu îi folosește pentru a conduce lucrarea

Sa de pe pământ a proclamării numelui și Împărăției Sale. În comparație cu întregul trup al lui Cristos, ei sunt numai o rămășiță, iar numărul lor scade pe zi ce trece, deoarece unul câte unul își încheie în moarte calea pământească. Această rămășiță a lor este cunoscută ca „servul credincios și înțelept”, în mod colectiv (Apoc. 7:4-8; 12:17; Mat. 24:45-47, NW). Cu toate acestea, lucrarea de propovăduire crește mereu. De ce? Deoarece acum se extind speranțe pământești la un număr crescând de persoane înclinate spre dreptate, iar aceștia se alătură rămășiței și au o tot mai mare împărțășire în lucrare. Isus i-a numit „alte oi” ale Sale, deosebindu-i de oile Lui care au speranțe cerești și pe care îi numește „turma mică”. Toți aceștia trebuie de asemenea să fie strânși, pentru ca în cele din urmă să poată fi o turmă sub un singur Păstor – Ioan 10:16, NW; Luca 12:32.

²¹ Pentru ca aceste „alte oi” să-și primească răsplata vieții veșnice pe pământ și binecuvântări sub Împărăție, și ei trebuie să facă o consacrare lui Dumnezeu prin Cristos. Ei trebuie de asemenea să-și împlinescă cu credincioșie consacrarea, conformându-se cât mai bine cu puțință standardului de dreptate al lui Dumnezeu. Supraviețuind Armagedonului, ei nu trebuie „să vadă moartea niciodată” – Ioan 8:51.

Întrebări pentru studiu

1. De ce binecuvântări și perspective s-a bucurat primul om?
2. Ce a rezultat pentru el și familia sa din cauza neascultării?
3. Cum se arată inimile sincere că nu sunt în armonie cu stările rele prezente?
4. Cum sunt aceștia conduși să se căiască?
5. Ce înseamnă credința și cum se obține ea?
6. Cum își demonstrează cineva credința?
7. Ce mărturisire publică a consacrării cuiva trebuie făcută; prin ce exemplu și poruncă a lui Isus este arătată aceasta?
8. Ce fapte arată cum trebuie să fie îndeplinit botezul în apă?
9. În al cui nume trebuie să fie făcut botezul și ce înseamnă aceasta?
10. Ce perspectivă este pusă înaintea celui care este de acord să facă voia lui Dumnezeu și ce anume hotărăște perspectiva exactă?
11. Când a început să fie oferită speranța cerească și ce lucru este necesar pentru oamenii care urmează să realizeze această speranță?
12. Ce trebuie să le fie recunoscut și de ce?
13. Ce factori sunt angajați în îndreptățirea lor?
14. Care sunt pașii prin care ei sunt născuți ca fii spirituali?
15. La ce sunt ei chemați apoi și cum sunt botezați atunci?
16. Ce este sfințirea și cum se realizează ea?
17. Ce îndemnuri trebuie să asculte cei sfințiți?
18. Ce lucrare trebuie să împlinescă ei ca urmași unși ai lui Cristos și sub ce probă trebuie să rămână credincioși? Pentru care răsplată?
19. De ce nu îndrăznesc ei să se întoarcă?
20. Ce lucrare conduce acum pe pământ o rămășiță dintre aceștia și cine li se alătură într-un număr mereu crescând?
21. Ce se cere acestor „alte oi”? Care este răsplata lor?

CAPITOLUL XXVI

VIAȚA SCHIMBATĂ PRIN TRANSFORMAREA MINȚII

¹ Prin faptul că ne-am întors de la tradițiile și filozofiile oamenilor lumesci și prin acceptarea cuvântului lui Dumnezeu, permițând în felul acesta ca „Dumnezeu să fie găsit adevărat”, noi am

ajuns să apreciem mai mult comparația pe care Iehova o face între El Însuși și omul obișnuit, cu vedere și mintea îngustă, atunci când spune: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Iehova. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt înalte căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre”. Noi suntem convinși că acest cuvânt al Său este adevărat, deoarece El îl sprijină și-l face să devină adevărat, căci adaugă: „Căci după cum ploaia și zăpada se coboară din cer și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă; tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va prospera în lucrul pentru care l-am trimis” (Isa.55:8-11, AS). Măreția gândurilor și căilor Sale este mult superioară nouă. Infaibilitatea cuvântului Său îl face să fie adevărata cunoștință și călăuză sigură pentru noi.

² Lumea nouă dreaptă este imediat înaintea noastră. Iehova Dumnezeu va fi Creatorul ei. Așadar, ea se va potrivi gândurilor Lui și va funcționa conform voinței și căilor Sale. De aceea, timpul este înaintat pentru noi, pentru a afla care sunt adevăratele gânduri și căi ale lui Dumnezeu. Numai urmând această cale de acțiune noi vom putea începe să trăim pentru lumea nouă, pregătindu-ne să trăim în ea. Într-adevăr, aceasta va însemna o revoluție în viețile noastre, dacă am trăit în armonie cu religiile, filozofiile și modul de viață al acestei lumi. Dar pentru a scăpa de nimicire în războiul apropiat al Armagedonului, pur și simplu trebuie să facem acum o schimbare completă în viețile noastre. O asemenea schimbare a vieții trebuie să înceapă cu mințile noastre. Apostolul Pavel face acest lucru clar, atunci când spune creștinilor care trăiesc în mijlocul acestui sistem de lucruri lumesc: „Nu vă potriviți acestui sistem de lucruri, ci schimbați-vă prin transformarea minții voastre, ca să vă puteți dovedi voia lui Dumnezeu cea bună, acceptată și desăvârșită”. Pavel apelează la îndurarea sau mila pe care Dumnezeu a arătat-o, ca un stimulent pentru noi, pentru a începe această transformare a vieții – Rom. 12:1,2, NW.

³ Creierul nostru este o creație minunată a lui Dumnezeu. Modul în care acesta funcționează stârnește admirația și mirarea chiar și savanților materialişti ai acestei lumi. Prin faptul că ne-a dăruit un creier, Creatorul nostru ne-a înzestrat cu minte. Mintea este cea mai vitală parte a firii noastre, deoarece din ea provin gândurile noastre. Ea este acea capacitate a conștiinței noastre cu care adunăm informație, apoi folosim rațiunea și ajungem la concluzii, care credem că sunt îndreptățite. Tu poți stabili o regulă sau o lege de acțiune pentru mintea ta. Este recomandabil să stabilim o regulă bună pentru sănătate mentală, deoarece mintea acționează după o regulă mentală. Dacă îți întorci mintea spre rău, ea va urma acea regulă de acțiune în direcția rea și va merge mai departe pe această cale. Nu numai tendințele tale păcătoase înnăscute îți înclină mintea spre rău, ci și lumea sau sistemul acesta de lucruri, care tinde să-ți facă mintea să fie atrasă spre lucruri josnice. Mai mult decât atât, „dumnezeul acestui sistem de lucruri”, Satan Diavolul, împreună cu toți demonii lui invizibili, încearcă să arunce asupra noastră o putere nevăzută și să ne controleze modul de gândire, pentru a-l înjosi și a-l îndepărta de la „Dumnezeul adevărului”. Din această cauză, tu nu vei putea schimba niciodată această lume cu una bună, dar ea te poate schimba după asemănarea ei, dacă îi vei permite. A te potrivi acestei lumi înseamnă în cele din urmă nimicirea ta, și asta se va întâmpla curând. Atotputernicul Dumnezeu nu va schimba această lume, ci în curând El o va distruge împreună cu toți cei care se conformează acesteia.

⁴ Creatorul nostru, care ne-a construit creierul complex și ne-a dăruit cu minte, înțelege mecanismul și funcționarea lui mai bine decât orice Universitate de psihologie sau psihanaliză a așa numitei „ere a creierului”. El descoperă instantaneu orice înclinație a minții omului și știe cu siguranță la ce îl va conduce aceasta. De aceea, El încurajează înclinațiile bune și ne avertizează cu privire la consecințele fatale care urmează unei înclinații rele. El ne poate ajuta cel mai bine să ne transformăm mințile pentru a ne schimba viețile în așteptarea apropiatei lumi noi. Cum? Dăruindu-ne cuvântul Său Sfânt în scris; dăruindu-ne spiritul sau forța Sa activă pentru a ne face clar acest cuvânt; furnizându-ne organizația Sa teocratică, „servul credincios și înțelept”, pentru a ne ajuta să înțelegem acest cuvânt. Deoarece mintea este acea capacitate a conștiinței noastre cu care adunăm informație, atunci, pentru a fi schimbați pentru lumea nouă, nu ne putem permite să ne supunem psihologilor și filozofilor acestei lumi. Noi nu ne putem permite să-i lăsăm să gândească în locul

nostru. Noi trebuie să adunăm informație de la o sursă mai înaltă, mai pură, mai trainică decât această lume, anume de la Dumnezeu prin Cuvântul Său, deoarece El este Creatorul lumii noi veșnice a dreptății.

⁵ În cuvântul Său sacru, Dumnezeu ne descoperă care sunt gândurile și căile Sale. Cuvântul Său ne face cunoscut scopul glorios pe care El l-a conceput pentru creaturile Lui de aici, de pe pământ. Prin Cuvântul Său ne informează care este voia Sa cu privire la noi, ca să ne putem armoniza viețile cu ea și să câștigăm aprobarea Lui. Așadar, prin intermediul Cuvântului Său noi am făcut cunoștință cu El. Prin el, noi învățăm să-L iubim și să-l adorăm, da, învățăm să dorim să facem voia Sa. Cuvântul Său nu este o literă moartă. El este încărcat cu o mare putere, pentru a ne modifica personalitatea și viețile pentru adevărata dreptate. Cei care permit cuvântului Său să le influențeze mințile cunosc adevărul spuselor lui Pavel: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și exercită putere și este mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo încât separă sufletul de spiritul și încheieturile de măduva lor și este capabil să discearnă gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4:12, NW). El ne cercetează interiorul și ne arată cât de păcătoși suntem. De asemenea, el se dovedește adevărat în lumina profețiilor care s-au împlinit în trecut și care se împlinesc acum. Așadar, cuvântul lui Dumnezeu ne susține convingerea.

⁶ Având cuvântul lui Dumnezeu în mințile noastre, noi deținem o nouă forță pentru a ne dicta legea minții și de a ne corecta gândirea și calea vieții. Acum vedem cât de inutile sunt toate planurile și proiectele acestei lumi, cum stau ele în pragul unei eșuări complete și cât de deșerte sunt toate filozofiile, căile și gloria ei. Pe noi nu ne va mai preocupa să ne potrivim acestei lumi și dumnezeului ei fals. Nu, noi dorim să fim asemenea lui Cristos ca personalitate. Aceasta este calea ce trebuie urmată, potrivit cuvintelor lui Pavel: „Voi trebuie să vă dezbrăcați de vechea personalitate care se potrivește conduitei voastre de altădată și care se corupe după dorințele ei amăgitoare; ... trebuie să vă înnoiți în forța care vă activează mintea și să vă îmbrăcați cu noua personalitate, care a fost creată după voia lui Dumnezeu, în adevărata dreptate și bunătate iubitoare” (Efes. 4:22-24, NW). Deoarece ea este creată după cuvântul lui Dumnezeu și prin puterea cuvântului și a spiritului Său, noua noastră personalitate este creată într-adevăr după voia lui Dumnezeu.

⁷ Noi nu ne putem permite să ne întoarcem și să ne reluăm vechile obiceiuri, imitând această lume și supunându-ne standardelor ei false, nedrepte. Odată cu fiecare nouă descoperire a adevărului și scopului lui Dumnezeu, viețile noastre trebuie să treacă prin noi transformări, în armonie cu adevărul. Printr-un studiu continuu, progresiv și prin punerea în practică a cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să ne instruiem mințile în modul corect de gândire. Noi trebuie să privim lucrurile așa cum le privește Dumnezeu. Trebuie să ne aranjăm treburile conform scopului Său descoperit. Noi trebuie să ne ținem mințile fixate asupra Lui și asupra voinței Sale. Numai în felul acesta vom fi capabili să Îl iubim în continuare mai presus de orice. Cea mai mare poruncă a Sa, după aprecierea lui Isus, este aceasta: `Să-L iubești pe Iehova Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta`. Aceasta este cea mai mare și cea dintâi poruncă” (Mat. 22:37,38, NW). Da, noi iubim pe Iehova, Dumnezeuul Cel Adevărat, cu toată mintea noastră. Dar nu putem face aceasta dacă permitem acestei lumi rele, pe care Dumnezeu o condamnă la nimicire, să ne modeleze mințile și să ne umple cu ideile și țelurile ei. Noi trebuie să adunăm cugetările lui Dumnezeu din cuvântul Lui și să medităm cu plăcere la ele.

⁸ Când ne schimbăm mințile, transformându-le după cunoștința pe care o obținem din Biblie, prin care Dumnezeu ne vorbește, atunci ne dovedim nouă înșine „voia lui Dumnezeu cea bună, acceptată și desăvârșită”. Voia omului imperfect și păcătos eșuează așa ușor de la dreptate, dar voia lui Dumnezeu este foarte bună, perfectă. Niciodată nu este cel mai bine ca noi să împlinim propria voie egoistă sau voia oricărei alte creaturi, căci asemenea voie nu este acceptată de Dumnezeu. Numai cea exprimată de El este acceptată, deoarece voia Sa nu va putea niciodată să dea greș sau să ducă la dezamăgire. Ea nu omite nimic. Ea furnizează tot ceea ce este necesar pentru propria Sa justificare dreaptă și pentru mântuirea noastră veșnică. De aceea, ea este o voie desăvârșită. Făcând voia Lui, noi dovedim că Îl iubim. Dacă noi nu dorim să dispărem pentru totdeauna împreună cu această lume condamnată, trebuie să ne dovedim care este voia lui Dumnezeu și s-o împlinim cu credincioșie.

„Lumea trece, și dorința ei la fel, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna” (1 Ioan 2:17, NW). Aceasta înseamnă viața veșnică.

⁹ De ce ne-am uita vreodată înapoi la lucrurile acestei lumi, care acum este aproape de pieire împreună cu dorințele ei? Să privim înainte cu noua viziune mentală pe care cuvântul lui Dumnezeu ne-o dă. Biblia este cea mai progresistă Carte din lume, care anticipează viitorul. Sub instruirea ei să ne pregătim pentru viață în lumea nouă a dreptății, pe care ea o descrie atât de încântător. Cu mințile transformate, instruite după modul de gândire al lui Dumnezeu, să ne fixăm dorințele și speranțele asupra lucrurilor pe care lumea nouă ni le oferă. Să sprijinim Împărăția lui Dumnezeu care va guverna acea lume nouă prin Cristos. Să ne păstrăm mințile înnoite, vorbind și altora despre lucrurile pe care le-am învățat din cuvântul lui Dumnezeu, slăvindu-L în felul acesta pe El și Împărăția Lui și ajutând astfel spre mântuire pe cei ce ne ascultă. Apoi, Fie că vom muri înainte de războiul Universal al Armagedonului sau vom supraviețui prin protecție divină, fie că ne vom trezi la învierea din morți sau vom trece vii prin sfârșitul final al acestei lumi vechi, noi vom intra în lumea nouă plini de bucurie, cu o minte transformată după voia lui Dumnezeu, în armonie cu glorioasa lume nouă. Ce început splendid al vieții va fi acela, sub un nou sistem de lucruri, și toate acestea din cauză că noi am studiat cuvântul lui Dumnezeu, l-am învățat și l-am ascultat, ca astfel „Dumnezeu să fie găsit adevărat”.

Întrebări pentru studiu

1. De ce gândurile și căile lui Dumnezeu sunt mult superioare nouă și ce face din cuvântul Său adevărata cunoștință și călăuzire sigură pentru noi?
2. Ce va avea loc în viețile noastre acum, pentru a trăi pentru lumea nouă? De ce este imperativ acest lucru și cu ce parte din noi începe aceasta?
3. Ce este mintea? Care va fi rezultatul dacă ne potrivim legea minții noastre acestei lumi?
4. De ce și cum ne poate ajuta Dumnezeu cel mai bine să ne transformăm mințile, pentru a ne schimba viețile în așteptarea lumii noi?
5. Ce ne descoperă Dumnezeu prin cuvântul Său și de ce cuvântul Lui nu este o literă moartă?
6. În ce fel acționează cuvântul lui Dumnezeu în noi ca o nouă forță mentală și cum este creată personalitatea după voia lui Dumnezeu?
7. Cum putem noi să evităm o recădere în cele lumești și cum putem iubi pe Dumnezeu cu toată mintea noastră?
8. Cum dovedim noi în felul acesta care este voia lui Dumnezeu și ce înseamnă pentru noi a face voia Sa?
9. La ce cale progresivă de gândire și acțiune suntem noi îndemnați și ce început splendid de viață în lumea nouă ne va asigura aceasta?